

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií a žurnalistiky
Katedra žurnalistiky

Bc. Vladimíra Junková

**Vladimír Junek, nežádoucí novinář
(životopisná studie)**

Diplomová práce

Praha 2016

Autor práce: **Bc. Vladimíra Junková**

Vedoucí práce: **doc. PhDr. Barbara Köpplová, CSc.**

Rok obhajoby: 2016

Bibliografický záznam

JUNKOVÁ, Vladimíra. *Vladimír Junek, nežádoucí novinář (životopisná studie)*. Praha, 2016. 85 s. Diplomová práce (Mgr.) Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Katedra žurnalistiky. Vedoucí diplomové práce doc. PhDr. Barbara Köpplová, CSc.

Abstrakt

Tato diplomová práce se zabývá osudem novináře Vladimíra Junka, kterému změnila okupace Československa v srpnu roku 1968 nejen kariéru, ale i celý život. Práce nejprve uvádí do kontextu zeměpisného, konkrétně okresu Trutnov, ve kterém Vladimír Junek jako novinář působil. Dále pak uvádí do kontextu dobového s přihlédnutím k situaci v oblasti médií od roku 1960 až do období po roce 1968. V následující části se pak autorka podrobně věnuje osobnosti a novinářské kariéře Vladimíra Junka, především období jeho působení ve funkci vedoucího redaktora týdeníku *Krkonošská pravda*. Toto periodikum se v srpnu roku 1968 za vedení Vladimíra Junka rozhodlo informovat občany na Trutnovsku o situaci v zemi prostřednictvím mimořádných vydání. V závěru se autorka věnuje následnému hodnocení práce redaktorů *Krkonošské pravdy* během okupace.

Abstract

This thesis is concerned with the fate of the journalist Vladimír Junek. The occupation of Czechoslovakia in August 1968, has changed not only his career, but also his entire life. There is described situation of district Trutnov where Vladimír Junek worked as a journalist. And also historical and Czechoslovakian media context from 1960 to just after 1968 is compiled. In the following section of the thesis the author describes his personality and journalistic career, mainly the period of his time as managing editor in a local newspaper “*Krkonošská pravda*”. This journal published in August 1968 under the leadership of Vladimír Junek, was intended to inform all citizens in the district of Trutnov, about the situation in the country, by means of the emergency measures. In the conclusion, the author evaluates the editors work within the newspaper “*Krkonošská pravda*” made during the occupation period.

Klíčová slova

Vladimír Junek, Krkonošská pravda, okresní noviny, okupace, 1968, okres Trutnov, rehabilitace

Keywords

Vladimír Junek, Krkonošská pravda, district newspaper, occupation 1968, County Trutnov, rehabilitation

Rozsah práce: 158 328 znaků včetně mezer

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 2. května 2016

.....
Bc. Vladimíra Junková

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala své vedoucí práce doc. PhDr. Barbaře Köpplové, CSc. za cenné rady a trpělivost během zpracovávání této práce. Poděkování patří také prof. PhDr. Vladimíru Wolfovi za pravidelné konzultace a ochotu podělit se o své zážitky. Poděkovat bych chtěla i rodině a přátelům za podporu. To největší poděkování ale patří mému dědečkovi za to, jaký byl.

SCHVALENO

Institut komunikačních studií a žurnalistiky FSV UK	
Teze MAGISTERSKÉ diplomové práce	
TUTO ČÁST VYPLŇUJE STUDENT/KA:	
Příjmení a jméno diplomantky/diplomanta: Junková Vladimíra	<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> Univerzita Karlova v Praze Fakulta sociálních věd </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> Došlo dne: 27-05-2014 </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> Cj: 4334 Příloh: Skartař: heslo: </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px;"> Přiděleno: </div>
Imatrikulační ročník diplomantky/diplomanta: 2013	
E-mail diplomantky/diplomanta: junkvla@gmail.com	
Studijní obor/forma studia: Žurnalistika/prezenční	
Předpokládaný název práce v češtině: Vladimír Junek. Nežádoucí novinář. Životopisná studie.	
Předpokládaný název práce v angličtině: Vladimír Junek. Undesirable journalist. Biographical study.	
Předpokládaný termín dokončení (semestr, akademický rok – vzor: ZS 2012/2013) (diplomovou práci je možné odevzdat <u>nejdříve</u> po dvou semestrech od schválení tezí) LS 2014/2015	
Charakteristika tématu a jeho dosavadní zpracování (max. 1800 znaků): Práce by měla být zmapováním života a žurnalistické práce Vladimíra Junka (*13. 2. 1921, +11. 11. 1992), novináře na Trutnovsku, který se novinářské činnosti věnoval od roku 1957, kdy spoluzakládal Zpravodaj města Hostinné. Dále působil jako vedoucí redaktor Krkonošské pravdy v letech 1963-1968. Začátkem roku 1969 byl předvolán na prověrku KSČ, kde nesouhlasil s invazí vojsk Varšavské smlouvy a byla mu zakázána profese novináře. Až po revoluci 1989 se k novinářské práci vrátil. V Hostinném vydával noviny s názvem Postřehy.	
Předpokládaný cíl práce, případně formulace problému, výzkumné otázky nebo hypotézy (max. 1800 znaků): Cílem práce bude zmapování novinářské činnosti Vladimíra Junka a ukázat roli regionálního novináře v 60. letech minulého století. Nejrozsáhlejší část se bude věnovat roku 1968, odrazu událostí Pražského jara v Krkonošské pravdě (Trutnov) a následným událostem tak, jak je z regionálního pohledu list Krkonošská pravda zaznamenal.	
Předpokládaná struktura práce (rozdělení do jednotlivých kapitol a podkapitol se stručnou charakteristikou jejich obsahu): <ol style="list-style-type: none"> 1. Úvod – vymezení tématu a cíle práce, základní studijní materiály, struktura práce 2. Vladimír Junek – osobnost <ol style="list-style-type: none"> 2. 1 Původ 2. 2 Dětství a mládí 2. 3 Zaměstnání a volnočasové aktivity 2. 4 Období normalizace, léta 70. a 80. 20. století 3. Vladimír Junek – novinář <ol style="list-style-type: none"> 3. 1 Novinářské počátky ve Zpravodaji města Hostinné 3. 2 Krkonošská pravda a její zaměření v 60. letech 20. století <ol style="list-style-type: none"> 3. 2. 1 Redakce, obsahová profilace a proměny, k nimž dochází v letech 1967/68/69 3. 2. 2 Novinářská činnost a profesní zaměření V. Junka v Krkonošské pravdě 3. 2. 3 Obnova novinářské činnosti na počátku 90. let 20. století – list Postřehy 4. Závěr – shrnutí práce, hodnocení osobnosti a novinářské činnosti 	
Vymezení podkladového materiálu (např. titul periodika a analyzované období): Týdeník Krkonošská pravda (1963-1968) Zpravodaj města Hostinné (1957-1959) Postřehy (1991) Oblastní archiv Trutnov, fond ONV a OV KSČ	

NA, fond Syndikátu novinářů

Metody (techniky) zpracování materiálu:

Historická biografie doplněná výpověďmi pamětníků

Rozbor vybraného vzorku Krkonošské pravdy (stanovím přesně po důkladném prostudování listu, nejspíše půjde o náhodný vzorek)

Rozbor vybraného vzorku Zpravodaje města Hostinné

Rozbor vybraného vzorku Postřehů

Základní literatura (nejméně 5 nejdůležitějších titulů k tématu a metodě jeho zpracování; u všech titulů je nutné uvést stručnou anotaci na 2-5 řádků):

BEDNAŘÍK, Petr, JIRÁK, Jan, KÖPPLOVÁ, Barbara. Dějiny českých médií. Od počátku do současnosti. Praha: Grada. 2011

Kniha přináší základní chronologicky řazený vhled vývoje českých médií na pozadí historického kontextu nejen v českých zemích, ale i ve světě. Obsahuje také hlavní technologické změny, které měly vliv na vývoj médií, ale i významné osobnosti, které jsou s médii dodnes neodmyslitelně spjaty.

KAPLAN, Karel: Kronika komunistického Československa. Kořeny reformy 1956-1968 : společnost a moc. Brno: Barrister & Principal. 2008

Tématem knihy je vztah společnosti a moci v letech 1956-1968 v Československu. Autor se zabývá hlavními zdroji rozporů a jejich vývojem ve společenskou krizi, z níž vyrostla reforma 1968. Kniha obsahuje velké množství citací z dobových textů.

KNAPÍK, Jiří, FRANC, Martin: Kulturní život a formování „socialistického životního stylu“ v poúnorovém Československu. In Průvodce kulturním děním a životním stylem v českých zemích 1948 – 1967. Praha: Academia. 2011

Úvodní studie se zabývá proměnami společenského života lidí po komunistickém převratu. Režim se snažil přebudovat kulturní návyky společnosti. Prvotní nadšení v první polovině 50. let však vyústilo k celkovému zpacifikování společnosti, které následně vedlo k vytvoření zcela nového způsobu života lidí. 60. léta se však již otevřela trendům přicházejícím z ciziny.

KONČELÍK, Jakub, VEČEŘA, Pavel, ORSÁG, Petr. Dějiny českých médií 20. století. Praha: Portál. 2010

Kniha se zaměřuje na vývoj českých medií (především tisku, rozhlasu a televize, ale také tiskových agentur či mediální legislativy) v Československu v letech 1918 – 1992. Obsahuje zároveň obraz české společnosti 20. století z pohledu médií.

KONČELÍK, Jakub: Média Pražského jara; Zrod reformy a demokratizace novinářské práce. Sborník národního muzea v Praze, řada C – Literární historie. 2008, roč. 53, č. 1-4, s. 65-70. ISSN 0036-5351.

Článek se věnuje médiím a novinářské práci v kontextu reformního snažení roku 1968. Začíná událostmi v únoru 1948, které měly následně vliv nejen na životy lidí, ale také na novinářskou praxi. Vliv KSČ v novinách však postupně slábl. V roce 1968 tak bylo možné si v médiích přečíst dvacet let hromaděné skandály, které zpochybňovaly vedoucí úlohu strany. Následně se i markantně zvýšil o média zájem.

MAYER, Françoise: Češi a jejich komunismus. Paměť a politická identita. Praha: Argo. 2009

Kniha zachycuje vyrovnávání se s komunistickou minulostí Čechů z pohledu francouzské historičky a socioložky. Pohled zvenčí nastoluje zcela jiné vnímání událostí a chronologii, která pomíjí dosud důležité aspekty a naopak zdůrazňuje zcela jiné, ty méně známé.

ŠUBRT, Jiří; PFEIFEROVÁ, Štěpánka: Kolektivní paměť jako předmět historicko-sociologického bádání. In Historická sociologie. /online/. Kolín: Nezávislé centrum pro studium politiky. 2010b č. 1
Článek přináší pohled na proměny teoretických přístupů k otázce kolektivní paměti. Výklad ústí v

prezentaci původního řešení tohoto problému z pozic systémové teorie.

Diplomové a disertační práce k tématu (seznam bakalářských, magisterských a doktorských prací, které byly k tématu obhájeny na UK, případně dalších oborově blízkých fakultách či vysokých školách za posledních pět let)

FEIK, Štěpán: Události roku 1968 v Hořicích pohledem týdeníku Předvoj; vedoucí práce Jakub Končelík (FSV UK 2011)

HRUBAN, Martin: Proces postupné emancipace českého tisku v letech 1966-1968 na příkladu brněnské Rovnosti; vedoucí práce Jan Cebe (FSV UK 2009)

SLOVÁČEK, Petr: Východočeská média na počátku normalizace; vedoucí práce Jakub Končelík (FSV UK 2007)

MÜLLEROVÁ, Michaela: Krajský deník Průboj 1968-1969; vedoucí práce Jakub Končelík (FSV UK 2007)

Datum / Podpis studenta/ky

27. května 2014

Jakub Končelík
.....

TUTO ČÁST VYPLŇUJE PEDAGOG/PEDAGOŽKA:

Doporučení k tématu, struktuře a technice zpracování materiálu:

Případné doporučení dalších titulů literatury předepsané ke zpracování tématu:

Potvrzuji, že výše uvedené teze jsem s jejich autorem/kou konzultoval(a) a že téma odpovídá mému oborovému zaměření a oblasti odborné práce, kterou na FSV UK vykonávám.

Souhlasím s tím, že budu vedoucí(m) této práce.

Příjmení a jméno pedagožky/pedagoga

27.5.
2014 *Barbora Křížková*
.....

Datum / Podpis pedagožky/pedagoga

TEZE JE NUTNO ODEVZDAT VYTIŠTĚNÉ, PODEPSANÉ A VE DVOU VYHOTOVENÍCH DO TERMÍNU UVEDENÉHO V HARMONOGRAMU PŘÍSLUŠNÉHO AKADEMICKÉHO ROKU, A TO PROSTŘEDNICTVÍM PODATELNY FSV UK. PŘIJATÉ TEZE JE NUTNÉ SI VYZVEDNOUT V SEKRETARIÁTU PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY A NECHAT VEVÁZAT DO OBOU VÝTISKŮ DIPLOMOVÉ PRÁCE.

TEZE NA IKSŽ SCHVALUJE VEDOUCÍ PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY.

Obsah

ÚVOD	3
1. ZMĚNA USPOŘÁDÁNÍ KRAJŮ A OKRESŮ V ČESKOSLOVENSKU	
PO ROCE 1960	5
1. 1 <i>Charakteristika Východočeského kraje</i>	6
1. 2 <i>Charakteristika okresu Trutnov</i>	7
1. 3 <i>Charakteristika města Hostinné</i>	8
1. 3. 1 <i>Historie papíren ve městě Hostinné</i>	9
2. PERIODIKA V ČSSR PO ROCE 1960	13
2. 1 <i>Periodika Východočeského kraje a okresu Trutnov po roce 1960</i>	14
2. 1. 1 <i>Pochodeň</i>	15
2. 1. 2 <i>Krkonošská pravda</i>	16
2. 1. 3 <i>Ostatní periodika na Trutnovsku</i>	18
3. NOVINÁŘI V ČESKOSLOVENSKU V OBDOBÍ PRAŽSKÉHO JARA	
A PO ROCE 1968	19
3. 1 <i>Pražské jaro</i>	19
3. 2 <i>Okupace Československa v srpnu roku 1968</i>	20
3. 3 <i>Osudy novinářů po roce 1968</i>	22
4. VLADIMÍR JUNEK	24
4. 1 <i>Vladimír Junek – osobnost</i>	24
4. 1. 1 <i>Dětství a mládí</i>	24
4. 1. 2 <i>Vzdělání a první zaměstnání</i>	25
4. 1. 3 <i>Uzavření manželství a přestěhování do města Hostinné</i>	26
4. 1. 4 <i>Kulturní činnost v Hostinném</i>	27
4. 1. 5 <i>Další kariérní a osobní vývoj</i>	29
4. 1. 6 <i>Vývoj po roce 1989 a úmrtí v roce 1992</i>	30
4. 1. 7 <i>Vladimír Junek ve složkách Státní bezpečnosti</i>	31
4. 1. 8 <i>Tragický osud Vladimírova bratra Otakara</i>	32
4. 2 <i>Vladimír Junek – novinář</i>	33
4. 2. 1 <i>Novinářské začátky – Srp a kladivo a Zpravodaj města Hostinné</i>	33
4. 2. 2 <i>Vedoucí redaktor týdeníku Krkonošská pravda</i>	34

4. 2. 3 Odstoupení z pozice vedoucího redaktora <i>Krkonošské pravdy</i>	37
4. 2. 4 Následky výpovědi z ONV v Trutnově.....	40
4. 2. 5 Rehabilitace po roce 1989	41
4. 2. 6 Návrat k novinářské činnosti	42
5. OKUPACE ČESKOSLOVENSKA V ROCE 1968 NA STRÁNKÁCH	
KRKONOŠSKÉ PRAVDY	43
5. 1 Řádné vydání <i>Krkonošské pravdy</i> 22. srpna 1968	44
5. 2 Mimořádná vydání týdeníku <i>Krkonošská pravda</i> v srpnu 1968	45
5. 2. 1 První mimořádné číslo – 22. srpna 1968.....	46
5. 2. 2 Druhé mimořádné číslo – 23. srpna 1968	47
5. 2. 3 Třetí mimořádné číslo – 24. srpna 1968.....	48
5. 2. 4 Čtvrté mimořádné číslo – 25. srpna 1968	49
5. 2. 5 Páté mimořádné číslo – 26. srpna 1968	50
5. 2. 6 Šesté mimořádné srpnové číslo – 27. srpna 1968.....	51
5. 2. 7 Sedmé mimořádné srpnové číslo – 28. srpna 1968	52
5. 3 Řádné vydání <i>Krkonošské pravdy</i> 29. srpna 1968.....	54
5. 4 Další vývoj okupace v následujících vydáních <i>Krkonošské pravdy</i>	55
6. HODNOCENÍ KRKONOŠSKÉ PRAVDY PO ROCE 1968.....	57
6. 1 Zhodnocení <i>Krkonošské pravdy</i> zadané ONV Trutnov a OV KSČ Trutnov	57
6. 2 Kritické příspěvky Jaroslava Metelky a Hany Řehákové	63
ZÁVĚR	66
SUMMARY	67
POUŽITÁ LITERATURA	69
SEZNAM PŘÍLOH	72
PŘÍLOHY	73

Úvod

Okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968 byla pro naprostou většinu Čechů ranou, ze které se dodnes vzpamatovávají. Nejčastější slovo, které je s osudnou nocí z 20. na 21. srpna spojováno, je „zrada“. Invaze vojsk nejenže lidem sebrala naděje na lepší zítřky, ale řada obyvatel kvůli ní přišla o rodinu, přátele nebo zaměstnání. A právě to byl i případ Vladimíra Junka. Z postu vedoucího šéfredaktora okresního týdeníku Krkonošská pravda, z povolání, které tolik miloval, se ocitl až téměř na samém dně společnosti. A to z toho důvodu, že o průběhu okupace objektivně informoval veřejnost.

Cílem této diplomové práce je ukázat dějiny na konkrétním osudu jednoho člověka. Člověka, který se rozhodl i v těch nejkritičtějších chvílích naší historie dostát smyslu své profese – informovat občany o tom, co se v zemi děje. A svého přesvědčení se nevzdal ani ve chvílích silného nátlaku na svoji osobu i svou rodinu.

Práce nejprve uvádí do zeměpisného a dobového kontextu, aby si čtenář alespoň částečně dokázal představit prostředí a okolnosti, ve kterých Vladimír Junek žil a pracoval. Část práce je věnována také historii papíren v Hostinném, a to z toho důvodu, že Vladimír Junek v Hostinném žil, ale celistvá historie samotného města nebyla doposud zdokumentována a její zpracování by vystačilo na samostatnou diplomovou práci. Stěžejní část textu se pak věnuje působení Vladimíra Junka jako vedoucího redaktora týdeníku Krkonošská pravda. Podrobně se následně autorka věnuje mimořádným vydáním tohoto média, která připravovala redakce během prvního týdne okupace Československa v srpnu roku 1968. Závěr je věnován hodnocení práce redaktorů během tohoto vyhrčeného období představiteli KSČ, odborníky i jednotlivci.

Ke vzniku této práce bylo třeba analyzovat velké množství archivních materiálů ze Státního okresního archivu v Praze, Archivu bezpečnostních složek, Státního okresního archivu v Trutnově, Městského muzea Hostinné a také z osobního archivu rodiny Junkových. K celistvosti práce pak ve velké míře přispěly výpovědi dosud žijících pamětníků, především potomků Vladimíra Junka a tehdejšího člena redakční rady Krkonošské pravdy Vladimíra Wolfa.

V neposlední řadě bylo k realizaci diplomové práce využito značné množství literatury (například *Dějiny českých médií 20. století* od J. Končelíka, P. Večeři a P. Orsága nebo *Východní Čechy 1962. Vlastivědný sborník prací o přírodě, dějinách a hospodářství*

východních Čech od J. Řeřuchy), odborných studií (například *Kulturní život a formování „socialistického životního stylu“ v poúnorovém Československu* od J. Knapíka a M. France), periodik či internetových zdrojů.

1. Změna uspořádání krajů a okresů v Československu po roce 1960

V roce 1960 se podle mínění vedoucích špiček KSČ stalo Československo skutečným socialistickým státem. Dne 11. července 1960 byla přijata nová socialistická ústava. Z jejích charakteristických znaků vynikalo to, že byly vybudovány základy socialismu a byl zakotven mocenský monopol, tedy vedoucí úloha KSČ, i když tomu tak již fakticky bylo dvanáct let. Budování socialismu měla ještě navenek zvýraznit změna názvu země na Československou socialistickou republiku a nová podoba státního znaku. Charakteristickým prvkem nové ústavy bylo také to, že došlo ke zrušení Sboru pověřenců¹ a „další ustanovení degradovala slovenské národní orgány na bezmocné instituce.“²

Zároveň se rozsáhle reorganizovala státní správa. Zákon č. 36/1960 Sb. určil, že z dosavadních devatenácti krajů bude nově existovat pouhých deset. Počet okresů se pak snížil na jednu třetinu – a to celkem na 108.³ Takovéto rozčlenění krajů se udrželo až do roku 1990, v případě okresů pak, až na drobné změny, v podstatě do roku 2002. Kraje byly údajně navrženy takovým způsobem, že „se na středisko dobře hospodářsky vybavené napojily okrajové oblasti hospodářsky slabší. Zpravidla průmyslová jádra krajů byla pro začátek dalšího rozvoje jednotícím činitelem a určovala i pro budoucnost základní rysy příštího plánovaného vývoje oblasti.“⁴ Nové rozdělení ale mělo řadu nevýhod. Okresy i kraje byly totiž příliš rozlehlé a nově vytvořené společné celky často nerespektovaly tradiční regiony – například střední Morava byla rozdělena do dvou krajů.

Kromě hranic krajů a okresů se změnila také vnitřní organizace a kompetence národních výborů. Změna přišla se zákonem č. 65/1960 Sb. a vládním nařízením 71/1960 Sb. Posílila se pozice pléna a komisí. Plénum nově rozhodovalo například i o zřizování a rušení odborů. Komise získaly rozhodovací a řídicí pravomoc. Mohly tak třeba organizovat prověrky podniků a zařízení národních výborů.

Změna přišla také ve vedení okresních národních výborů. Zákon č. 65/1960 Sb. určil, že ONV budou nově řídit rozpočtové a hospodářské organizace, které svou činnost vyvíjejí především v rámci okresu. A podobně to mělo být i s krajskými a místními

---

¹ Sbor pověřenců, slovensky Zbor povereníkov, byl v letech 1944 až 1960 výkonným orgánem Slovenské národní rady.

² KAPLAN, Karel. *Kronika komunistického Československa: kořeny reformy 1956–1968 : společnost a moc*. Brno: Barrister & Principal, 2008. ISBN 978-80-87029-31-2. s. 21.

³ Zákon č. 36/1960 Sb., o územním členění státu.

⁴ ŘEŘUCHA, Jiří a kol. *Východní Čechy 1962. Vlastivědný sborník prací o přírodě, dějinách a hospodářství východních Čech*. Havlíčkův Brod: Krajské nakladatelství, 1963. s. 15.

národními výbory. KNV měly řídit organizace krajského významu a MNV zase místního významu. ONV ale široká působnost dlouho nevydržela. V roce 1963 byly zákonem č. 32/1963 Sb. zřízeny veřejné zemědělské správy. Ty převzaly od ONV řízení jednotných zemědělských družstev a ostatních státních statků. Dosavadní snaha směřovat všechny oblasti státní správy do kompetence národních výborů tedy vystřídala opačná tendence. V roce 1970 byly dokonce okresní národní výbory zbaveny spravování státních financí.⁵

1. 1 Charakteristika Východočeského kraje

Východočeský kraj s centrem v Hradci Králové tvořilo celkem 11 okresů – okres Havlíčkův Brod, okres Hradec Králové, okres Chrudim, okres Jičín, okres Náchod, okres Pardubice, okres Rychnov nad Kněžnou, okres Semily, okres Svitavy, okres Trutnov a okres Ústí nad Orlicí.⁶ V roce 1960 žilo ve Východočeském kraji 1 216 796 obyvatel.⁷ Největší část Východočeského kraje byla vytvořena „z bývalých krajů Hradeckého a Pardubického. Kraj Hradecký byl charakterizován jako typický region střední velikosti. V zemědělské výrobě byly zastoupeny všechny produkční oblasti. (...) Kraj představoval průmyslově vyrovnaný celek, těžišť bylo ve výrobě textilní.“⁸ Co se velikosti týče, tak naopak kraj Pardubický „byl jedním z nejmenších krajů, vytvořený s ohledem na stoupající význam této oblasti. (...) Pardubicko bylo středem průmyslu chemického, kožedělného, významný byl též kovoprůmysl, textil a průmysl výživy.“⁹ Východočeský kraj ale tvořil také z části bývalý kraj Jihlava (Havlíčkovobrodsko a Ledčsko), z části bývalý kraj Brněnský (Svitavsko a Moravskotřebovsko) a na severu z části kraj Liberecký (Semilsko a Jilemnicko).¹⁰

Nejvýraznějším odvětvím celého kraje byl spotřební průmysl. Ten se rozprostíral v souvislém pásu od Semil až po Svitavy a Moravskou Třebovou. Odvětví zaměstnávalo přibližně 95 tisíc pracovníků. Nejsilněji byl zastoupen průmysl textilní, ve kterém

---

⁵ CABADAJOVÁ, Eva a kol. *Okresní národní výbor Trutnov 1945–1990*. Inventář archivního fondu. Trutnov, 2005. ev. č. 406. s. 22.

⁶ Zákon č. 36/1960 Sb., o územním členění státu.

⁷ Demografická ročenka České republiky – 1960. *Český statistický úřad* [online]. Praha: ČSÚ, © 2015 [cit. 2015-12-21]. Dostupné z: https://www.czso.cz/csu/czso/casova_rada_demografie_1969_1950

⁸ ŘEŘUCHA, Jirí a kol. *Východní Čechy 1962. Vlastivědný sborník prací o přírodě, dějinách a hospodářství východních Čech*. Havlíčkův Brod: Krajské nakladatelství, 1963. s. 15.

⁹ Tamtéž

¹⁰ Tamtéž, s. 16.

pracovalo zhruba 72 tisíc lidí. Z tohoto počtu pak bylo zaměstnáno více než 48 tisíc pracovníků v bavlnářství. „*Charakteristickým rysem textilního průmyslu je rozdrobení provozoven do celé řady míst uvedeného pásu, zatímco zbývající odvětví spotřebního průmyslu, z nich nejsilnější je dřevoprůmysl a kožedělný průmysl, jsou rozmístěna po celém území kraje.*“¹¹

Kraj byl bohatý i například na kulturu nebo volnočasové aktivity. Na jeho území se nacházela tři stálá divadla – Východočeské divadlo v Pardubicích, Divadlo Vítězného února v Hradci Králové a Východočeské loutkové divadlo v Hradci Králové. Bylo zde 33 domů osvěty, 942 osvětových besed, 435 osvětových jizeb nebo 1 875 lidových knihoven. Kraj měl také rozsáhlou síť kin – 354 kin národních výborů a 699 kin osvětových zařízení.¹²

1. 2 Charakteristika okresu Trutnov

Takzvaný „velký okres Trutnov“ vznikl spojením původních okresů Dvůr Králové, Vrchlabí a Trutnov. Jeho celková rozloha byla 1 137 km². Zahrnoval 97 obcí a žilo v něm zhruba 122 903 obyvatel. Více než polovina pracujících osob, tedy přibližně 33 tisíc, byla zaměstnána v průmyslu – v textilní výrobě zhruba 16 tisíc lidí (podniky Texlen, Tiba, Juta), ve strojírenství a elektrotechnice asi 6 tisíc lidí (Tesla Vrchlabí, ZPA Trutnov, AZNP Vrchlabí, Strojtex Dvůr Králové nad Labem, Transporta Úpice) a zhruba 4 tisíce lidí v hornictví. Velký význam měly i podniky jako Krkonošské papírny nebo Elektrárna v Poříčí. V trutnovském okrese působilo celkem 85 jednotných zemědělských družstev. Zemědělství zaměstnávalo 8 tisíc osob. Zároveň byl okres Trutnov bohatý i na podniky ve zdravotnickém odvětví. Nejenže v okrese byly čtyři nemocnice (v Trutnově, ve Dvoře Králové nad Labem, ve Vrchlabí a v Žacléři), ale také se zde nacházela oční léčebna, kojenecký ústav, plicní léčebna nebo léčebný ústav v Janských Lázních. Okres měl zároveň široké možnosti v oblasti vzdělávání. „*Vzdělání zajišťovalo 115 národních a středních (tj. dnešních základních) škol, 1 dvanáctiletá škola a 4 jedenáctileté (později gymnázia). Bylo zde i několik odborných škol: zemědělská v Choustníkově Hradišti, Mladých Bukách a Hostinném, zdravotnická v Trutnově a Vrchlabí, papírenská v Hostinném, chemická textilní ve Dvoře Králové, lesnická v Trutnově, hornická v Úpici,*

---

¹¹ ŘEŘUCHA, Jiří a kol. *Východní Čechy 1962. Vlastivědný sborník prací o přírodě, dějinách a hospodářství východních Čech.* Havlíčkův Brod: Krajské nakladatelství, 1963. s. 46.

¹² Tamtéž, s. 82.

hospodářská (později ekonomická) v Trutnově a průmyslová škola pro pracující v Trutnově. O předškolní děti se staralo 29 jeslí a 89 mateřských škol.“¹³ Trutnov byl také kulturním okresem. Na jeho území se nacházely 3 domy osvěty, 63 osvětových besed, 34 kin, 71 závodních klubů a mnoho dalšího.¹⁴

1. 3 Charakteristika města Hostinné

Jelikož novinář Vladimír Junek, kterému je věnována tato práce, většinu života strávil v Hostinném, je třeba tomuto městu k pochopení okolností věnovat také prostor.

Město Hostinné se nachází zhruba 18 kilometrů od okresního města Trutnov. Jedná se o jedno z nejstarších měst na úpatí nejvyšších českých hor – Krkonoš. Založil ho král Přemysl Otakar II. v důsledku kolonizace horního toku řeky Labe. Leží na soutoku právě řeky Labe a říčky Čistá. V současné době má přibližně 4 519 obyvatel.¹⁵ První písemná zmínka o Hostinném pochází z doby kolem roku 1270. Největšího rozkvětu dosáhlo město za vlády pánů z Valdštejna v letech 1521–1634. Jejich snaha udržet Hostinné v dobrém stavu se projevila zejména v roce 1610, kdy prakticky celé vyhořelo. Nejstarší a zároveň nejcennější stavbou města je děkanský chrám Nejsvětější Trojice s věží vysokou 53 metrů. Město Hostinné je však především známé svojí dlouholetou tradicí výroby a zpracování papíru.

V současné době se Hostinné dostalo do širšího povědomí díky zrekonstruovanému františkánskému klášteru, kterému byla udělena cena Stavba roku 2012.¹⁶ V jeho areálu se nachází městské muzeum a knihovna, ale především Galerie antického umění s jedinečnou

---

¹³ CABADAJOVÁ, Eva a kol. *Okresní národní výbor Trutnov 1945–1990*. Inventář archivního fondu. Trutnov, 2005. ev. č. 406. s. 22-23.

¹⁴ Tamtéž

¹⁵ Počet obyvatel ke dni 26. 3. 2011. Vše o území: Hostinné (okres Trutnov). *Český statistický úřad* [online]. Praha: ČSÚ, © 2016. [cit. 2015-12-21]. Dostupné z:

https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=profil-uzemi&uzemiprofil=31288&u=VUZEMI_43_579297#w

¹⁶ V roce 2012 bylo oceněno pět staveb cenou Stavba roku 2012. Cenu Stavba roku každoročně uděluje Nadace pro rozvoj architektury a stavebnictví. Františkánský klášter v Hostinném získal také Cenu veřejnosti Stavba roku 2012.

kolekcí kopií antických soch, kterou spravuje Ústav pro klasickou archeologii Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.¹⁷

1. 3. 1 Historie papíren ve městě Hostinné

Papír se v Hostinném začal vyrábět už v roce 1835. Nejednalo se ovšem o první město, které v Podkrkonoší začalo s tímto odvětvím průmyslu. První papírna v okolí vznikla v Trutnově. Vůbec první zmínka o ní je v městské kronice z roku 1505. K dřívějšímu datu jsou na území Čech zmiňovány už jen dvě papírny – chebská, datována k roku 1370, a zbraslavská k roku 1499.¹⁸

Trutnovská papírna byla po dlouhá desetiletí jedinou v Podkrkonoší. Teprve na sklonku 16. století vznikla papírna v Kunčicích. Ty poté následovaly papírny v Prostředním Lánově, v Čisté, ve druhé polovině 17. století v Mladých Bukách, ve Vrchlabí a v Žacléři, v 18. století pak v Semilech a ve století 19. v Hostinném.¹⁹

V Hostinném papírnu založili Gustav a Vilém Kiesslingové v roce 1835²⁰, kteří už vlastnili papírnu v nedalekém Horním Lánově.²¹ Jako prostory zvolili starý valdštejnský zámek. Ten po přesídlení jeho majitelů, hraběcí rodiny Deymů, do Nových Zámků u Dolní Olešnice ztratil svou původní funkci a sloužil jen k správním a hospodářským účelům.²² Svou rozlohou byl ideálním místem pro zřízení papírenského podniku.

Papírny Labský mlýn v Hostinném se staly druhým podnikem v Čechách, který byl vybaven papírenským strojem, a to od roku 1836. Vůbec první stroj měli v papírně v Bubenči u Prahy.²³

Od samého počátku byla Papírna Labský mlýn nejen velmi moderním, ale i rozsáhlým podnikem. Hned v prvních letech po založení zaměstnávala na stovku lidí.²⁴

---

¹⁷ Historie města. *Hostinné* [online]. Město Hostinné, © 2011 [cit. 2015-2-18]. Dostupné z: <http://hostinne.info/historie/ds-50/p1=1048>

¹⁸ ŠVEC, Jiří. *150 let papírenské výroby v Hostinném*. Hostinné: Krkonošské papírny, n. p., 1985. s. 8.

¹⁹ Tamtéž, s. 8-14.

²⁰ Tamtéž, s. 17-18.

²¹ Tamtéž, s. 25.

²² Tamtéž

²³ JIRASEK, Franz Josef. *Heimatkunde des 'Hohenelber Bezirkes und der angrenzenden Gemeinden*. Hohenelbe: Verlag des Ausschusses der Heimatkunde, 1907. s. 892.

²⁴ ŠVEC, Jiří. *150 let papírenské výroby v Hostinném*. Hostinné: Krkonošské papírny, n. p., 1985. s. 26.

V roce 1839 se novými majiteli hostinské papírny stali František Lorenz a jeho syn.²⁵ Později se jejich dalším společníkem stal bratr Františka Lorenze – Bedřich a poté, ke dni 15. září 1942, také Julius Eichmann, který byl velkým papírenským odborníkem. Dříve zastával post ředitele první strojové papírny v Bubenči u Prahy.²⁶ Kvalita vyrobeného papíru se jeho zásluhou zvyšovala. Výrobky hostinské papírny byly dokonce v roce 1844 vyznamenány na výstavě v Berlíně, o rok později ve Vídni a roku 1855 také v Paříži.²⁷

V roce 1855 přišel do firmy nový společník – Gustav Roeder.²⁸ V následujícím roce pak došlo v Labském mlýně k rozsáhlému požáru, který zasáhl téměř celý závod. Kromě škody na budovách bylo zraněno i velké množství pracovníků a jeden dokonce zahynul. Výroba papíru byla možná delší dobu jen ve velmi omezené míře.²⁹ Právě nový společník Roeder zajistil to, aby byly budovy podniku co nejrychleji obnoveny. Patnáct měsíců po požáru byl závod opět v plném provozu.³⁰

Mezi spolumajiteli se však stále zvyšovala rivalita. A vytvořily se dva nepřátelské tábory – na jedné straně Lorenz a na druhé Eichmann s Roederem. Dne 17. září 1859 se nakonec smlouvou dohodli o rozdělení firmy. Nová firma Eichmann, Roeder a spol. založila dvě nové papírny – v Maršově a tzv. dolní papírnu v Hostinném³¹, v místě, kde podnik stojí dodnes. Papírna Labský mlýn stále zůstala pod firmou František Lorenz a synové.³² Ve dvacátých letech 20. století měl podnik Labský mlýn závody v Hostinném, Dobré mysli a Klášterské Lhotě.³³

O počátcích tzv. dolní papírny v Hostinném se mnoho dokumentů nezachovalo. Za rok založení lze považovat 1850.³⁴ Její výstavba byla velmi rychlá. Už v roce 1862 v ní nový papírenský stroj o šíři 160 centimetrů začal vyrábět papír. V roce 1865 se Eichmann a Roeder rozdělili. Julius Eichmann se svým švagrem Rudolfem Eisenbacherem založili

---

²⁵ ŠVEC, Jiří. *150 let papírenské výroby v Hostinném*. Hostinné: Krkonošské papírny, n. p., 1985. s. 26.

²⁶ ZUMAN, František. *Podkrkonošské papírny*. Praha: Česká akademie věd a umění, 1940. s. 38-39.

²⁷ Tamtéž, s. 39.

²⁸ ŠVEC, Jiří. *150 let papírenské výroby v Hostinném*. Hostinné: Krkonošské papírny, n. p., 1985. s. 37.

²⁹ Tamtéž, s. 34.

³⁰ Tamtéž, s. 38.

³¹ Tamtéž, s. 44

³² Tamtéž, s. 38.

³³ Tamtéž, s. 41.

³⁴ Tamtéž, s. 45.

vlastní firmu Eichmann a spol.³⁵ Po smrti Julia Eichmanna se vedení podniku v roce 1872 ujal jeho syn Theodor. Správa firmy se pak i dále dědila z otce na syna.³⁶

Kromě samotné výroby papíru se Eichmannova papírna v Hostinném věnovala i jeho zušlechťování, například slepování nebo linkování.³⁷ V roce 1938 byla měsíční výrobní kapacita zhruba 60 až 70 vagónů papíru, a to především díky stále lepším zdrojům energie – vodním turbínám a parním strojům.³⁸ Před německou okupací bylo v obou Eichmannových závodech (v Hostinném i v Maršově) zaměstnáno 1050 dělníků a 170 technických a administrativních pracovníků.³⁹ Po nástupu Adolfa Hitlera musela mužská německá část obyvatel Hostinného, které bylo součástí Sudet, odejít bojovat. Mezi nimi velká část dělníků místních papíren. Povolání do armády se nevyhnul ani majitel papíren, na frontu ale nasazen nebyl.⁴⁰ Místa, která zbyla po těch, co narukovali do nacistické armády, obsadili dělníci z okolních obcí. Ti se nástupem do práce v papírnách vyhnuli pracovnímu nasazení v „říši“. Do roku 1943 pracovalo v Eichmannově továrně pouze okolo 40 dělníků. Až následně jejich počet mírně stoupl. Chod výroby pak měli udržet také váleční zajatci.⁴¹

Papírny v Hostinném po válce patřily mezi první podniky v Československu, které byly znárodněny.⁴² Nový národní podnik s názvem Krkonošské papírny, zahrnoval nejen Eichmannovy závody v Hostinném, Maršově a Prosečné, ale i Pražský Labský mlýn, komanditní společnost GROPA – velkoobchody papíren Bedřicha Eichmanna v Praze, Brně a Moravské Ostravě, Komanditní společnost pro zužitkování dřeva v Hostinném a Československé papírny (pozdější závod Mladé Buky). Národním správcem a později i podnikovým ředitelem byl ministerstvem průmyslu jmenován sociální demokrat Bohuslav Kolbava. Ten byl ale v roce 1948 funkce zbaven a místa se ujal Jan Halámek. Dohromady měly tyto závody 2 285 zaměstnanců a roční výrobní kapacita byla 2 350 tun papíru, 1 950 tun celulózy a 88 tun sešitů.⁴³ V Hostinném sídlilo podnikové ředitelství. Město se tak stalo

---

³⁵ ŠVEC, Jiří. *150 let papírenské výroby v Hostinném*. Hostinné: Krkonošské papírny, n. p., 1985. s. 46.

³⁶ Tamtéž, s. 47.

³⁷ Tamtéž, s. 55.

³⁸ Tamtéž, s. 53.

³⁹ LEŠIKAR, Miloš, Jaroslav JIŘIČKA, Otakar VLAČIHA a Zdeněk TAUCHMAN. *180 let tradice výroby papíru v Hostinném: 1835–2015*. 2. vydání. Hostinné: KRPA Paper, a.s., 2015. ISBN 978-80-260-7977-4. s. 67.

⁴⁰ Tamtéž

⁴¹ Tamtéž, s. 69.

⁴² Tamtéž

⁴³ Tamtéž, s. 71.

jakýmsi „hlavním městem papíru“.⁴⁴ V následujících letech došlo k několika reorganizacím podniku a rozdělení na menší části. V roce 1953 byly dokonce Krkonošské papírny přejmenovány na počest tehdejšího ministra školství, věd a umění na Papírny Zdeňka Nejedlého, n. p. Hostinné.⁴⁵ V šedesátých letech se začalo s rekonstrukcemi výrobních strojů v celém národním podniku. V hostinských papírnách bylo modernizováno asi 80 % výrobních zařízení.⁴⁶ V sedmdesátých letech se začalo s likvidacemi zastaralých papírenských strojů v rámci celých Krkonošských papíren. V Hostinném se přestalo v Labském Mlýně vyrábět a pozornost se začala soustředit na podnik na okraji města. Tam došlo na další budování. Vznikl zde monoblok Tenkých papírů.⁴⁷ V osmdesátých letech se v Hostinném přestala vyrábět celulóza a zprovoznila se nová čistička odpadních vod. Skončilo tak velké znečišťování horního toku řeky Labe.⁴⁸

V roce 1990 byl zpracován privatizační projekt celého státního podniku. Areál Labského Mlýna byl převeden na město, část provozoven Krkonošských papíren byla prodána a zbytek zůstal akciové společnosti Krkonošské papírny.⁴⁹ V roce 1993 byl zvolen předsedou představenstva Jaroslav Jiříčka⁵⁰, který stojí v čele podniku dodnes.

---

⁴⁴ LEŠIKAR, Miloš, Jaroslav JIŘÍČKA, Otakar VLAČIHA a Zdeněk TAUCHMAN. *180 let tradice výroby papíru v Hostinném: 1835–2015*. 2. vydání. Hostinné: KRPA Paper, a.s., 2015. ISBN 978-80-260-7977-4. s. 74.

⁴⁵ Tamtéž, s. 79.

⁴⁶ Tamtéž, s. 83.

⁴⁷ Tamtéž, s. 88-91

⁴⁸ Tamtéž, s. 92.

⁴⁹ Tamtéž, s. 96-97.

⁵⁰ Tamtéž, s. 101.

2. Periodika v ČSSR po roce 1960

V souvislosti s novým územním uspořádáním ČSSR v roce 1960 došlo od 1. dubna tohoto roku k zásadní úpravě struktury tisku, a to s cílem dosáhnout stavu, aby každý kraj měl svůj vlastní deník a každý okres vlastní týdeník. Úprava se uskutečnila ve dvou fázích během roku 1960. Tituly pak vydávaly příslušné výbory KSČ.⁵¹ Náklad okresních periodik se v 60. letech postupně zvyšoval – například v roce 1961 se z celkového nákladu 704 700 výtisků zvýšil v roce 1965 na 772 300 výtisků.⁵²

Politické byro ÚV KSČ přijalo v červenci 1960 *Základní směrnici rozvoje periodického tisku do roku 1965*, která tisku uložila rozšířit obsah, zlepšit grafickou úpravu a zvýšit počet výtisků na více než 300 na 1 000 obyvatel (doteď vycházelo 177 výtisků na 1 000 obyvatel). Například v roce 1967 vycházelo v ČSSR celkem 1 204 periodik. Pouze v českých zemích jich bylo 971, z toho 16 deníků, 183 týdeníků, 80 čtrnáctideníků, 396 měsíčníků a 296 ostatních periodik.⁵³

V roce 1967 ale došlo k redukci okresních novin a závodních časopisů, především kvůli spotřebě papíru. „*Před redukcí v roce 1966 vycházelo celkem 95 titulů okresních novin a 373 titulů závodních časopisů s celkovou roční spotřebou papíru 1 720 tun. V roce 1968 jsou zaregistrovány v českých i slovenských krajích 64 tituly okresních novin a 104 tituly závodních časopisů v základním systému tisku, na něž je přiděleno z centrálních zdrojů 1 420 tun. Kromě toho vycházejí troje okresní a jedny městské noviny mimo základní systém a 44 titulů závodních časopisů rovněž mimo základní systém tisku; tato skupina místního tisku vykazuje roční spotřebu papíru cca 140 tun, kteréžto množství si zajišťují vydavatelé samostatně v přímé spolupráci s příslušnými polygrafickými základnami.*“⁵⁴ Vedoucí představitelé KSČ si ale následkem tohoto kroku uvědomili důležitost regionálních periodik a rozhodli se jejich počet opět rozšířit. Toto rozhodnutí je odůvodněno příkladem z Východočeského kraje v dokumentu odboru informací z dubna roku 1968. „*Vytvoření materiálních podmínek pro rozvoj místního tisku v nové situaci znamená, že v podstatě je třeba zajistit papír ve výši roku 1966, což představuje zvýšení o*

⁵¹ KONČELÍK, Jakub, Pavel VEČEŘA a Petr ORSÁG. *Dějiny českých médií 20. století*. Praha: Portál, 2010. ISBN 978-80-7367-698-8. s. 149.

⁵² BEDNARÍK, Petr, Jan JIRÁK a Barbara KÖPPLOVÁ. *Dějiny českých médií: od počátku do současnosti*. Praha: Grada, 2011. ISBN 978-80-247-3028-8. s. 291.

⁵³ Tamtéž

⁵⁴ Národní archiv Praha. Fond Český úřad pro tisk a informace. Regionální a krajský tisk v letech 1957 – 1986. *Vyjádření ke zprávě ideologického oddělení ÚV KSČ o zkušenostech z realizace usnesení předsednictva ÚV KSČ z prosince 1966 o závodním a okresním tisku, připravované pro předsednictvo*, 6. 4. 1968. s. 1.

300 tun, z 1 420 tun v roce 1968 na 1 720 tun. Na podporu této úvahy uvádíme jako příklad zkušenosti z Východočeského kraje, kde došlo ke značně tvrdým opatřením v oblasti místního tisku. Zatímco v roce 1966 vycházely v rámci kraje okresní noviny v 11 okresech, po redukci v roce 1967 byly zaregistrovány noviny pouze ve třech okresech. Nyní, na podkladě rozhodnutí okresních konferencí KSČ je požadováno obnovení okresních novin v plné šíři, tedy ve všech okresech, kde byl tento tisk zrušen. Znovuvytvoření těchto osmi titulů k 1. květnu 1968 vyžaduje zvýšení kvóty papíru pro Východočeský kraj ještě v letošním roce o 46 tun, z původně přidělených 63 tun na 109 tun. (...) Uvedený stav místního tisku před redukcí, jakož i příklad z Východočeského kraje, dokumentují naléhavost nového rozdělení papíru na místní tisk ještě v letošním roce, a to zvýšením o 250–300 tun dřevitého hlazeného papíru.⁵⁵

Zpráva Českého úřadu pro tisk a informace z května roku 1970 už dokazuje uvědomění si důležitosti regionální periodik. „Místní a regionální tisk má mezi hromadnými sdělovacími prostředky své specifické místo, které je mu dáno schopností uplatňovat svůj bezprostřední vliv. Má možnost konkrétně a diferencovaně působit na vědomí jednotlivce, organizovaného v pracovním a společenském kolektivu, ve sféře problémů, které jsou celému kolektivu společné. Z těchto důvodů je zcela na místě, aby vydávání místního tisku v plné šíři bylo preferováno, pokud to odpovídá politickým potřebám té které oblasti nebo závodu.“⁵⁶

2. 1 Periodika Východočeského kraje a okresu Trutnov po roce 1960

Nejčastějším zdrojem informací obyvatelstva celého Východočeského kraje byl zejména krajský deník *Pochodeň*. V jednotlivých okresech pak vycházely pod záštitou místních OV KSČ a ONV okresní noviny. Například v Pardubicích vycházel list s názvem *Zář*. O informovanost lidí se také staralo lokální rozhlasové vysílání.

---

⁵⁵ Národní archiv Praha. Fond Český úřad pro tisk a informace. Regionální a krajský tisk v letech 1957 – 1986. *Vyjádření ke zprávě ideologického oddělení ÚV KSČ o zkušenostech z realizace usnesení předsednictva ÚV KSČ z prosince 1966 o závodním a okresním tisku, připravované pro předsednictvo*, 6. 4. 1968, s. 1.

⁵⁶ Národní archiv Praha. Fond Český úřad pro tisk a informace. Regionální a krajský tisk v letech 1957 – 1986. *Zpráva o struktuře místního a regionálního tisku v ČSR pro vládu ČSR z 25. května 1970*.

V jednotlivých regionech navíc vycházelo velké množství podnikových titulů, které vydávaly podnikové závody KSČ. Během roku 1968 existovalo v jedenácti okresech Východočeského kraje přes sedmdesát titulů novin a časopisů.⁵⁷

Regionální média Východočeského kraje se přihlásila k polednové politice a k obrodnému procesu. V náladě pražského jara vznikaly úplně nové tituly a některé znovuobnovily svou činnost – například týdeník *Nové Hradecko*.⁵⁸

Východočeská média se během srpna 1968 rozhodla informovat obyvatele o situaci nejen v regionu ale i v celé zemi prostřednictvím mimořádných vydání. Tato iniciativa ale skončila podepsáním Moskevského protokolu. V roce 1969, po nástupu nového generálního tajemníka ÚV KSČ, se redaktorů východočeských médií dotkly kádrové čistky. Královéhradecký deník *Pochodeň* opustila po prověrkách stranických legitimací většina redaktorů. To ohrozilo samotnou existenci deníku. Novému vedení se totiž nepodařilo zajistit dostatečný počet vyhovujících redaktorů. KSČ tak byla schopná nasadit pouze novinářské začátečníky.⁵⁹

Novináři, kteří přišli o zaměstnání, se stali díky pražskému jaru mezi obyvatelstvem populární. Představitelům režimu tedy nestačilo pouze to, že přišli o post redaktorů. Až do pádu režimu si s sebou bývalí novináři nesli špatný kádrový posudek a svou profesi ve většině případů už vykonávat nemohli.

2. 1. 1 Pochodeň

Deník Východočeského kraje nesl název *Pochodeň*.⁶⁰ Vydával ho východočeský Krajský výbor KSČ v Hradci Králové. V období normalizace vycházela *Pochodeň* šestkrát týdně. Od pondělí do pátku si mohli lidé přečíst informace na osmi stranách. V sobotu pak vycházel dvanáctistránkový *Magazín Pochodeň na sobotu a neděli*. Až do října 1968

⁵⁷ PECKA, Jindřich, Josef BELDA a Jiří HOPPE. *Občanská společnost 1967–1970: sociální organismy a hnutí Pražského jara*. Praha: Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, 1998. Prameny k dějinám československé krize 1967–1970, d. 2, sv. 2. ISBN 80-7239-008-2. s. 440.

⁵⁸ SLOVÁČEK, Petr. *Východočeská média na počátku normalizace*. Praha, 2007. Diplomová práce. Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. Vedoucí diplomové práce PhDr. Jakub Končelík, Ph.D. s. 25.

⁵⁹ OTÁHAL, Milan, Karel BOLOMSKÝ a Alena NOSKOVÁ. *Svědectví o duchovním útlaku 1969–1970: Dokumenty : "Normalizace" v kultuře, umění, vědě, školství a masových sdělovacích prostředcích*. Praha: Maxdorf, 1993. ISBN 80-85800-14-4. s. 98.

⁶⁰ Periodikum *Pochodeň* ale existovalo už mnohem dříve. První číslo vyšlo v roce 1906 v Hořicích jako týdeník. Od roku 1921 vycházela *Pochodeň* jako orgán krajského vedení KSČ v Hradci Králové. Poprvé jako deník se pak ke čtenářům dostala 1. ledna 1961.

vydávali redaktoři Pochodně o víkendu občas dokonce dvě čísla – na každý víkendový den zvlášť. V říjnu 1968 došlo ale k velké změně z hlediska práce mediálních institucí. Byla totiž zrušena pracovní sobota a přestala tedy vycházet nedělní čísla deníků.⁶¹

Krajský deník Pochodeň společně s okresními periodiky představovaly nejčastější zdroje informací obyvatelstva. Hlavním úkolem Pochodně bylo informovat čtenáře především o událostech krajského významu. Regionální zprávy už měly na starosti okresní týdeníky.

Cena Pochodně se nejprve pohybovala kolem 40 haléřů za výtisk. Během normalizace ale vzrostla až na výjimky na 50 haléřů. Sobotní magazín si pak mohli lidé koupit za 70 haléřů.

Na začátku normalizace se do historie deníku zapsala novinářská jména jako Ludvík Cibulka, Slávka Novotná, Jaroslav Horák či Zdeněk Kapucián. Redakce sídlila ve Škroupově ulici č. 695 v Hradci Králové. Noviny tiskly Východočeské tiskárny – národní podnik Pardubice, v provozovně v Hradci Králové.

2. 1. 2 Krkonošská pravda

Týdeník Krkonošská pravda začal vycházet v roce 1960. Nejprve byl orgánem Okresního výboru KSČ a Okresního národního výboru v Trutnově. V dubnu 1967 už ale vycházel výhradně jako orgán ONV v Trutnově.⁶² Podle schválené registrace bylo hlavním posláním tohoto periodika „...rozvíjet socialistické vědomí občanů okresu v duchu zásad ideí politiky KSČ a ústavy, přispívat ke zvyšování politické a kulturní úrovně i odborných znalostí občanů, napomáhat jejich tvůrčímu úsilí ve všech oblastech života a poskytovat pravdivé a všestranné informace o událostech v politickém a hospodářském životě okresu.“⁶³ Krkonošská pravda se tiskla až do roku 1990. Následně se transformovala do

---

⁶¹ KONČELÍK, Jakub. Mediální politika a srpen 1968; Zřízení Úřadu pro tisk a informace jako služba moskevskému protokolu. In: MAGÁL, Slavomír, Miloš MISTRÍK a Martin SOLÍK. *Masmediálna komunikácia a realita II*. Trnava : Fakulta masmediálnej komunikácie UCM v Trnave, 2009. ISBN 978-80-8105-125-8. s. 217.

⁶² První číslo Krkonošské pravdy jako orgán ONV v Trutnově vyšlo 6. dubna 1967.

⁶³ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy*. s. 1.

nového periodika – *Krkonošských novin*. Na tradici Krkonošských novin pak navázal *Krkonošský deník*, který vychází v regionu dodnes.⁶⁴

Redakce sídlila v budově ONV v Trutnově v Horské ulici č. 5 v prvním poschodí. Stálá redakce se skládala pouze ze dvou redaktorů a jedné administrativní pracovnice. Zbytek článků psali dopisovatelé. Část z nich byla i členy redakční rady. V letech 1968 až do jejího odvolání 26. června 1969 fungovala redakční rada v tomto složení: Vladimír Junek (šéfredaktor *Krkonošské pravdy*), Josef Odl (zástupce šéfredaktora), Ferdinand Jakubec (pracovník Okresního národního výboru v Trutnově), Rudolf Jičín (okresní archivář v Trutnově), Jan Kopecký (pracovník SNB), Bohuslav Šerák (pracovník Okresního výboru KSČ), Zdeněk Vašíček (ředitel Muzea Podkrkonoší v Trutnově), Vladimír Wolf (historický pracovník muzea v Trutnově), Adolf Pavel, Zdeněk Lacina (pracovník v zemědělství) a E. Stloukalová.⁶⁵

Cena výtisku *Krkonošské pravdy* byla nejprve 40 haléřů, v roce 1968 se zvýšila na 50 haléřů. Týdeník se zpočátku tiskl v Moravských tiskařských závodech, n. p. Olomouc v provozovně v Hradci Králové. V roce 1969 ho začaly tisknout tiskařské závody Jiskra v Hradci Králové.

Redakce každoročně na počest *Dne tisku*⁶⁶ pořádala cyklistický závod o *Velkou cenu Krkonošské pravdy*, a to hned od roku 1960. Závod měl být propagací tohoto periodika a zároveň měl získat členy do oddílu cyklistiky a turistiky.⁶⁷ Sportovní akce se stala významnou událostí v okrese, která lákala i na doprovodné akce, jako například hudební vystoupení nebo besedy s profesionálními cyklisty. Rostl také každým rokem počet přihlášených jezdců a závodů se účastnili i významné československé cyklistické osobnosti.⁶⁸

---

⁶⁴ *Krkonošský deník* a další regionální deníky vydává mediální skupina Vltava-Labe-Press. Jejím vlastníkem se 3. listopadu 2015 stala investiční skupina Penta.

⁶⁵ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy – Přehled o osobní angažovanosti členů redakční rady v okresních novinách od 24. 10. 1968 do 29. 5. 1969* (30. vydání).

⁶⁶ Den tisku, rozhlasu a televize se slavil v Československu 21. září. Právě tohoto data roku 1920 totiž vyšlo první regulérní denní vydání Rudého práva.

⁶⁷ Závod O Velkou cenu "Krkonošské pravdy". *Krkonošská pravda: Orgán OV KSČ a ONV v Trutnově*. 1960, roč. 1., č. 25, s. 1.

⁶⁸ I. ročníku se zúčastnilo 60 cyklistů, o rok později již 220 a III. ročníku 250 jezdců; Již zítra, v neděli 23. září 1962. *Krkonošská pravda: Orgán OV KSČ a ONV v Trutnově*. 1960, roč. 3., č. 38, s. 1.

2. 1. 3 Ostatní periodika na Trutnovsku

Kromě tzv. zpravodajů ve městech a obcích vycházely v regionu okresní vesnické noviny *Srp a kladivo* (v letech 1951–1960). Trutnovský region byl ale bohatý především na podnikové časopisy. Velké množství podnikových a závodních periodik vydával národní podnik Texlen Trutnov.⁶⁹ Ten se mezi lety 1946 až 1984 zasloužil celkem o 27 titulů.⁷⁰ Svoje periodikum ale měly i Krkonošské papírny v Hostinném – *Hlas Krkonošských papíren* (1952–1953, 1959–1961) a *Zpravodaj Krkonošských papíren* (1968–1970), nebo podnik TIBA ve Dvoře Králové nad Labem – *Zpravodaj TIBY* (1960–1981). Časopis vydávala také Správa Krkonošského národního parku ve Vrchlabí – *Krkonoše* (1968–1990).⁷¹

---

⁶⁹ Celkový soupis všech periodik Texlen Trutnov po roce 1945 viz: WOLF, Vladimír a Zdeněk JIRÁSEK. Soupis podnikových a závodních periodik n. p. Texlen Trutnov od r. 1945. In: *Příspěvky k dějinám národního podniku Texlen Trutnov. Studie – materiály – zprávy, sv. 2.* 1978. s. 251-258; WOLF, Vladimír. Soupis podnikových a závodních periodik n. p. Texlen Trutnov od roku 1945 (2. část). In: *K novým a novějším dějinám národního podniku Texlen Trutnov.* Trutnov, 1985. s. 245.

⁷⁰ WOLF, Vladimír. Soupis podnikových a závodních periodik n. p. Texlen Trutnov od roku 1945 (2. část). In: *K novým a novějším dějinám národního podniku Texlen Trutnov.* Trutnov, 1985. s. 245-256.

⁷¹ Další periodika je možné dohledat ve Státním okresním archivu Trutnov. Soupis periodik dostupný viz: Periodika uložená ve Státním okresním archivu v Trutnově. In: *Ročenka státního okresního archivu v Trutnově 2000.* Trutnov, 2001. s. 23-108.

3. Novináři v Československu v období pražského jara a po roce 1968

3.1 Pražské jaro

Obrodný proces v Československu začal zvolením Alexandra Dubčeka do funkce prvního tajemníka ÚV KSČ v lednu 1968. Dubček si vytvořil neformální vztah s novináři a ti se pro něho stali prostředkem oslovení veřejnosti. Nejen novináři odmítali cenzuru, ale i ze struktur samotné KSČ se ozývala nespokojenost s kusým informováním. Komunistům se postupně přestala zamlouvat předběžná cenzura, která podle nich snímala z autorů zodpovědnost za zveřejněné materiály. V březnu 1968 vedení KSČ rozhodlo, že cenzura bude následná a bude se o ni i nadále starat ministerstvo kultury. Novináři ale v tuto dobu už cenzuru příliš nerespektovali. Mediální tlak do jisté míry také spolupůsobil při rezignaci Antonína Novotného na funkci prezidenta republiky.

Zasedání ÚV KSČ přijalo počátkem dubna 1968 *Akční program*, který představoval po dlouhých letech první stranický ústupek směřující k demokratizaci Československa. Vytyčoval principy fungování médií a především bylo v jeho plánu, aby byl přijat nový tiskový zákon, který by vylučoval předběžnou cenzuru. Vedoucí činitelé KSČ pak měli pravdivě informovat občany o problémech státu a poskytovat médiím rozhovory. Ministerstvo kultury následně předložilo vládě v květnu roku 1968 návrh opatření na úseku rozhlasu, televize a ČTK, který uložil členům vlády, aby spolupracovali s těmito médii, poskytovali jim potřebné informace a zároveň využívali jejich služeb pro svoji práci.

Pozvolná liberalizace v médiích, kterou provázela i svobodnější atmosféra ve společnosti, přinesla kromě objektivnějších informací také nová a zajímavá témata. Do tisku se například dostaly i různé kauzy a aféry, které se nashromáždily za uplynulých dvacet let. Novináři otevřeli i téma politických procesů z 50. let nebo vyšetřování tzv. strahovských událostí apod. To připoutalo pozornost veřejnosti. Zvýšila se poslechovost rádií i sledovanost televize.⁷²

Nejen celostátní ale i regionální tisk využil uvolněné atmosféry a upozorňoval na regionální témata, která by ještě před rokem 1968 zůstala nezveřejněná. V roce 1970 pak práci lokálních médií v období pražského jara zhodnotil Český úřad pro tisk a informace

---

⁷² KONČELÍK, Jakub, Pavel VEČEŘA a Petr ORSÁG. *Dějiny českých médií 20. století*. Praha: Portál, 2010. ISBN 978-80-7367-698-8. s. 186.

takto: „Nejzávažnější skutečností však zůstává, že v období vypjaté politické atmosféry po lednu 1968 a zejména po zrušení citovaného usnesení PÚV KSČ v květnu 1968 dochází k téměř úplnému oslabení vlivu stranických orgánů na řízení místního a regionálního tisku. V převážné většině okresů je likvidováno spoluvydavatelství stranických orgánů, a to jak u okresních, tak i závodních novin.“⁷³

Celý nový přístup k médiím ve společnosti vyvrcholil 26. června 1968 přijetím zákona č. 84/1986 Sb., který cenzuru označil za nepřípustnou. Byla také zrušena cenzurní instituce *Ústřední publikační správa*. Jedním z důkazů svobody slova se stalo vydání manifestu *Dva tisíce slov* na konci června 1968. Ten napsal Ludvík Vaculík společně s několika vědci. Záměrem bylo vyjádřit obavy z dalšího možného politického vývoje. Strana manifest pochopila jako pokus o popření vedoucí úlohy KSČ ve společnosti a zaujala k němu kritický postoj. Obrovské pobouření ale manifest způsobil v řadách představitelů komunistických stran dalších zemí východního bloku. Ti ho považovali za útok na celé zřízení. Za dokument se ale postavily tisíce občanů, známých osobností, novinářů i řadových členů KSČ.

Zrušení cenzury dovedlo stranu v létě 1968 až do stavu, kdy ztratila v případě řízení médií svou v ústavě zakotvenou vedoucí úlohu. Právě to se stalo jedním z důvodů následné vojenské intervence.

3. 2 Okupace Československa v srpnu roku 1968

Několikaměsíční období svobodného publikování československých médií v komunistické éře ukončil srpen roku 1968. V noci z 20. na 21. srpna překročilo hranice Československa půl milionů vojáků prvního sledu v celkovém počtu 27 divizí. Jednalo se o největší vojenskou akci v Evropě od konce 2. světové války. Dvě hodiny po půlnoci 21. srpna 1968 ÚV KSČ schválil a následně prostřednictvím Československého rozhlasu odvysílal *Provolání všemu lidu ČSSR*. Následující den se mimořádně a v utajení v pražských Vysočanech uskutečnil sjezd KSČ, který intervenci důrazně odmítnul. Představitelé politického vedení země byli násilím odvezeni do Moskvy.

V prvních dnech vpádu vojsk došlo k obsazení významných redakcí, což znemožnilo práci novinářů a výrazně zkomplikovalo podmínky pro šíření informací o

⁷³ Národní archiv Praha. Fond Český úřad pro tisk a informace. Regionální a krajský tisk v letech 1957–1986. *Zpráva o struktuře místního a regionálního tisku v ČSR pro vládu ČSR z 25. května 1970.*

situaci v zemi. Většina celostátních i regionálních médií se ale rozhodla občany informovat o tehdejšímu stavu „ilegálně“, a to prostřednictvím mimořádných vydání. Ta redaktoři zdarma rozdávali na ulicích a lidé si je mezi sebou vzájemně předávali.⁷⁴ Tuto práci médií v roce 1970 zhodnotil Český úřad pro tisk a informace následovně: „Zvlášť výrazné je období bezprostředně po 21. srpnu – činnost místního a regionálního tisku je podstatně shodná s tiskem ústředním. V této fázi dochází k paradoxním situacím, kdy redakce si osobují právo samy rozhodovat o politickém dění v dosahu své působnosti. Na pokračování jsou zveřejňovány diskuse, polemické články, glosy a satiry odrážející dezorientaci lidí (dopisovatelů), jejich obsah je prosycen vášněmi a emocemi včetně protisovětských nálad a invektiv a diskreditací starých členů strany za jejich pevné politické postoje.“⁷⁵

Většina obyvatel ČSSR pevně věřila v reformovatelnost komunismu. Zklamání přinesl 26. srpna podpis *Moskevského protokolu*. Představitelé politické reprezentace, s výjimkou Františka Kriegla, pod nátlakem přijali vpád okupačních vojsk za oprávněný. Zavázali se také například k tomu, že obnoví pevné řízení médií. Vládní usnesení č. 292 z 30. srpna 1968 o mimořádných opatřeních ke kontrole tisku vytvořilo novou kontrolní instituci médií – *Úřad pro tisk a informace*. Tato instituce navázala na tradici *Ústřední publikační správy*. První pokyny z 3. a 9. září nařídily sdělovacím prostředkům nezveřejňovat nic vyznívajícího jako kritika okupačních států, nepublikovat informace o obětech vpádu vojsk nebo vzniklých škodách. Média také nesměla používat slova „okupant“ a „okupace“. Dne 13. září 1968 vyšel tiskový zákon o předchozích opatřeních⁷⁶, který oficiálně platil až do 28. března 1990. Smlouva o podmínkách dočasného pobytu sovětských vojsk na území Československa ratifikovaná Národním shromážděním 18. října 1968 potvrdila požadavky okupantů.

Ústup od reformy byl hlavním bodem tzv. listopadového pléna ÚV KSČ, které nabídlo první předzvěst budoucí normalizace. Prvního ledna 1969 pak vstoupil v platnost Ústavní zákon č. 143/1968 Sb., o československé federaci, který ustanovil systém institucí ohledně kontroly médií. Vznikl například *Český úřad pro tisk a informace*.

Definitivním koncem reformy se stalo odstoupení Alexandra Dubčeka z funkce prvního tajemníka ÚV KSČ v dubnu 1969. Nahradil ho Gustav Husák.

---

⁷⁴ Příkladem je týdeník *Krkonošské pravdy*. Jeho mimořádným vydáním ze srpna roku 1968 se bude autorka věnovat v páté kapitole *Okupace Československa v roce 1968* na stránkách *Krkonošské pravdy*

⁷⁵ Národní archiv Praha. Fond Český úřad pro tisk a informace. Regionální a krajský tisk v letech 1957–1986. *Zpráva o struktuře místního a regionálního tisku v ČSR pro vládu ČSR z 25. května 1970.*

⁷⁶ Zákon č. 127/1968 Sb., Zákon ze dne 13. září 1968 o některých přechodných opatřeních v oblasti tisku a ostatních hromadných sdělovacích prostředků.

Média v tomto období už přecházela do takového stavu, jaký si strana představovala. „V období od listopadové rezoluce do dubnového pléna ÚV KSČ nastává částečný obrat v obsahovém zaměření jednotlivých článků s politickou tematikou. Řada redakcí začíná vážit způsob publikace materiálů a v jejich obsahu jsou již náznaky nesmělého návratu k serióznějšímu přístupu k informacím. Po dubnovém plénu je tento obrat v podstatné části místního a regionálního tisku již zřetelnější.“⁷⁷

Dne 6. května 1969 zasedalo předsednictvo ÚV KSČ a projednalo nutná opatření, která je třeba učinit v oblasti hromadných sdělovacích prostředků. Výsledkem byla dohoda o změně struktury tištěných médií a o personálních změnách na řídicích postech, kam byli dosazeni přesvědčení komunisti. To mělo zabezpečit upevnění vlivu strany na činnost sdělovacích prostředků.

V Rudém právu 17. května 1969 vyšlo prohlášení *Slovo do vlastních řad*. Signatáři z řad novinářů se přihlásili k závěrům květnového zasedání ÚV KSČ a odsoudili činnost novinářů v roce 1968.

3. 3 Osudy novinářů po roce 1968

Nástup Gustava Husáka na post generálního tajemníka ÚV KSČ potvrdil kádrové přesuny v centrálních redakcích periodik s návazností na regionální pracoviště. Vůbec první personální čistky ale přišly už s nástupem roku 1969. Nejprve došlo k personálním změnám v krajských výborech strany. Poté přišli na řadu vedoucí redaktoři médií. Do roku 1970 vyměnil ústřední výbor všechny vedoucí pracovníky za nové, kromě ostravského deníku *Nová svoboda*. Noví vedoucí redaktoři měli zaručit dodržování marxistickoleninské politiky KSČ v médiích.⁷⁸

Bývalý vedoucí redaktoři se už ve většině případů k práci v médiích nemohli vrátit. Zbavením jejich funkce trpěla často i jejich rodina. Kvůli tomu, že měli negativní stranické posudky, bylo nalezení jakékoliv práce obtížné a rodiny se pak dostávaly do existenčních problémů.

---

⁷⁷ Národní archiv Praha. Fond Český úřad pro tisk a informace. Regionální a krajský tisk v letech 1957–1986. *Zpráva o struktuře místního a regionálního tisku v ČSR pro vládu ČSR z 25. května 1970.*

⁷⁸ OTÁHAL, Milan, Karel BOLOMSKÝ a Alena NOSKOVÁ. *Svědectví o duchovním útlaku 1969–1970: Dokumenty : "Normalizace" v kultuře, umění, vědě, školství a masových sdělovacích prostředcích.* Praha: Maxdorf, 1993. ISBN 80-85800-14-4. s. 98.

Po srpnových událostech bylo dále zrušeno více než 150 periodik. Jednalo se především o ta, která důsledně hájila nezávislost získanou během pražského jara. Většina novinářů se dostala do těžké životní situace. Mohli si vybrat buď přizpůsobení se tomu, co po nich režim v médiích požadoval, nebo si museli najít novou profesi (ve většině případů dělnickou) nebo museli odejít do exilu. Další variantou se pak stal samizdat. Největší množství těchto neoficiálních periodik začalo fungovat po vzniku Charty 77.⁷⁹

Novinář byl až do okupace považován za věrohodného člověka. Jeho vlivná role v české společnosti se ale postupně ztratila. Po roce 1968 většina velkých novinářských osobností odešla do exilu. Ti, kteří se rozhodli přizpůsobit, nejčastěji vyhledávali úniková témata, jako sport, kulturu, vědu apod. V redakcích se uplatňovala přísná autocenzura. Z pohledu moci byl nejefektivnější systém následné kontroly. Novináři tedy měli vnitřně zakotveno, co si mohou dovolit zveřejnit a co ne, aby se nedostali do potíží. Šéfredaktoři pak jen kontrolovali, jestli je obsah ideologicky nezávadný, aby se vyhnuli pokutám. Posledním článkem kontroly pak byl vydavatel.

---

⁷⁹ KONČELÍK, Jakub, Pavel VEČEŘA a Petr ORSÁG. *Dějiny českých médií 20. století*. Praha: Portál, 2010. ISBN 978-80-7367-698-8. s. 218.

4. Vladimír Junek

Osobnost Vladimíra Junka představuje osud novináře, kterému okupace Československa v srpnu roku 1968 obrátila celý život naruby. V rozmezí několika měsíců se z postu vedoucího redaktora regionálního týdeníku stal nežádoucí osobou, proti které se obrátili i blízcí přátelé. Právě na příběhu konkrétního člověka je možné detailně ukázat to, jaké oběti si doba po okupaci vyžádala. K sestavení životopisu Vladimíra Junka pomohly dochované materiály v archivu jeho rodiny, materiály z Národního archivu Praha, Archivu bezpečnostních složek, Státního okresního archivu v Trutnově, Městského muzea Hostinné a výpovědi žijících pamětníků.

4. 1 Vladimír Junek – osobnost

4. 1. 1 Dětství a mládí

Vladimír Junek se narodil 13. února 1921 v Dolní Kalné, která tehdy spadala pod okres Jilemnice.⁸⁰ Jeho otci Vojtěchovi, který se živil jako truhlář, se během nasazení na frontě v 1. světové válce projevila epilepsie. Po návratu domů se musel léčit tehdy velice nákladnými dováženými léky. S matkou Vladimíra, Annou, rozenou Kupkovou, která se živila jako tkadlena v Dolní Kalné, se rozhodli postavit domek i přesto, že na tom byli finančně opravdu špatně. Dům skutečně vybudovali, ale za cenu naprostého zadlužení.⁸¹

Vladimír měl dva starší bratry – Václava, narozeného v roce 1913, a Otakara, narozeného v roce 1915. Jeden zůstal na vyučení u otce a druhý se vyučil obchodním příručím v Nové Pace. Když bylo Vladimírovi devět let a jeho bratrům 15 a 17 let, jejich matka Anna zemřela na následky dlouhé léčby rakoviny v roce 1929⁸². Otec se rozhodl tuto složitou situaci vyřešit tak, že se do půl roku od její smrti opět oženil. Několik týdnů po svatbě ovšem náhle zemřela i jejich nevlastní matka. V roce 1930, do týdne po jejím pohřbu, zemřel i otec Vojtěch na následky silného epileptického záchvatu. Z bratrů

---

⁸⁰ V současné době patří Dolní Kalná pod okres Trutnov.

⁸¹ Životopis přiložený k přihlášce do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novináři (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

⁸² Anna Junková absolvovala celkem tři operace.

Junkových se tak stali úplní sirotci a navíc v zadluženém domě, bez možnosti jakékoliv úvěru například v místním konzumu, protože i ten byl na tom finančně velice špatně. Vladimír Junek ve svém životopisu uvedl: „...*dětství jsem měl těžké, plné strádání a nedostatků, všelijak jsem se protloukal mezi lidmi a poznal bídu a hlad v plné míře. Přestože jsem měl ve škole výborný prospěch, nepřicházelo jakékoliv studium v úvahu, ač jsem si velmi přál být učitelem.*“⁸³

4. 1. 2 Vzdělání a první zaměstnání

Vladimír Junek vychodil pět tříd obecné školy (v letech 1927 až 1932), čtyři třídy měšťanské školy (v letech 1932 až 1935)⁸⁴ a dva roky obchodní školy. V roce 1935 získal praxi u židovského velkoobchodníka Filipa Pollaka⁸⁵ ve Mcelích u Nymburka, kterou mu zprostředkoval jeho nejstarší bratr. Vladimír to podle svých slov přijal „*především proto, že bylo ke stravě.*“⁸⁶ Později se ale přesunul. Fillipovi Pollakovi se totiž z nezdařilých studií vrátil syn a tak se Vladimír doučil u obchodníka Doubka v Nymburce a jeho tchána Kubrta v Kostelci nad Orlicí. „*Pro příručího za plat tam nebyly podmínky a za mne byl po vyučení přijat jiný učeň.*“⁸⁷ Továřskou zkoušku složil v roce 1938.⁸⁸ Vrátil se tedy do Dolní Kalné ke svému bratrovi a začal pracovat dle možností – jako dělník na silnici, při výstavbě krytů nebo rok v zemědělství jako čeledín u Josefa Müllera v Chotči u Lázní Běláhoř.⁸⁹ V roce 1940 pracoval také jako dělník v Akciové přádelně v Jilemnici.⁹⁰

Jako příslušník ročníku 1921 byl totálně nasazen do firmy Valentin Jaeggle do Trutnova, kde se vyráběly tkalcovské stroje. Tam zůstal až do konce okupace. Jeden z jeho

---

⁸³ Životopis přiložený k přihlášce do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novináři (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

⁸⁴ Propouštěcí list ze školy měšťanské; dostupný v archivu autorky.

⁸⁵ V životopisu uveden jako Pollak, v Pracovní knížce Protektorátu Čechy a Morava (archiv autorky) uveden jako Polák.

⁸⁶ Životopis přiložený k přihlášce do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novináři (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

⁸⁷ Životopis Vladimíra Junka z roku 1975, sepsaný kvůli žádosti o práci v podniku Domácí potřeby, závod v Nové Pace; dostupný v archivu autorky.

⁸⁸ Pracovní průkaz Vladimíra Junka; dostupný v archivu autorky.

⁸⁹ Pracovní knížka dále uvádí: pomocný dělník – drenážník (1939–1940) v papírnách v Hostinném, Hausmeister (domovník) v Hotel RADIO Trautenu Rudolf Chmielovicz (od dubna do listopadu 1942) a další.

⁹⁰ Přehled o dokladech k zaměstnání – žádost o starobní důchod; dostupné v archivu autorky.

bratrů byl zaměstnán jako dělník v Krkonošských papírnách a druhý byl vedoucím malé prodejny konsumu v Lomnici nad Popelkou.⁹¹

4. 1. 3 Uzavření manželství a přestěhování do města Hostinné

Vedle pracovních povinností měl Vladimír Junek řadu volnočasových aktivit. Mezi jednu z nich patřilo i ochotnické divadlo. Hrál v divadelním spolku v Dolní Kalné. A právě díky ochotnickému herectví se seznámil se svou budoucí manželkou – Věrou Hylmarovou.⁹² Věra Hylmarová se narodila 21. března 1924. Pocházela z Pecky, z rodiny vesnického hodináře Rudolfa Hylmara a Josefy Hylmarové, rozené Hartigové. Věra měla dva sourozence – bratra Jiřího a sestru Jarmilu.⁹³ V Pecce, v chrámu sv. Bartoloměje, dne 18. srpna 1945 uzavřeli s Vladimírem Junkem sňatek.⁹⁴

Dne 18. září 1945 vstoupil Vladimír Junek do KSČ⁹⁵, stejně tak jeho manželka. V témže měsíci roku 1945 jim oběma bylo nabídnuto místo na tehdejší Úřadě ochrany práce v Hostinném. Přestěhovali se tedy do Hostinného, kde dostali i skromný byt. Když došlo ke zrušení tohoto úřadu, oba se přesunuli v roce 1946 v podstatě na tutéž pozici, ale do Vrchlabí.⁹⁶ V Hostinném ale už bydlet zůstali. V rámci místní organizace KSČ působil Vladimír jako pokladník.⁹⁷ Ve svém životopise Vladimír Junek dále uvádí, že byl v této době povolán na vojnu. Vojenskou základní službu vykonal od 1. října 1945 do 8. března 1946.⁹⁸

Po návratu z vojny strávil 15 let ve funkci vedoucího Odboru pracovních sil při Okresním národním výboru ve Vrchlabí. Ve svém životopisu uvádí, že byl ve své práci

---

⁹¹ Životopis přiložený k přihlášce do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novináři (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

⁹² Rozhovor s pamětníkem Vladimírem Junkem ml., pořizeno 11. 8. 2015 v Hostinném. Záznam v archivu autorky.

⁹³ Životopis Vladimíra Junka z roku 1975, sepsaný kvůli žádosti o práci v podniku Domácí potřeby, závod v Nové Pace; dostupný v archivu autorky.

⁹⁴ Svatební oznámení Vladimíra Junka a Věry Hylmarové; dostupné v archivu autorky.

⁹⁵ Národní archiv Praha. Fond ÚV KSČ. Dílčí fond Členská evidence KSČ. *Evidenční listek Vladimíra Junka.*

⁹⁶ Ve Vrchlabí se nacházela pobočka Úřadu ochrany práce Trutnov.

⁹⁷ Národní archiv Praha. Fond ÚV KSČ. Dílčí fond Členská evidence KSČ. *Evidenční listek Vladimíra Junka.*

⁹⁸ Propouštěcí list Československé lidové armády – vydán 12. ledna 1982 v Trutnově; dostupný v archivu autorky.

velmi úspěšný. „*Ukázky z mých způsobů a metod náborové práce jsem také předváděl na celostátních konferencích v Ostravě a v Brně. (...) Za výsledky v organizovaném náboru jsem byl několikrát odměněn a vlastním též čestné uznání ministra pracovních sil.*“⁹⁹ Toto čestné uznání získal konkrétně v roce 1954.¹⁰⁰

V roce 1948 se z Vladimíra a Věry Junkových stali rodiče. Dne 26. července zmíněného roku se jim narodilo první dítě – dcera Věra. O tři roky později, 18. října roku 1951 přišlo na svět dítě druhé – syn Vladimír.¹⁰¹

V roce 1948 a 1950 byl Vladimír Junek kladně prověřen komunistickou stranou. V závěrech prověrky byla jeho osobnost zhodnocena následovně: „*Je třídně a pol. uvědomělý, je méně sebekritický, politiku strany hájí. V soukromém životě se chová jako komunista. Povahy je mírné, rozvážné, potřebuje však více jistoty a průbojnosti.*“¹⁰²

4. 1. 4 Kulturní činnost v Hostinném

Od 8. července roku 1957 se Vladimír Junek stal správcem Osvětové besedy v Hostinném. Obecně se osvětové besedy po zrušení velkého množství spolků v 50. letech staly významnou platformou organizované zájmové činnosti.¹⁰³ V Hostinném organizace zajišťovala v podstatě veškerý kulturní život ve městě. Do funkce ho jmenoval Odbor školství a kultury Rady Okresního národního výboru ve Vrchlabí.¹⁰⁴ Osvětová beseda vydávala také Zpravodaj města Hostinné¹⁰⁵, na němž se po tři roky psaním článků podílel. Kromě ochotnického divadla, které pro něj bylo prioritou, v Hostinném založil také několik kroužků, které se zaměřovaly například na amatérské filmy nebo fotografování.

---

⁹⁹ Životopis přiložený k přihlášce do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novináři (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

¹⁰⁰ Tamtéž

¹⁰¹ Dne 11. prosince roku 1969 se Vladimíru Junkovi narodilo první vnouče – Veronika Votrubová (dcera Věra se v roce 1969 provdala za Jaroslava Votrubu). Dožil se narození všech svých čtyř vnoučat – Veroniky Votrubové, Petra Votruby, Martiny Junkové a Vladimíry Junkové.

¹⁰² Národní archiv Praha. Fond ÚV KSČ. Dílčí fond Členská evidence KSČ. *Evidenční listek Vladimíra Junka.*

¹⁰³ KNAPÍK, Jiří a Martin FRANC. Kulturní život a formování „socialistického životního stylu“ v poúnorovém Československu. In: *Průvodce kulturním děním a životním stylem v českých zemích 1948–1967*. Praha: Academia. 2011. ISBN 978-80-200-2019-2. s. 22.

¹⁰⁴ Jmenování správce Osvětové besedy v Hostinném. Odbor pro školství a kulturu Rady Okresního národního výboru ve Vrchlabí; dostupné v archivu autorky.

¹⁰⁵ První číslo Zpravodaje města Hostinné vyšlo 15. března 1957. Periodikum ve městě dodnes vychází jako měsíčník Městského úřadu Hostinné nákladem 2000 kusů.

Sedm let působil v rozhlasovém kroužku. Na konci 50. let totiž začal jako první v okolí pracovat s cívkovým magnetofonem. Několikrát týdně se z místních tlampačů ozývaly informace o dění ve městě a důležité zprávy z Národního výboru nebo zajímavosti. V rámci kroužku amatérského filmu natáčel filmové kroniky a mapoval dění ve městě Hostinné.¹⁰⁶ Své zkušenosti pak předával na krajských školeních. Osvětová beseda za jeho působení získala řadu čestných uznání a odměn.¹⁰⁷

V roce 1965 se zasloužil o znovuzrození františkánské slavnosti Porciunkule¹⁰⁸ v Hostinném po 2. světové válce. Ta se navíc z tradiční pouti transformovala do kulturní slavnosti po celém městě. Akce s bohatým kulturním programem získala věhlas v dalekém okolí. V roce 1965 byl ve městě vytvořen organizační výbor, který dostal na starost zajistit jednotlivé stánky a vymyslet kulturní program. Členové výboru se rozhodli slavnost pojmout jako staročeskou pouť a tomuto tématu přizpůsobili i celkový vzhled města. Osvětová beseda včele s Vladimírem Junkem zorganizovala řadu vystoupení. Vrcholem celé akce se pak stal historicky první půlnoční rozhovor obrů na radnici, který Porciunkuli v Hostinném provází dodnes. Rozpravu Vladimír Junek natočil na magnetofonový pásek. Scénka, kdy si radniční obři popovídali o událostech ve městě, všechny návštěvníky Porciunkule nadchla.¹⁰⁹

Během Porciunkule také Vladimír Junek vydával za Osvětovou besedu noviny právě u příležitosti této akce. Obyvatelé města a návštěvníci akce si mohli přečíst nejen o tom, co je na slavnosti čeká, ale také například něco o její historii.¹¹⁰

---

¹⁰⁶ Rozhovor s pamětníkem Vladimírem Junkem ml., pořizeno 11. 8. 2015 v Hostinném. Záznam v archivu autorky.

¹⁰⁷ Mezi odměnami byly i věci technického rázu, například televizor nebo filmovací přístroj.

¹⁰⁸ Porciunkule je tradiční pouť, která se koná každoročně první srpnový víkend v některých českých a moravských městech. Její historie je spjatá s františkánským řádem. V Hostinném, kde se první Porciunkule uskutečnila už v roce 1684 (v roce dostavby františkánského kláštera ve městě), je pouť s atrakcemi spojená s kulturním programem po celém městě. Kromě Hostinného se Porciunkule slaví například v Opočně nebo Jindřichově Hradci.

¹⁰⁹ O Porciunkuli v Hostinném před 50 lety. *Pociunkulové noviny*. 2004, s. 3-4.

¹¹⁰ Například během Porciunkule v roce 1968 vyšel Mimořádný porciunkulový expres večerník. Na čtyřech stránkách výtisk seznámil čtenáře nejen s programem slavnosti, ale pobavil i vtipnými články. Noviny taky využili obchodníci z Hostinného a okolí k umístění reklamy.

4. 1. 5 Další kariérní a osobní vývoj

V roce 1960 přijal Vladimír Junek místo vedoucího Domovní správy v Hostinném, kde strávil tři roky. Koncem roku 1962 ho předsednictvo Okresního výboru KSČ povolalo do funkce šéfredaktora týdeníku Krkonošská pravda v Trutnově. „...*OV KSČ byla známa moje dlouhodobá novinářská činnost a proto i přes moje zdráhání mi bylo dáno za stranický úkol převzít redakci.*“¹¹¹ Ve funkci vedoucího redaktora strávil téměř sedm let.¹¹²

Vladimíru Junkovi se změnil celý život po srpnu 1968 – po okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy. Dění na Trutnovsku během okupace a několik měsíců po ní popsal na stránkách Krkonošské pravdy. Události, které následovaly, ho nakonec přiměly k tomu, aby funkci šéfredaktora opustil.¹¹³ Z vedení redakce odstoupil k 1. červenci 1969 a požádal o přeřazení v rámci ONV na méně viditelnou pozici. Do 21. dubna 1970 pracoval jako správní zaměstnanec Okresního národního výboru v Trutnově.

V rámci normalizace, tedy po represivních opatřeních po násilném potlačení období pražského jara armádami Varšavské smlouvy v roce 1968, docházelo k čistkám v komunistické straně, ale i v celé společnosti. Řada lidí přišla o zaměstnání. Mezi nimi byli i Vladimír Junek a jeho manželka Věra.

Dne 3. dubna 1970 dostal Vladimír Junek z odboru vnitřních věcí ONV výpověď. Následovalo vyloučení z KSČ. „*Když bylo rozhodnuto o mém vyloučení ze strany, rozhodl jsem se o návrat k vyučené profesi.*“¹¹⁴ Pracoval jako skladník a prodavač v podniku Potraviny Hradec Králové na pobočce Trutnov. Jeho základní plat byl stanoven na 1 250 Kčs.¹¹⁵ Dne 30. června 1975 podal výpověď. „*Protože mám lidi rád, práce jsem se nikdy nebál a nevyhýbal, měl jsem i zde úspěchy. Důkazem jsou překážky v odchodu, které mi zaměstnavatel kladl od listopadu m. r., kdy jsem dal výpověď.*“¹¹⁶ V roce 1971 také přišel o místo správce Osvětové besedy v Hostinném. Z funkce ho odvolala rada Městského

---

¹¹¹ Životopis Vladimíra Junka z roku 1975, sepsaný kvůli žádosti o práci v podniku Domácí potřeby, závod v Nové Pace; dostupný v archivu autorky.

¹¹² Podrobnostem o novinářské profesi se bude autorka věnovat v následující kapitole Vladimír Junek – novinář.

¹¹³ Tématu okupace v roce 1968 a následným událostem na Trutnovsku se bude autorka zabývat v kapitole Okupace československa v roce 1968 na stránkách krkonošské pravdy.

¹¹⁴ Životopis Vladimíra Junka z roku 1975, sepsaný kvůli žádosti o práci v podniku Domácí potřeby, závod v Nové Pace; dostupný v archivu autorky.

¹¹⁵ Platový výměr závodu Potraviny Hradec Králové na pobočce Trutnov z roku 1973; dostupné v archivu autorky.

¹¹⁶ Životopis Vladimíra Junka z roku 1975, sepsaný kvůli žádosti o práci v podniku Domácí potřeby, závod v Nové Pace; dostupný v archivu autorky.

národního výboru Hostinné 31. ledna 1971.¹¹⁷ Novým správcem Osvětové besedy byl ustanoven Josef Berestka.¹¹⁸ V témže roce byla Vladimírova manželka Věra po čtyřiaadvaceti letech propuštěna ze zaměstnání na Městském národním výboru v Hostinném.¹¹⁹ Pracovala poté jako skladnice v Domovní správě v Hostinném.

Vladimír Junek se pak živil také jako prodavač v obchodě se zeleninou v Pilníkově. Jeho dalším zaměstnáním byla opět práce skladníka, ale tentokrát v podniku Domáci potřeby, závod Nová Paka, sklad Debrné, a to až do odchodu do předčasného důchodu 13. února 1981. „*Pro nemoc nemohlo být v manuální práci pokračováno a jinou se mi nepodařilo sehnat. (...) Pracoval jsem o sobotách a nedělích na vykládce a nakládce vagónů a zničil si tak zdraví.*”¹²⁰ Výše důchodu mu byla stanovena na 1 692 Kčs.¹²¹

4. 1. 6 Vývoj po roce 1989 a úmrtí v roce 1992

Po roce 1989 se Vladimír Junek rozhodl opět zapojit do aktivní činnosti v rámci kulturního života v Hostinném. Na základě konkurzu byl Vladimír Junek 5. března 1990 navržen na vedoucího Klubového kulturního zařízení při Městském národním výboru v Hostinném.¹²² K rozvoji kultury ve městě se mu tedy podařilo vrátit.

V roce 1990 byl zvolen za Občanské fórum do zastupitelstva města Hostinné. Konce volebního období se však už nedožil.

Vladimír Junek zemřel v nemocnici v Trutnově 11. listopadu 1992 na srdeční infarkt po léčbě ledvin – jeden den před propuštěním z nemocnice. Na návrat domů se

---

¹¹⁷ Potvrzení vedlejšího pracovního poměru z roku 1981. Osvětová beseda v Hostinném; dostupné v archivu autorky.

¹¹⁸ Protokol o předání a převzetí funkce správce OB v Hostinném ke dni 2. 2. 1971; dostupné v archivu autorky.

¹¹⁹ Osvědčení o rehabilitaci Věry Junkové z 24. dubna 1990 od Městského národního výboru v Hostinném; dostupné v archivu autorky.

¹²⁰ Národní archiv Praha. Fond Klubu novinářů Pražského jara při Syndikátu novinářů Čech a Moravy, karton 4. Rehabilitační spis Vladimíra Junka. *Dotazník k žádosti o nápravu křivd, které byly důsledkem perzekuce novinářů za aktivní účast v Pražském jaru.*

¹²¹ Národní archiv Praha. Fond Klubu novinářů Pražského jara při Syndikátu novinářů Čech a Moravy, karton 4. Rehabilitační spis Vladimíra Junka. *Dotazník k žádosti o nápravu křivd, které byly důsledkem perzekuce novinářů za aktivní účast v Pražském jaru.*

¹²² Dopis od předsedy kulturní komise PhDr. Luďka Haška z Městského národního výboru v Hostinném z 5. března 1990; dostupné v archivu autorky.

velmi těšil.¹²³ Přežil svou manželku přibližně o čtyři roky.¹²⁴ Pohřeb se konal šest dní po jeho smrti.¹²⁵

V Kronice města Hostinné na Vladimíra Junka po jeho smrti zavzpomínali takto: „17. listopadu se konal pohřeb p. Vladimíra Junka, který zemřel ve věku 71 let. Do Hostinného přišel ihned po roce 1945. Pro město udělal mnoho práce hlavně na kulturním poli (ochotnické divadlo, vydávání místních novin a další). Byl správcem osvětové besedy až do roku 1970, kdy v ČSR začali ‚důkladnou‘ normalisaci komunisti a naši ruští ochránci. Potom vykonával jako politicky persekovaný celou řadu různých prací – prodavač potravin, skladový dělník v Debrném a jiné. Už jako důchodce po revoluci 1989 se stal šéfredaktorem místního časopisu, který se už nejmenoval Zpravodaj města Hostinné, ale Postřehy. Byly to nejzdařilejší místní noviny, které kdy ve městě vycházely. Pan Junek byl členem městského zastupitelstva, prvním, který v tomto funkčním období zemřel.“¹²⁶

V Krkonošských novinách, které vycházely v Trutnově jako nástupce Krkonošské pravdy, se o smrti Vladimíra Junka neobjevila ani zmínka.

4. 1. 7 Vladimír Junek ve složkách Státní bezpečnosti

Vladimír Junek byl také veden ve složkách Státní bezpečnosti. Z registru svazku vyplývá, že se o něm v záznamech psalo pod přezdívkou „Junák“. Podle Archivu bezpečnostních složek existovalo několik svazků v souvislosti s jeho osobou, například svazek č. 9758 Hradec Králové, krycí název „Junák“, svazek kategorie NO – nepřátelská osoba. Ten byl zlikvidován bez uvedení přesného data zničení. Dalším svazkem, ve kterém Vladimír Junek figuroval, byl č. 8409 Hradec Králové, krycí název „Klub“. Ten byl zničen 31. 8. 1964. V agenturně-operativní evidenci VB – Krajská správa SNB Hradec Králové SVB SEO byl veden osobní svazek na jeho jméno v registračním protokolu, r. 1958-1960. Tento svazek byl zničen 9. 12. 1964. Jediné, co se dochovalo, je pouze seznam osob

---

¹²³ Rozhovor s pamětnicí JUDr. Věrou Votrubovou, roz. Junkovou, pořízeno dne 17. 10. 2015. Záznam v archivu autorky.

¹²⁴ Manželka Věra zemřela na rakovinu v roce 1988.

¹²⁵ Rozhovor s pamětníkem Vladimírem Junkem ml., pořízeno 11. 8. 2015 v Hostinném. Záznam v archivu autorky.

¹²⁶ Kronikářem byl v tomto období Karel Smejkal. *Kronika města Hostinné 1990–1994*. s. 288.

prověřovaných kvůli hledání pisatele anonymního dopisu v akci „Provolání“ z 15. 10. 1975.¹²⁷

4. 1. 8 Tragický osud Vladimírova bratra Otakara

Za zmínku v této práci stojí i tragický osud Vladimírova staršího bratra Otakara Junka. Ten se živil jako poštovní doručovatel pro obce Dolní a Horní Kalná, Slemeno a Ždírnice. Dne 16. června 1967 si na poště vyzvedl peníze na výplatu důchodů a na kole je rozvážel.¹²⁸ Když zamířil mezi 11. a 12. hodinou dopoledne z obce Slemeno do Ždírnice, musel sesednout z kola a pěšky vyjít k samotě „Na buku“. Ukrytý mezi stromy tam na něho čekal triadvacetiletý Jaroslav Ludvík. K Otakarovi Junkovi přišel a požádal ho o podpálení cigarety. Otakar ovšem nekouřil, a proto mu pomoci nemohl. Jaroslav Ludvík se ho rozhodl napadnout. Situaci vylíčil policistům při přiznání takto: „*Když chtěl nasednout na kolo, rozmáchl jsem se sekerou – nechtěl jsem ho zabít, jen zmrzačit – zasáhla však jízdní kolo a přerazila se. Oba kusy – jak topůrko, tak i druhou část jsem odhodil někam do trávy. Listonoš se zakymácel a dostal se až na druhou stranu silnice. Vytáhl jsem nůž a skočil k němu. Zvedl na obranu tašku a já bodl. Ještě asi 10 kroků se snažil utéci, než padl do příkopu.*“¹²⁹

Když se Otakar dlouho nevracel, jeho syn Jan se ho vydal na motorce hledat. Svého otce našel v příkopě podle stop krve a rýhy na silnici. Tělo bylo zakryté natrhanou trávou. Vedení vyšetřování celého případu se ujal náčelník okresního oddělení VB Trutnov pplk. Fiedler. Ten se svými kolegy zjistil, že zavražděný má na těle nejméně šestnáct ran dýkou a že mu byla odcizena brašna, ve které v té chvíli bylo přibližně 11 tisíc korun.¹³⁰ Pomocí důkazů na místě činu a svědků nakonec odhalili, že pravděpodobným vrahem je právě Jaroslav Ludvík. Ten přijel ze Slovenska na čtyři dny za svou matkou do Ždírnice. Byl bez práce a skoro bez peněz. Právě od své matky se dozvěděl, že bude v ten den roznášet poštovní doručovatel důchody, a proto ho napadlo ho přepadnout. Na čin se pečlivě připravil – postaral se o to, aby si jeho matka myslela, že už odjel zpět na Slovensko a ve Dvoře Králové nad Labem si koupil lovecký nůž. Dopátrán byl v hotelu v Ružomberoku,

¹²⁷ Informace poskytl Archiv bezpečnostních složek.

¹²⁸ KOPECKÝ, Jan. Život píše detektivky: Cesta bez návratu. *Krkonošská pravda: týdeník trutnovské okresu*. 18. 4. 1968, roč. 9, č. 16. s. 3.

¹²⁹ Tamtéž

¹³⁰ Tamtéž

kde ho policisté zadrželi a on se ke všemu přiznal. Na svou obhajobu řekl: „Škoda, že mně zemřel táta. Dokud ten byl naživu, dělal jsem dobrotu. Do práce jsem chodil pravidelně. Po jeho smrti jsem postrádal jeho pevnou ruku, a tím to všechno začalo.“¹³¹

Jaroslav Ludvík byl odsouzen tehdy k nejvyššímu trestu odnětí svobody – k patnácti letům vězení.¹³²

4. 2 Vladimír Junek – novinář

4. 2. 1 Novinářské začátky – Srp a kladivo a Zpravodaj města Hostinné

Novinářské činnosti se začal Vladimír Junek věnovat přibližně od roku 1957. Právě od tohoto roku totiž začal přispívat do okresních vesnických novin *Srp a kladivo*¹³³ a do *Zpravodaje města Hostinné*. „Protože jsem měl nějak žurnalistiku v krvi, dopisoval jsem do deníků a také čl. rozhlasu, bylo mi svěřeno také nejméně dvakrát a po značnou dobu řídit vydávání okresních vesnických novin *Srp a kladivo* a to v době, kdy odešel nebo byl propuštěn redaktor. Zde jsem ovšem nemohl být mimořádně úspěšný, protože je nemožné dělat dobré noviny vedle funkce vedoucího odboru ONV.“¹³⁴ První jím podepsaný článek v týdeníku *Srp a kladivo* byl otištěn 6. dubna 1957. Jeho název zní *Obracíme listy dějin* a věnuje se nezaměstnanosti v okrese.¹³⁵ Jako odpovědný redaktor je v tiráži novin poprvé uveden 28. února 1958. Nepřetržitě je zde uváděn až do 8. června téhož roku. Znovu se odpovědným redaktorem stává 16. dubna 1959 a na postu zůstává do konce léta téhož roku.¹³⁶ Za jeho vedení se noviny ve větší míře věnovaly kulturním událostem, než za vedení ostatních redaktorů. Na postu vedoucího redaktora se kromě Vladimíra Junka objevil také Miloslav Kavan, Ladislav Neuman, Jaromír Matys a Radko Velíška. Dne 17. března 1960 bylo vydávání novin *Srp a kladivo* zastaveno.

---

¹³¹ KOPECKÝ, Jan. Život píše detektivky: Cesta bez návratu. *Krkonošská pravda: týdeník trutnovské okresu*. 18. 4. 1968, roč. 9, č. 16. s. 3.

¹³² Tamtéž

¹³³ Týdeník, který vydával Okresní národní výbor ve Vrchlabí v letech 1951–1960.

¹³⁴ Životopis přiložený k přihlášce do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novinářů (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

¹³⁵ Obracíme listy dějin. *Srp a kladivo: orgán Okresního národního výboru ve Vrchlabí*. 6. 4. 1957, č. 8. s. 1.

¹³⁶ Autorka vycházela z dochovaných čísel týdeníku *Srp a kladivo*, které jsou dostupné ve Státním okresním archivu Trutnov.

Vladimír Junek se také podílel na vydávání čtrnáctideníku Zpravodaj města Hostinné¹³⁷. Ten vydávala Osvětové beseda Hostinné, jejíž byl Vladimír od roku 1955 správcem. Noviny vycházely v nákladu 1 600 kusů. Jeho první příspěvek se objevuje hned ve druhém čísle periodika, které vyšlo 3. dubna 1957. Nese název *Duben v kultuře* a upozorňuje čtenáře na kulturní dění ve městě.¹³⁸ Mezi autory dalších článků se objevují jména jako Antonín Kubík, dr. Milan Bohanes nebo Jan Týřl.

Kromě psaní se věnoval také rozhlasu. Sedm let působil v rozhlasovém kroužku v Hostinném. Patřil mezi ty, kteří se zasloužili o zahájení práce s magnetofonem. V rámci kroužku amatérského filmu natáčel filmové kroniky a mapoval dění ve městě Hostinné.¹³⁹ Jeho manželka Věra navíc patřila mezi hlasatelky místního rozhlasu v Hostinném a to proto, že byla zaměstnankyně MNV Hostinné. První zmínka o místním rozhlase se v městské kronice objevuje v roce 1955¹⁴⁰. V kronice se o Věře Junkové píše, že se „pečlivě stará o rozhlas MNV a střeží v pravém slova smyslu všechny relace, které vysílá a opisy zpráv předkládá OB a ONV, odboru kultury ve Vrchlabí“.¹⁴¹

4. 2. 2 Vedoucí redaktor týdeníku Krkonošská pravda

Dne 8. prosince 1962 se Vladimír Junek stal v pořadí druhým šéfredaktorem týdeníku Krkonošská pravda.¹⁴² Do funkce ho povolalo předsednictvo Okresního výboru KSČ. Podle pamětníka Vladimíra Wolfa¹⁴³ mělo OV KSČ velké problémy s tím, najít

---

¹³⁷ V současné době vychází jako měsíčník.

¹³⁸ *Duben v kultuře. Zpravodaj města Hostinné*. 1957, roč. 1., č. 2. s. 2.

¹³⁹ Videá k dispozici v archivu autorky.

¹⁴⁰ Podle zápisu z Rady města Hostinné z 15. 5. 1946 ale místní rozhlas v Hostinném existoval už dříve. Rada se tehdy zabývala obnovením vysílání. Zápis dostupný v archivu Městského muzea Hostinné.

¹⁴¹ *Kronika města Hostinné z roku 1955*, s. 202.

¹⁴² Jako vedoucí redaktor je ve výtiscích Krkonošské pravdy uváděn od tohoto data. Oficiálně podle dokumentů se však stal vedoucím redaktorem až 1. 1. 1963.

¹⁴³ Prof. PhDr. Vladimír Wolf se narodil 4. února 1942 v Jaroměři. Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, obory dějepis a český jazyk. V letech 1965–1970 pracoval jako historik v Muzeu Podkrkonoší v Trutnově. Za normalizace byl propuštěn a bylo mu znemožněno pokračovat pracovně v historickém bádání. Po roce 1970 se stal brigádníkem Archeologického ústavu ČSAV, od roku 1974 podnikovým archivářem n. p. Texlen v Trutnově a tam od roku 1990 náměstkem pro personální a sociální práci. V roce 1991 se stal pedagogem na Vysoké škole pedagogické v Hradci Králové. V letech 1999–2005 působil jako děkan Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové. V současné době pracuje na trutnovské pobožce Fakulty veřejných politik Slezské univerzity v Opavě. Soupis prací Vl. Wolfa zahrnuje přes 1 600 publikovaných příspěvků z oblasti historických věd, veřejného života nebo politiky. Za zásluhy

novináře v regionu, který by mohl Krkonošskou pravdu vést.¹⁴⁴ Místních novinářů velké množství nebylo, a proto se vedoucím redaktorem stal Vladimír Junek, který měl jen malé zkušenosti s vydáváním novin. Ve funkci nahradil Cyrila Smolíka, který týdeník vedl téměř tři roky.¹⁴⁵ Vladimír Junek ve svém životopise uvedl: „*Jde o povolání, které mám nesmírně rád a tak se mi splňuje alespoň v tomto směru moje dětská tužba.*“¹⁴⁶ Po nástupu byl jeho základní plat stanoven na 1 800 Kčs měsíčně.¹⁴⁷ Po dvou letech na této pozici už jeho hrubý měsíční plat činil 2 400 Kčs.¹⁴⁸

Během funkce vedoucího redaktora si Vladimír Junek doplnil novinářské vzdělání. Od 18. října 1963 do 26. června 1965 absolvoval dvouletou dálkovou školu pro novináře místního tisku v Hradci Králové. Na závěr studia složil závěrečné zkoušky z předmětů Současná politika strany, Novinářství a Čeština.¹⁴⁹

Členem Svazu československých novinářů se Vladimír Junek podle novinářského průkazu stal v roce 1961.¹⁵⁰ V archivu Syndikátu novinářů ČR se však zachovala přihláška pouze z 1. května 1967.¹⁵¹

Rok 1968 se pro Vladimíra Junka stal zlomovým rokem nejen v jeho novinářské kariéře. „*Až do roku 1968 nebylo k výsledkům práce politickými orgány připomínek. Později však bylo usouzeno, že politickou situaci v okrese částečně zhoršily i okresní noviny.*“¹⁵² Během srpna v roce 1968 vstoupila vojska Varšavské smlouvy na území

---

byl oceněn cenami a medailemi, doposud ale za období normalizace nebyl plně politicky, občansky ani morálně rehabilitován.

¹⁴⁴ Rozhovor s pamětníkem prof. PhDr. Vladimírem Wolfem, pořízeno 23. 12. 2015 v Trutnově. Záznam v archivu autorky.

¹⁴⁵ Po odchodu z Krkonošské pravdy Cyril Smolík pracoval v redakci Světa socialismu, později v týdeníku Československá televize nebo v deníku Práce. Stal se také zahraničním zpravodajem Československé televize v západním Německu.

¹⁴⁶ Životopis přiložený k přihlášce do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novinářů (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

¹⁴⁷ Dopis od Okresního národního výboru v Trutnově – přijetí do zaměstnání a ustanovení do funkce z roku 1963; dostupný v archivu autorky.

¹⁴⁸ Životopis přiložený k přihlášce do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novinářů (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

¹⁴⁹ Současná politika strany hodnocena velmi dobře, Novinářství hodnoceno velmi dobře a Čeština hodnocena výtečně. Osvědčení Svazu československých novinářů o absolvování dvouleté dálkové školy místního tisku v Hradci Králové; dostupné v archivu autorky.

¹⁵⁰ Novinářský průkaz Československého svazu novinářů; dostupné v archivu autorky.

¹⁵¹ Přihláška do Svazu československých novinářů. Národní archiv Praha. Fond Archiv Syndikátu novinářů. Členská evidence – vyřazení novinářů (50. – 60. léta), karton Jo–Ju. Osobní spis Vladimíra Junka.

¹⁵² Životopis Vladimíra Junka z roku 1975, sepsaný kvůli žádosti o práci v podniku Domácí potřeby, závod v Nové Pace; dostupný v archivu autorky.

ČSSR. Vladimír Junek a redakce Krkonošské pravdy se rozhodli zmapovat celé dění invaze vojsk na Trutnovsku, a to prostřednictvím mimořádných vydání týdeníku. Problematikou se zabývali velice detailně.¹⁵³ „*Ve dnech okupace jsme jen s několika nadšenci vydávali denně a zdarma. Spalo se málo na kancelářských stolech, ráno jsme na novinách pracovali, odpoledne se vytiskly a večer jsme je rozdávali na nádraží a veřejných místech.*“¹⁵⁴ Podle Vladimíra Wolfa, který byl spolupracovníkem a členem redakční rady Krkonošské pravdy, se náhradním působištěm redakce Krkonošské pravdy v této době stala budova muzea v Trutnově. Členové redakce se totiž obávali případného útoku vojsk na sídlo redakce v budově Okresního národního výboru v Trutnově.¹⁵⁵ V přechodné redakci ale nebyla k dispozici téměř žádná moderní technika. Novináři tedy pracovali ve ztížených podmínkách.¹⁵⁶

Podle Vladimíra Wolfa se během a po srpnu roku 1968 se obrovsky zvýšila čtenost týdeníku Krkonošská pravda. Redakce se následkům okupace Československa věnovala na stránkách listu ještě několik měsíců po vpádu vojsk. Informovala o všem otevřeně. To se ale nejen místním komunistům stále více nezamlouvalo.

Vladimírově manželce Věře Junkové v tomto období přišel dopis, podepsaný „Komunisté z Hostinného a okolí“ v tomto znění: „*Vážená paní Junková, doporučujeme Vám laskavě k přečtení RP¹⁵⁷ ze dne 17. dubna tr. a tam se dočtete, že přece jen pravda zvítězila. Domluvte panu manželovi, aby si uvědomil, co způsobil od loňska, kdy propůjčil KP¹⁵⁸ a sám se účastnil štvání proti poctivým členům KSC a proti SSSR. Je nám za něj hanba a měl by si to rychle uvědomit, než ztratí poslední zbytek úcty, kterou k Vaší rodině chováme.*“¹⁵⁹ Tento dopis dokazuje silný tlak okolí nejen na Vladimíra Junka, ale i na jeho rodinu.

Dne 19. června 1969 proběhlo 12. zasedání předsednictva OV KSC v Trutnově, které zahájil a řídil vedoucí tajemník OV KSC František Hašek. Na programu bylo i vyjádření se ke *Zprávě o činnosti a závěrech Krkonošské pravdy – rozbor politického působení okresních novin*. K jednání byli přizváni František Čermák, předseda ONV, a

---

¹⁵³ Podrobněji se článkům Krkonošské pravdy v souvislosti se vstupem vojsk Varšavské smlouvy bude autorka věnovat v kapitole Okupace Československa na stránkách Krkonošské pravdy.

¹⁵⁴ Dopis adresovaný Klubu novinářů Pražského jara při Syndikátu novinářů Čech a Moravy z roku 1990; dostupný v archivu autorky.

¹⁵⁵ Rozhovor s pamětníkem prof. PhDr. Vladimírem Wolfem, pořizeno 23. 12. 2015 v Trutnově. Záznam v archivu autorky.

¹⁵⁶ Tamtéž

¹⁵⁷ Rudé právo

¹⁵⁸ Krkonošské pravdě

¹⁵⁹ Dopis adresovaný Věře Junkové, choti redaktora KP; dostupný v archivu autorky.

Vladimír Junek, vedoucí redaktor Krkonošské pravdy. Z předsednictva OV KSČ byli na jednání přítomni: Adolf Baudyš, Oldřich Chalupa, Josef Janovec, František Kubíček, Jan Němec, Josef Puhlovský, Stanislav Trejbal, Jaroslav Vít, Milan Wait a František Hašek. Po jednání bylo Vladimíru Junkovi uděleno napomenutí, tedy nejnižší stranický trest, a to proto, „že v uplynulém období od listopadového pléna ÚV nezajistil dostatečné respektování a aktivní probojování linie a usnesení strany v obsahu okresních novin a připustil zveřejnění některých článků, které nepřispívali k politické konsolidaci společnosti a sjednocování strany a obsahovaly i některé názory, jež jsou v rozporu s linií strany a vyvolávají nedůvěru v jejich vedení v centru i v okrese.“¹⁶⁰ Důkladněji se tímto zasedáním budu autorka věnovat v páté kapitole Okupace Československa v roce 1968 na stránkách Krkonošské pravdy.

4. 2. 3 Odstoupení z pozice vedoucího redaktora Krkonošské pravdy

O zproštění z funkce vedoucího redaktora Krkonošské pravdy kvůli silnému tlaku z řad KSČ i veřejnosti zažádal Vladimír Junek dne 26. června 1969. „*Domníval jsem se tehdy, že přeřazení na bezvýznamné a platově podstatně nižší zaměstnání je uspokojí a budu moci zůstat v aparátu ONV.*“¹⁶¹ Z vedení redakce odstoupil k 1. červenci 1969 s uvedením těchto důvodů: „...*přes všechnu snahu dělat dobré, přitažlivé, účelné a čtivé noviny je redakce a redakční rada při různých příležitostech terčem soustavné kritiky stranických orgánů, aktivů i jednotlivých funkcionářů. To je patrně důvodem k tomu, že dnes rada ONV přijímá usnesení rozpustit stávající redakční radu. Po pečlivém uvážení jsem se rozhodl požádat vás o zproštění z funkce vedoucího redaktora KP ku dni 1. července 1969...*“¹⁶²

Prozatímním šéfredaktorem Krkonošské pravdy byl jmenován Josef Odl, dosavadní zástupce Vladimíra Junka. Podle člena redakční rady Vladimíra Wolfa byl Josef Odl ale velmi nesmělý člověk a KSČ ho ve vedení novin ponechala pouze z toho důvodu, že

---

¹⁶⁰ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Zápis ze 12. zasedání POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969 ve 13:00 hodin, s. 1.

¹⁶¹ Národní archiv Praha. Fond Klubu novinářů Pražského jara při Syndikátu novinářů Čech a Moravy, karton 4. Rehabilitační spis Vladimíra Junka. Dotazník k žádosti o nápravu křivd, které byly důsledkem perzekuce novinářů za aktivní účast v Pražském jaru.

¹⁶² Dopis Vladimíra Junka Radě Okresního národního výboru v Trutnově ze dne 26. června 1969; dostupný v archivu autorky.

nesehnala v tu dobu nikoho jiného, kdo by se mohl vedení týdeníku ujmout.¹⁶³ Josef Odl ve vedení Krkonošské pravdy zůstal do poloviny roku 1970.¹⁶⁴

O odchodu Vladimíra Junka z pozice vedoucího redaktora Krkonošské pravdy a rozpuštění redakční rady se čtenáři týdeníku dozvěděli z článku o jednání ONV vydaným na titulní straně Krkonošské pravdy 4. července 1969. „*Na závěr jednání přijala rada ONV dodatek k hodnocení Krkonošské pravdy, které prováděla 12. 6. t. r. Změnila to ustanovení statutu, které se týká postavení a složení redakční rady, a v té souvislosti uložila vedoucímu redaktorovi stávající redakční radu rozpustit. Současně vyhověla žádosti vedoucího redaktora Vladimíra Junka, uvolnila ho z funkce ke dni 1. 7. 1969, prozatímně pověřila vedením redakce Josefa Odlu a rozhodla o způsobu, jakým bude provedeno ustanovení nové redakční rady. (...) Čtenář jistě pochopí, že cílem opatření ke Krkonošské pravdě je zkvalitnění její úrovně podle současných potřeb. Děkujeme všem dopisovatelům a autorům článků, kteří nám pomáhali v práci. Jako nenapravitelní optimisté věříme, že se republika podaří dostat se z krizových situací a budeme proto jeden každý usilovat, jak je o úsilí trvalou vlastností našich národů, aby v této zemi opět vládl klid, spokojenost a co nejvroucnější vzájemní vztahy.*“¹⁶⁵

Našli se ale i tací, kteří se nebáli Vladimíru Junkovi dát najevo podporu. Tentýž den, kdy vyšel článek o jeho odchodu, byl Vladimírovi odeslán dopis od Okresního výboru Trutnov Československého svazu tělesné výchovy, ze sekce kopané, kde mu spolupracovníci vyjádřili podporu. „*Vážený pane Junku! V Krkonošské pravdě ze dne 4. července 1969 jsme si přečetli zprávu o rozpuštění redakční rady Vašeho týdeníku a o Vašem ‚dobrovolném‘ odchodu z funkce vedoucího redaktora. Toto opatření chápeme jako byrokraticko-administrativní mocenský zásah. Chceme Vám při této příležitosti poděkovat za dosavadní spolupráci a pochopení při propagaci mládežnické kopané. Děkujeme Vám za nekompromisní a čestný postoj od ledna 1968 a vyjadřujeme Vám své osobní sympatie. Věříme s Vámi že ‚neexistuje žádná moc světa, i kdyby se se samým peklem spojila, aby udržela národa vzdělaného, ušlechtilého a pracovitého v otroctví a nesvobodě – T. G. M.*“¹⁶⁶

¹⁶³ Rozhovor s pamětníkem prof. PhDr. Vladimírem Wolfem, pořizeno 23. 12. 2015 v Trutnově. Záznam v archivu autorky.

¹⁶⁴ Po Josefu Odlovi na pozici vedoucího redaktora nastoupil Josef Hübner.

¹⁶⁵ JUNEK, Vladimír a odstupující redakční rada. Dohoda ONV a NV horské oblasti schválena. *Krkonošská pravda: týdeník trutnovské okresu*. 4. 7. 1969, roč. 10, č. 27, s. 1.

¹⁶⁶ Dopis od Československého svazu tělesné výchovy, Okresní výbor Trutnov, sekce kopaná, komise mládeže; dostupné v archivu autorky.

V rámci Okresního národního výboru Trutnov byl Vladimír Junek přemístěn do odboru vnitřních věcí na místo pracovníka pro právní úsek. K vykonávání této profese Vladimíru Junkovi poskytl ONV výjimku pro předepsané vysokoškolské vzdělání.¹⁶⁷ Náplní jeho práce bylo například schvalování vzniku dobrovolných organizací a spolků, projednávání návrhů na stanovení úředních názvů obcí nebo spolupráce s finančním odborem.¹⁶⁸

I přes sesazení na méně viditelnou pozici v rámci ONV se Komunistická strana Československa rozhodla dále zabývat obdobím, kdy byl Vladimír Junek vedoucím redaktorem Krkonošské pravdy. Dne 13. října 1969 byl Vladimír Junek Okresní kontrolní a revizní komisí OV KSČ seznámen s tím, že z rozhodnutí předsednictva OV KSČ je s ním zahájeno stranické disciplinární řízení za období jeho působení v týdeníku Krkonošská pravda.¹⁶⁹ Vladimír Junek to komentoval takto: „*Vzhledem k mému porouchanému zdraví dost citelně nesu nové výpady jednotlivců proti své osobě. Myslím si, že podle starého přísloví, že právo házet kamením na jiné má jen ten, kdo je sám bez viny. Proto odmítám kritiku těch, kteří ve své době neměli co říci, nebo napsat, dnes se vymlouvají, že by takové příspěvky byly odmítnuty, ale nijak nešetří šavlováním. Jestliže se zdůrazňují společenské výsledky práce strany od r. 1945, pak si na nich přisuzují také svůj podíl komunisty, avšak ne z neskromnosti, ale proto, že bych si zasloužil, aby v tomto smyslu bylo posuzováno i na mne kladení obvinění. Dokladem složitosti mé dřívější funkce je nesporně i výsledek anonymního a tajného hlasování o úrovni Krkonošské pravdy, které provedli poslanci ONV na plenárním zasedání 13. 2. 1969. Absolutní většina z nich hodnotila časové a redakční články na výbornou a velmi dobrou. Většina z nich odevzdala svůj hlas za to, že časopis plně prosazuje správný polednový politický kurs a jen dva ze 60 poslanců se vyslovili opačně.*“¹⁷⁰

Dne 3. dubna 1970 dostal Vladimír Junek z odboru vnitřních věcí ONV výpověď. Uvedeným důvodem bylo: „*Jako novinář a zodpovědný redaktor Krkonošské pravdy, jste značně poškodil státní politiku tím, že jste z marxistických pozic přistupoval netakticky k polednovému vývoji a svojí činností podporoval pravicově oportunistické a protisocialistické síly v okrese. Tím jste narušoval ideovou a organizační jednotu*

---

¹⁶⁷ Dopis Rady Okresního národního výboru v Trutnově Vladimíru Junkovi ze dne 27. června 1969; dostupný v archivu autorky.

¹⁶⁸ Dokument Odboru pro vnitřní věci ONV v Trutnově; dostupný v archivu autorky.

¹⁶⁹ Dopis Vladimíra Junka Okresní kontrolní a revizní komisi OV KSČ, do rukou předsedy s. Brychnáče, ze dne 25. října 1969; dostupný v archivu autorky.

¹⁷⁰ Tamtéž

společnosti a máte značný podíl na psychéze [sic!] srpna 1968, na zuřivém nacionalismu a antisovětismu. Ani po listopadové resoluci jste tuto komplexně neobhajoval na stránkách Krkonošské pravdy ani na jiných místech a naopak v rozporu se závěry ÚV KSČ jste orientoval Krkonošskou pravdu a veřejnost proti hlavnímu nebezpečí zleva. Svou činností jste se tak v uplynulém období provinil proti politice NF¹⁷¹. Vaše postoje jsou proto neslučitelné se setrváním ve státním aparátě, protože jsou v rozporu se státní politikou.“¹⁷²

Od roku 1945 byl Vladimír Junek členem ROH, ale závodní výbor ho k projednání okamžité výpovědi nepřizval.¹⁷³

4. 2. 4 Následky výpovědi z ONV v Trutnově

Vladimír Junek nesměl nadále vykonávat povolání novináře. Dne 19. února 1970 byl na schůzi předsednictva východočeského Krajského výboru KSČ vyloučen ze strany. „Na návrh Východočeské krajské kontrolní a revizní komise potvrdilo vyloučení z řad členů KSČ Karla Koutného, Františka Abrenta, Karla Šubrta, Josefa Petru, Aleše Fidlera, Rudolfa Kozára, Karla Zimana, Ireny Šmídové, Jana Mrkvici, Vladimíra Junka, Josefa Šarfa, Jana Hylberta, Ladislava Rychetského a Josefa Koženého.“¹⁷⁴ Následně byla ze strany vyloučena i Vladimírova manželka Věra. Té bylo však nabídnuto zachování členství, pokud se nechá s Vladimírem Junkem rozvést. Na to nepřistoupila a musela po čtyřiaadvacetiletém působení na Národním výboru odejít do Domovní správy.¹⁷⁵ Problémy se zaměstnáním měla i jejich dcera Věra. Jako čerstvá absolventka Právnické fakulty Univerzity Karlovy se nejprve živila jako pomocná síla v samoobsluze.¹⁷⁶

Vladimír Junek měl navíc zákaz pracovat v Hostinném – ve městě, ve kterém žil. Psaní a vydávání se snažil věnovat i po vyloučení z redakce v roce 1969. Nikdy mu to ale nebylo dovoleno. A to ani od lidí, které považoval za své přátele. Snažil se o tom

---

¹⁷¹ Národní fronty

¹⁷² Dopis Rady Okresního národního výboru v Trutnově Vladimíru Junkovi ze dne 3. dubna 1970; dostupný v archivu autorky.

¹⁷³ Článek Vladimíra Junka s názvem Vyznání z radosti – nalezen originál na psacím stroji; dostupné v archivu autorky.

¹⁷⁴ Jednalo předsednictvo východočeského KV KSČ. Před březnovým zasedáním pléna KV KSČ. *Pochodeň: orgán východočeského KV KSČ*. 20. 2. 1970, roč. 59, č. 43. s. 1.

¹⁷⁵ Článek Vladimíra Junka s názvem Co skončilo a co začíná – nalezen originál na psacím stroji; dostupné v archivu autorky.

¹⁷⁶ Článek Vladimíra Junka s názvem Vyznání z radosti – nalezen originál na psacím stroji; dostupné v archivu autorky.

několikrát mluvit se svým dlouholetým kolegou ze Zpravodaje města Hostinné Františkem Salavcem. Navrhoval mu, že by mohl psát články alespoň pod pseudonymem. Ani tak mu ale nedovolil nic publikovat.¹⁷⁷

Jak již bylo uvedeno v předchozí kapitole, Vladimír Junek se až do konce života živil jako skladník. V podniku Domáci potřeby, závod Nová Paka, sklad Debrné si ale našel novou zálibu. Staral se o tamní nástěnky. Každou kulturní akci, která se v podniku uskutečnila, nafotil, fotografie vyvolal a sestavil z nich na nástěnce příběh, který doplnil o vtipné komentáře.¹⁷⁸ Se zaměstnanci skladu v Debrném také vytvořili klub s názvem Sdružení přátel 12° piva, někdy také nazývaný Spolek pivních skautů. Josef Kužel, Josef Veleba a Vladimír Junek se každý pátek scházeli v Městském hotelu v Hostinném a diskutovali o dění ve městě nebo například hráli piškvorky. Vladimír Junek každou schůzku zaznamenával do Kroniky pivních skautů. Záznamy doplňoval fotografiemi ze setkání. Později se do spolku přidali i Jiří Motýlek, Antonín Plecháč, Josef Křička, Jaroslav Matyásek a František Salavec.¹⁷⁹

4. 2. 5 Rehabilitace po roce 1989

V roce 1990 Vladimír Junek zažádal Rehabilitační komisi Syndikátu novinářů Čech a Moravy o zahájení rehabilitačního řízení.¹⁸⁰ V únoru téhož roku mu bylo vyhověno a Okresním národním výborem byl plně rehabilitován.¹⁸¹ Na základě tohoto rozhodnutí mohl Vladimír Junek zažádat Úřad sociálního zabezpečení o navýšení důchodu. Během vyřizování žádosti, než vstoupil v platnost rehabilitační zákon, mu doplatek k důchodu poskytl Literární fond Syndikátu novinářů České republiky. Jeho žádosti o úpravu důchodu v rámci zákona o mimosoudních rehabilitacích bylo vyhověno na konci roku 1991. Za dobu od 16. 4. 1991 do 15. 12. 1991 mu bylo celkově poskytnuto 1 392 Kčs. Důchod mu byl tedy zvýšen o 174 Kčs měsíčně. „*Pomoc, kterou mi KN PS a rehabilitační komise až*

---

¹⁷⁷ Rozhovor s pamětníkem Vladimírem Junkem ml., pořizeno 11. 8. 2015 v Hostinném. Záznam v archivu autorky.

¹⁷⁸ Tamtéž

¹⁷⁹ Kronika pivních skautů – pravidelné zápisy ze schůzí Sdružení přátel 12° piva z let 1980 – 1983; dostupné v archivu autorky.

¹⁸⁰ Národní archiv Praha. Fond Klubu novinářů Pražského jara při Syndikátu novinářů Čech a Moravy, karton 4. Rehabilitační spis Vladimíra Junka. *Korespondence se Syndikátem novinářů ČR.*

¹⁸¹ Národní archiv Praha. Fond Klubu novinářů Pražského jara při Syndikátu novinářů Čech a Moravy, karton 4. Rehabilitační spis Vladimíra Junka. *Osvědčení Okresního národního výboru v Trutnově.*

dosud poskytla, je neocenitelná a jak jsem se již v předchozí korespondenci svěřil, pomohla mi přežít. Upřímně děkuji všem, kteří se o to zasloužili. ¹⁸²

Vladimír Junek nabídl Syndikátu novinářů ČR, že je ochoten vrátit příspěvky, které mu organizace poskytla z Literárního fondu. Na to mu ovšem bylo odpovězeno, že peníze není třeba vracet. ¹⁸³

Osvědčení o rehabilitaci získal Vladimír Junek i od Městského národního výboru v Hostinném. Plně občansky a morálně rehabilitován byl 24. dubna 1990. „*V roce 1971 byl odvolán z funkce vedoucího Osvětové besedy. Městský národní výbor v Hostinném hluboce lituje události, které vedly k politické, společenské a osobní diskriminaci a omlouvá se za ně postiženému i rodinným příslušníkům.*“ ¹⁸⁴ Národním výborem v Hostinném byla plně rehabilitována i jeho manželka Věra za to, že byla v roce 1971 propuštěna ze zaměstnání právě na Městském národním výboru v Hostinném. Rehabilitace jí byla udělena in memoriam. ¹⁸⁵

4. 2. 6 Návrat k novinářské činnosti

K novinářské činnosti se Vladimír Junek po rehabilitaci vrátil. V roce 1991 vydával v Hostinném noviny s názvem *Postřehy* ¹⁸⁶, které vycházely necelý rok. Noviny zpravidla vycházely na čtyřech stranách a věnovaly se aktuálnímu dění ve městě Hostinné a dalším zajímavostem. Poslední číslo vyšlo v květnu roku 1992, a to bez varování, že se jedná o úplně poslední číslo tohoto měsíčníku.

---

¹⁸² Národní archiv Praha. Fond Klubu novinářů Pražského jara při Syndikátu novinářů Čech a Moravy, karton 4. Rehabilitační spis Vladimíra Junka. *Korespondence se Syndikátem novinářů ČR.*

¹⁸³ Tamtéž

¹⁸⁴ Osvědčení o rehabilitaci Městského národního výboru v Hostinném z 24. dubna 1990; dostupné v archivu autorky.

¹⁸⁵ Osvědčení o rehabilitaci Věry Junkové z 24. dubna 1990 od Městského národního výboru v Hostinném; dostupné v archivu autorky.

¹⁸⁶ Měsíčník pro všechny občany Hostinného a okolí, nezávislý, vydáván Kulturním klubovým zařízením v Hostinném. Vycházel v letech 1991–1992.

5. Okupace Československa v roce 1968 na stránkách Krkonošské pravdy

Zlomovou událostí nejen pro Krkonošskou pravdu, ale i pro všechny obyvatele Československa se stala okupace vojsky Varšavské smlouvy 21. srpna 1968. Trutnov byl prvním větším městem, které po překročení státní hranice s Polskem stálo vojákům v cestě. Obyvatelé Trutnova se postavili okupačním vojskům na odpor. „*V časných ranních hodinách 21. srpna se sešla mimořádně rada ONV, která pak zasedala nepřetržitě 24 hodin denně po dobu deseti dnů. Její členové se rozdělili na dvě směny, které zajišťovaly kontakt s občany, tok informací a klid ve městě. Telefonicky a prostřednictvím výjezdů svých členů udržovala rada kontakt s celým okresem. Ve 14 hodin bylo prostřednictvím letáků vydáno prohlášení odsuzující okupaci jako hrubé narušení státní suverenity (...). Občané byli vyzváni, aby neposkytovali okupantům žádnou pomoc, ubytování ani potraviny a vodu. V podobném duchu byly všechny obchody a prodejny instruovány, aby ruským a polským vojákům neprodávaly žádné zboží s tím, že je rezervováno pouze československým občanům. Hned na počátku si okupace v Trutnově vyžádala svou první a naštěstí jedinou oběť. Byl jí devatenáctiletý ruský voják J. V. Danilov. Ruské a posléze i polské tanky se k městu začaly valit od hraničního přechodu Královec po Polské ulici. Na ní také vznikla první barikáda, na kterou lidé přivázeli pneumatiky ze skládky v Dolním Starém Městě. Její součástí se staly i nákladní automobily a dnem i nocí zde hlídkovala spousta lidí.*“¹⁸⁷

Redakce Krkonošské pravdy se rozhodla začít okamžitě občany Trutnovska informovat o dění v okrese. Podle člena redakční rady Vladimíra Wolfa přišel první nápad s vydáváním mimořádných čísel z redakce krajského deníku Pochodeň – konkrétně od redaktora Evžena Štefana, který žil v Trutnově a s Krkonošskou pravdou spolupracoval.¹⁸⁸ Krajský deník Pochodeň se totiž také rozhodl vycházet během srpna 1968 v mimořádných vydáních, ve kterých vyzýval občany k boji a k záchraně starého vedení nebo k rozvracení řad okupantů. Příkladem takového vyzývání je například zvláštní vydání z 27. srpna 1968 s tučným titulkem na první straně ve znění „*Agrese východních despotů kolísá – Čechoslováci, vytrvejte v odporu!!!*“.¹⁸⁹ Na přípravě mimořádných srpnových čísel

¹⁸⁷ VLČEK, Radovan. Trutnovský srpen 1968. *Krkonoše – Jizerské hory: měsíčník o přírodě a lidech*. 2008, roč. 41, č. 8. ISSN 1214-9381. s. 13.

¹⁸⁸ Rozhovor s pamětníkem prof. PhDr. Vladimírem Wolfem, pořizeno 23. 12. 2015 v Trutnově. Záznam v archivu autorky.

¹⁸⁹ *Pochodeň: orgán východočeského KV KSČ*. 27. 8. 1968. roč. 57, č. 220, XIII. zvláštní vydání. s. 1.

Krkonošské pravdy se podílel i dopisovatel Mladé Fronty Josef Farský. Ten jako první, 21. srpna 1968 kolem šesté hodiny ráno, informoval o vpádu vojsk do Trutnova ústředí pražské redakce Mladé Fronty.¹⁹⁰

5.1 Řádné vydání Krkonošské pravdy 22. srpna 1968

První zmínka o příjezdu vojsk Varšavské smlouvy na území ČSSR se v Krkonošské pravdě objevila v řádně vydaném čísle z 22. srpna 1968. Události je ale v celém výtisku věnován pouze první polovina titulní strany vydání. Hlavní článek je nadepsán „*Vojska Varšavské smlouvy hrubě porušila suverenitu ČSSR, situace vyžaduje: klid, rozvahu, pořádek*“. Krátký článek pak informuje o schůzce předsednictva OV KSC v časných ranních hodinách, které se ztotožnilo s prohlášením rady ONV v Trutnově, které přednesl jeho předseda František Čermák. Prohlášení obsahovalo mimo jiné tato slova: „*Žádáme všechny občany, aby se nenechali vyprovokovat k nepředloženým činům a zaujali svá místa na všech pracovištích. Národní výbory v okrese jsou v pohotovosti a spolu s občany stojí v jedné řadě v pevné jednotě zrovna tak, jako organizace KSC ve městech a vesnicích.*“¹⁹¹ V článku je dále uvedeno, že rada ONV odeslala telegramy prezidentu Ludvíku Svobodovi, premiérovi Oldřichu Černíkovi a prvnímu tajemníkovi ÚV KSC Alexandru Dubčekovi. V nich vyjádřila „*rozhodný postoj za prohlášení ÚV KSC a vlády, reprezentované legálně zvolenými představiteli.*“¹⁹² Rada ONV v telegramech prohlásila, že „*je připravena spolu s naším lidem v okrese neustoupit z nastoupené cesty v lednu 1968. S okupací našeho území nesouhlasí a žádá urychlený odchod všech vojsk Varšavské smlouvy.*“¹⁹³

V pravém horním rohu výtisku je umístěn článek nadepsaný „*Telegramy, dopisy, telefonáty – důkazy protestu*“. V něm se informuje o tom, že zájmové organizace a pracující závodů trutnovského okresu vyjadřují podporu našim představitelům, a to prostřednictvím právě telegramů, telefonátů a dopisů směřovaných vládám Varšavské smlouvy a sovětskému velvyslanectví. Článek pak uvádí informaci o prvních protestech.

---

¹⁹⁰ SLOVÁČEK, Petr. *Východočeská média na počátku normalizace*. Praha, 2007. Diplomová práce. Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. Vedoucí diplomové práce PhDr. Jakub Končelík, Ph.D. s. 28.

¹⁹¹ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu*. 22. 8. 1968, roč. 9, č. 34. s. 1.

¹⁹² Tamtéž

¹⁹³ Tamtéž

„Rozhodný protest poslali příslušníci VB okresu Trutnov, ve kterém požadují urychlené svolání mimořádného sjezdu KSČ. Další protesty jsou z celé řady našich závodů, jako například AZNP, Kara a podobně.“¹⁹⁴

Toto číslo Krkonošské pravdy pak ještě otisklo projev prezidenta Ludvíka Svobody, který pronesl v Československém rozhlasu 21. srpna 1968 v 8 hodin a 15 minut.

Zbytek celého vydání se pak už věnuje běžným tématům a událostem z trutnovského okresu.

5. 2 Mimořádná vydání týdeníku Krkonošská pravda v srpnu 1968

Redaktoři trutnovského týdeníku vydali celkem sedm mimořádných čísel Krkonošské pravdy. Všechna vydání byla vytištěna s titulkem na první straně ve znění „*Novináři Trutnovska všem věrným Čechům!*“. Mottem mimořádných čísel se stal citát T. G. Masaryka: „*Velké a malé národy – to konečně není dáno s platností nezměnitelnou – ti velcí se časem mohou stát relativně malými, malí většími, většími až velkými.*“¹⁹⁵

První mimořádné vydání Krkonošské pravdy vyšlo 22. srpna 1968.¹⁹⁶ Další mimořádná čísla vycházela až do 28. srpna 1968. První dva výtisky vyšly bez uvedení, že se jedná o čísla týdeníku Krkonošská pravda. Ke zbylým pěti se ale už redakce přihlásila.

Všechna čísla a články vyšly bez uvedení autorů. Podle pamětníka Vladimíra Wolfa se mimořádná vydání tiskla přímo v Trutnově¹⁹⁷ a korektury textu se dělaly přímo v tiskárně.¹⁹⁸

Všechna mimořádná vydání obsahují motivační citáty osobností z české historie (například Karla Havlíčka Borovského) nebo úryvky z českých literárních děl (Svatopluk Čech – Lešetínský kovář). Značná část textů se snaží posílit ve čtenářích národní sebevědomí a zároveň je motivuje, aby neztráceli naději v lepší zítřky.

---

¹⁹⁴ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu*. 22. 8. 1968, roč. 9, č. 34. s. 1.

¹⁹⁵ *Druhé mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968, s. 1; dostupné v archivu autorky.

¹⁹⁶ Kronika města Trutnova 1968. s. 30.

¹⁹⁷ Běžně se týdeník Krkonošská pravda tiskl v Hradci Králové.

¹⁹⁸ Rozhovor s pamětníkem prof. PhDr. Vladimírem Wolfem, pořizeno 23. 12. 2015 v Trutnově. Záznam v archivu autorky.

5. 2. 1 První mimořádné číslo – 22. srpna 1968

První číslo vyšlo bez uvedení přesného data. Podle článků lze ale usuzovat, že vyšlo 22. srpna 1968, tedy ve stejný den jako řádné číslo Krkonošské pravdy. Na titulní straně byla otištěna „*Výzva strany všem občanům trutnovského okresu!*“. Článek žádá okamžitý odchod okupačních vojsk. Zároveň vyzývá občany ke klidu a rozvaze za všech okolností. „*Nebudeme k ničemu pasivní. Ale nemůžeme a nesmíme jednat neuváženě a tak, abychom provokovali nebo se nechali provokovat k neodčinitelným akcím.*“¹⁹⁹ Odsuzuje věznění představitelů vlády, Národního shromáždění a Komunistické strany Československa v Moskvě.²⁰⁰ „*Jejich věznění je neslýchaným činem, který je v rozporu se všemi zásadami vzájemných, rovnoprávných států.*“²⁰¹ Občanům článek doporučuje, ať okupačním jednotkám nijak nepomáhají. „*Vysvětlujte všude, kde k tomu je příležitost. Vojákům okupačních armád, čeho se dopouštějí. Svoje názory a požadavky zasílejte přímo vyslanectvím států, které okupaci provedly.*“²⁰² Zároveň ale zatím zdůrazňuje, ať lidé chodí do práce a zatím nezačínají stávkovat. „*Možnost stávky si ponecháme v záloze jako zbraň v krajním případě. V současné situaci nepřinesly by dílčí stávky potřebný užitek. Nebylo by vhodné zahajovat stávky ještě před mimořádným sjezdem strany, protože by takový čin mohl být vykládán jako nesouhlas se sjezdem. Bude-li třeba, vstoupí do generální stávky celá naše republika jednotně.*“²⁰³ Výzva končí těmito slovy: „*Jejich silou jsou zbraně, našimi zbraněmi jsou klid, rozvaha, pravda a práce. Budme svorni a naše věc zvítězí!*“²⁰⁴

Kromě této výzvy je pak v čísle otištěno „*Provolání rady ONV a předsednictva OV NF k občanům trutnovského okresu*“, ve kterém se odsuzuje kolaborantské vystoupení Drahomíra Koldera, Aloise Indry, Františka Barbírka, Vasilu Biľaka²⁰⁵ a dalších, kteří

---

¹⁹⁹ První mimořádné srpnové číslo Krkonošské pravdy, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²⁰⁰ Alexandr Dubček, Josef Smrkovský, Oldřich Černík a další vedoucí představitelé KSČ byli zatčeni a odvezeni do Moskvy, kde byli nuceni podepsat Sověty připravený protokol. Podepsáním Moskevského protokolu ideově popřeli celé pražské jaro, přijali tzv. „bratrskou pomoc SSSR“ a otevřeli cestu k budoucí normalizaci.

²⁰¹ Výzva strany všem občanům trutnovského okresu!. První mimořádné číslo Krkonošské pravdy, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²⁰² Tamtéž

²⁰³ Tamtéž

²⁰⁴ Tamtéž

²⁰⁵ Na výzvu předsednictva ÚV KSČ se 21. srpna 1968 odpoledne se zhruba dvě desítky členů sešly ve stranicím hotelu Praha. Na toto jednání přišli s určitým zpožděním také Vasil Biľak, Drahomír Kolder a František Barbírek, a to v doprovodu dvou sovětských důstojníků. Neměli žádný zájem na jakékoliv aktivitě proti vstupu vojsk. Zdržovali jednání a odkládali jakákoliv stanoviska i akce. V zákulisí se starali o vytvoření

„projevili ochotu spolupracovat s okupanty. Tím se stali zrádci českého a slovenského lidu.“²⁰⁶

Redaktoři Krkonošské pravdy v tomto čísle kromě dalších prohlášení institucí informovali podrobně o událostech v regionu, které přímo souvisely s okupací vojsk. Například o tom, že bariéra na Polské třídě v Trutnově, která v první den okupace zabránila vjezdu vojsk do vnitřního města, je úmyslně v plamenech. Dne 22. srpna v osm hodin ráno pak došlo ke zranění pěti lidí v Hostinném, do kterých narazil nákladní vůz z kolony sovětského vojska. V Trutnově-Poříčí na mostě před elektrárnou vznikla mohutná záseková barikáda

5. 2. 2 Druhé mimořádné číslo – 23. srpna 1968

Druhé mimořádné číslo je už opatřeno datem vydání – pátek 23. srpna 1968. Na titulní straně je otištěn dopis prezidenta Ludvíka Svobody. Ten informuje o tom, že odjíždí do Moskvy spolu s dr. Husákem, generálem Dzürem, soudruhem Pilerem, Biľakem, Indrou a dr. Kučerou jednat s nejvyššími představiteli Sovětského svazu. Občany Československa žádá o trpělivost. *„Naléhavě vás všechny žádám o rozvahu a trpělivost, o to, abyste žádnými činy ani postoji nejitřili dále ovzduší v naší zemi a vztah k představitelům cizích vojsk, abyste mi svým uvědomělým postojem pomohli vytvořit příznivé podmínky pro nadcházející složité jednání.“²⁰⁷*

Na titulní straně se také objevuje informace o tom, že hotely Moskva a Varšava v Trutnově byly přejmenovány na hotel Praha a Svoboda. Došlo také k vytvoření výboru *Svobodný Trutnov*, se kterým redakce listu spolupracuje.

Na druhé straně listu je detailní popis událostí, které se dopoledne 23. srpna 1968 odehrály, a to především ve Dvoře Králové nad Labem a v Trutnově. V 9 hodin ráno je zaznamenáno, že dorazilo už sedmé mimořádné vydání krajského deníku Pochodeň. Vydání jiných deníků se ale do Trutnova nedostala. Redakce Mladé fronty byla 22. srpna izolována a kolektiv, který stojí na straně Alexandra Dubčeka, se formuje k opětovnému

---

nové, kolaborantské vlády. Drahomír Kolder a Vasil Biľak byli jediní členové předsednictva ÚV KSČ, kteří nehlasovali pro rezoluci ÚV KSČ, jež odsuzovala vpád vojsk do ČSSR

²⁰⁶ Provolání rady ONV a předsednictva OVNF k občanům trutnovského okresu. *První mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²⁰⁷ Prezident Svoboda všem občanům. *Druhé mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

obnovení mládežnického deníku. V Praze podle rozhlasu vyšlo Rudé právo, posjezdové a Dubčekovo.²⁰⁸

5. 2. 3 Třetí mimořádné číslo – 24. srpna 1968

Třetí mimořádné číslo vyšlo v sobotu 24. srpna 1968. Poprvé se list přihlašuje k týdeníku Krkonošská pravda a vůbec poprvé se na jeho titulní straně objevila fotografie. Ta zachycuje svržení sovětského tanku 22. srpna z podstavce pomníku, který stál před budovou ONV a Městského národního výboru. Umístěn tam byl v roce 1960 a symbolizoval přátelství československého a sovětského lidu.²⁰⁹ Fotografie je otištěna s titulkem: „*K tomu jste nás donutili ,spojenci a přátelé‘.*“²¹⁰

V tomto vydání se objevuje mnoho textů, které se snaží ve čtenářích posílit národní sebevědomí. Například v článku s názvem *Otevřená slova* stojí: „*Chceme-li v budoucnosti obstát, máme jen jedno východisko: stát se vnitřně silnými, velkými. Jsme považováni za malé, protože jsme sami připustili a sami si o sobě myslíme, že malí jsme. Kdo je sám o sobě přesvědčen, že je malý, nemůže být velký, kdo si o sobě myslí, že je slabý, nemůže být silný. To platí pro jednotlivce i pro národy.*“²¹¹

Na druhé straně se dozvídáme podrobnosti o výboru Svobodný Trutnov. Ten vznikl „*z nutnosti organizovat dosud živelné akce na protest proti okupaci ČSSR.*“²¹² Organizace se hlásila k tomu, že úzce spolupracuje s legálními orgány okresu a města Trutnov.²¹³

Velkou zajímavostí je to, že se v tomto vydání objevuje dokonce první fotografická anekdota. Na obrázku si povídá mladá dívka s mužem a k tomu je doplněn tento text: „*Nebudeš tomu věřit, ale přijel Vasil s několika svými kamarády (je jich asi 500 000).*“

²⁰⁸ *Druhé mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 2; dostupné v archivu autorky.

²⁰⁹ Kronika města Trutnova 1968, s. 27.

²¹⁰ *Třetí mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²¹¹ *Otevřená slova. Třetí mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²¹² Výbor svobodného Trutnova všem občanům. *Třetí mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 2; dostupné v archivu autorky.

²¹³ „*Skupině šlo především o organizování a koordinaci důstojného odporu obyvatel města proti okupantům, aby se neopakovaly incidenty, kdy šestnáctiletý mladík ležel 50 m před kolonou tanků a odmítal vstát. Aby se neorganizovaná, ale ke všemu odhodlaná mládež nedostala do nenapravitelných problémů. Byla to reakce na naprostou neschopnost městského národního výboru vyvinout jakoukoli aktivitu.*“ (VLČEK, Radovan. Trutnovský srpen 1968. *Krkonoše – Jizerské hory: měsíčník o přírodě a lidech*. 2008, roč. 41, č. 8. ISSN 1214-9381. s. 13.)

V tomto mimořádném čísle se také objevuje zmínka o tom, že obyvatelé Trutnova odstraňují po vzoru jiných měst tabulky s názvy ulic, institucí apod. „*Nezapomeňte ani na vizitky svých dveří. Tím vším ztížíme okupantům a jejich případným spolupracovníkům – konfidentům orientaci. (...) Některé názvy ulic našeho města bude nutno změnit. K tomu bude ustanovena v blízké době komise odborníků a zástupců MěstNV.*“²¹⁴

Otištěno je v tomto čísle i společné prohlášení pléna OV KSC, OKRK a funkcionářů MěstV KSC i Národní fronty, že nejvyšší politické orgány okresu se bezvýhradně staví za Vysočanský sjezd KSC a všichni komunisté v okrese byli žádáni, aby se ve své činnosti řídili výhradně usneseními a pokyny nově zvoleného ústředního výboru.²¹⁵

5. 2. 4 Čtvrté mimořádné číslo – 25. srpna 1968

Ve čtvrtém mimořádném čísle z neděle 25. srpna 1968 je otištěna informace o tom, že se OV KSC a ONV rozhodly na podporu probíhajícího jednání prezidenta Ludvíka Svobody v Moskvě vyhlásit statut mrtvého okresu Trutnov. Instrukce, jakým způsobem vytvořit mrtvé prostředí, jsou popsány na dalších řádcích. Ty jsou podepsané přímo OV KSC a ONV v Trutnově: „*...nediskutujte s cizími vojáky, neobklopujte je, nevyjednávajte s nimi, vyhýbejte se jim, neposkytujte jim žádné informace a pomoc – prostě se chovejte tak, jako by pro vás neexistovali! Pokud se nemusíte nutně zdržovat v ulicích, odeberte se do svých domovů k rozhlasovým přijímačům. Budte bdělí! Kolem nás jsou i provokatéři, kteří by chtěli statut narušit. Zabraňte jim v tom! Kdo by narušoval v této chvíli tuto nutnou formu odporu proti okupantům – poškozuje naši národní věc a pomáhá okupačním armádám.*“²¹⁶

Na první straně se objevuje výzva k tomu, aby lidé masově vstupovali do „*Dubčkovy Komunistické strany Československa*“²¹⁷ a to proto, že „*obrozená masová KSC bude největší záštitou proti okupantům, povede všechny za uskutečnění demokratického socialismu s lidskou tváří!*“²¹⁸

---

²¹⁴ Třetí mimořádné číslo *Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 2; dostupné v archivu autorky.

²¹⁵ Tamtéž

²¹⁶ Čtvrté mimořádné číslo *Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²¹⁷ Tamtéž

²¹⁸ Tamtéž

V tomto čísle je také otištěno prohlášení Lidových milicí okresu Trutnov, ve kterém je veřejnost ujišťována v tom, že jednotky jsou připraveny „v případě potřeby položit životy za věc svobody a socialismu.“²¹⁹

Krkonošská pravda zároveň otiskla prohlášení, že bude v dalších číslech zveřejňovat jména „malověrných, kapitulantů, kolaborantů a zrádců naší věci“²²⁰.

5. 2. 5 Páté mimořádné číslo – 26. srpna 1968

V pátém mimořádném vydání z pondělí 26. srpna 1968 se hned v úvodním článku můžeme dočíst o tom, že má redakce problémy s tiskárnou, a proto vychází mimořádných čísel stále menší množství. Redaktoři nabádají veřejnost k tomu, aby si lidé mezi sebou výtisky předávali. A to proto, aby se aktuální informace co nejvíce šířily.²²¹ Na titulní straně je otištěna fotografie zobrazující mladé lidi sedící na barikádě z pneumatik s popiskem: „Prvý den. Proč barikáda? Je to naše odpověď. Zbraně nemáme a kdo přijede se zbraněmi v noci, nemůže být naším přítelem. Jak je máme zastavit? Našimi těly? To na ně platit nebude. Ať vidí náš protest.“²²²

Vydání také přichází s informací, že se mladý horolezec, vysokoškolák, František Jaroš rozhodl vylézt na vrchol jedné ze skal v Adršpachu a zahájil tam už ve čtvrtek 22. srpna protestní hladovku.²²³

Opakují se tu výzvy k tomu, aby lidé vstupovali do KSČ. Začínají ale panovat obavy kolem zásob jídla. Podle listu zatím není důvod k panice, ale je třeba začít s jídlem šetřit.²²⁴ Zároveň vážne sklizeň obilí a brambor, protože se do okresu nedostanou kombajny z Pardubicka a Moravy. Krkonošská pravda proto žádá o pomoc zemědělcům. „Je čas vlasteneckých činů. Pomoc při sklizni úrody je rovněž činem, který teď republika naléhavě potřebuje.“²²⁵

Jako poslední text je otištěn zlomek telegramu z Moskvy náčelníku generálního štábu ze dne 25. 8. 1968 ve znění: „President republiky Ludvík Svoboda předal

---

²¹⁹ Čtvrté mimořádné číslo Krkonošské pravdy, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²²⁰ Tamtéž, s. 2.

²²¹ Páté mimořádné číslo Krkonošské pravdy, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²²² Tamtéž

²²³ Tamtéž, s. 2.

²²⁴ Tamtéž, s. 1.

²²⁵ Tamtéž, s. 2.

nejsrdečnější pozdravy své a dalších našich představitelů – Dzúra, Dubčeka, Smrkovského. Upozorňují mj., že jednání podle jejich názorů probíhají velmi solidně a všichni se těší, že v nejbližší době přiletí domů.“²²⁶

5. 2. 6 Šesté mimořádné srpnové číslo – 27. srpna 1968

Šesté mimořádné číslo z úterý 27. srpna je na titulní straně opatřeno novým mottem z Komunistického manifestu K. Marxe a F. Engelse: „*Žádný národ není svobodný, který zbavuje svobody jiné národy.*“ Hned v úvodním textu je pak patrné první zklamání z výsledku jednání v Moskvě, které ještě v předchozím mimořádném vydání Krkonošské pravdy vypadalo nadějně. „*V těchto chvílích nevíme, jak skončí jednání v Moskvě. Musíme počítat s kompromisem. Avšak mějme stále na paměti, že tento kompromis nevyjadřuje naše skutečné mínění, že nám byl vnucen! Podmínky, které nám budou nadiktovány, budeme respektovat jen v nejnútnejší míře a jen do té doby, kdy to bude nutné. Souhlasit nebudeme a práva na svobodné rozhodování o osudech svého státu se nevzdáme. Jen lidu této země přísluší rozhodovat o její budoucnosti!*“²²⁷

Médium i nadále vyzývá občany na Trutnovsku, aby bojovali proti okupantům. A to i přesto, že už se jich v ulicích příliš nenachází. Redakce doporučuje i nadále rozdávat letáky, vylepovat hesla nebo vyvěšovat prapory.

V tomto mimořádném čísle byl otištěn metaforický článek s názvem *Jak lapkové*, ve kterém stojí: „*Neohlášení a bez opovědního listu přiharcovali k nám z příkazu svých pánů lapkové moskevského knížete Leonida, lipského železného rytíře Waltra, zvaného Spitzhard. Kumáni pešťského zchudlého grófa Jánoše, karpatští ostrostřelci polského zemánka Wladyslava a bulharští lučištníci chána Todora. Jsou to ale hordy a proti nim máme své dobře vyzbrojené pevnosti. Pevnostmi jsou naše srdce, naše hlavy.*“²²⁸

Na stránkách šestého čísla se dostal i komentář Jiřího Rumla s názvem *Mechanismus zrady*, který odvysílala stanice Praha 26. srpna. Stojí v něm například toto: „*Vstup cizích jednotek na naše území se připravoval už mnohem dříve. Červnové cvičení a později manévry v okolí byly jakousi generálkou. Není tajemstvím, že už v březnu byly v rukou sovětských důstojníků viděny speciální mapy Československa s příslušnými*

²²⁶ *Páté mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²²⁷ *Šesté mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²²⁸ *Jak lapkové. Šesté mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 2; dostupné v archivu autorky.

značkami. Když byl např. ministr národní obrany Džúr v těchto dnech dotázán, jak dlouhé doby je potřeba k přípravě obsazení celé země, jasně prohlásil, že doby několika měsíců.²²⁹

Vůbec nejdelším otištěným článkem v tomto vydání je *Sovětských „2000 slov“*, který od června roku 1968 koloval po Sovětském svazu. Jeho autorem je vědec Andrej Dimitrijevič Zacharov a důkladnou analýzou rozebírá tehdejší a možné budoucí fungování socialismu.

5. 2. 7 Sedmé mimořádné srpnové číslo – 28. srpna 1968

Z posledního mimořádného čísla je ještě více cítit pesimismus z dobových událostí. Přesto se snaží autoři článků čtenáře povzbuzovat a dále vyzývat k bojovné náladě. Jako hlavní článek na první straně jsou otištěny *Historické poznámky k naší situaci*. Autor tu vyslovuje názor, že „obrodný proces v samotném SSSR se v šedesátých letech zastavil. Nicméně dal podnět k obrodě i u nás. Od ledna letošního roku jsme daleko přeběhli Sovětský svaz myšlenkově i politicky. Naše úsilí o demokratický a komunistický socialismus se nyní stalo silným zdrojem naděje a příkladem v samotném Sovětském svazu i v druhých socialistických zemích.“²³⁰ Jako další řešení situace navrhuje toto: „Náš postup musí být takový, abychom si nedali vzít z rukou ty zbraně, které máme a které umožňují šířit pravdu. Musíme učinit vše, aby pravda o naší věci, o našem boji soustavně pronikala do všech socialistických zemí. Nedělejme neopatrné činy, které by mohly sovětské propagandě sloužit za materiál a důkaz pro jejich málo informované lidi, že jsme proti socialismu.“²³¹

Na první straně sedmého mimořádného vydání se také objevuje *Stanovisko pléna OV KSC, Okresní kontrolní a revisní komise a přítomných delegátů XIV. sjezdu KSC* k výsledkům jednání v Moskvě. Tyto orgány po zasedání 27. srpna vyslovily naprostý nesouhlas se závěry moskevské schůzky. „Přijaté komuniké z jednání v Moskvě je v rozporu se zásadami soudružských vztahů mezi komunistickými stranami a svobodnými státy. Je potupou našich národů i KSC. Kategoricky trváme na okamžitém odchodu cizích vojsk z našeho území a na realizaci závěrů XIV. mimořádného sjezdu KSC. Nesouhlasíme,

---

²²⁹ Šesté mimořádné číslo *Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²³⁰ Historické poznámky k naší situaci. *Sedmé mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²³¹ Tamtéž

aby za nás o tak vážných otázkách osudu našich národů jednali ti, kteří ztratili důvěru strany a všeho lidu. Požadujeme, aby nově zvolený ÚV KSČ urychleně zajistil pokračování jednání XIV. sjezdu strany a znovu prohlašujeme, že respektujeme pouze nově zvolený ÚV KSČ v čele se soudruhem Dubčekem. (...) Žádáme členy a funkcionáře strany a všechny občany našeho okresu, aby i nadále zachovali klid a rozvahu a vyvarovali se akcí, které by vedly ke zhoršení tak vážné situace a ztížily práci našim představitelům.“²³² Stejně stanovisko pak vyjádřily i městské výbory KSČ ve Dvoře Králové nad Labem, v Trutnově nebo ve Vrchlábí.

Na druhé straně tohoto čísla se objevuje zamyšlení s titulkem *O pozitivěch naší situace*. Podle autora je pozitivním rysem této těžké doby „semknutí všech občanů našeho státu bez rozdílu politické, náboženské a sociální příslušnosti kolem nejsilnější politické síly – KSČ – nikdy nebyvalé uvědomění si národní a státní příslušnosti.“²³³

Na titulní straně píšou redaktoři o tom, že se jedná pravděpodobně o poslední mimořádné číslo Krkonošské pravdy a děkují příznivcům. „Milý čtenáři, dnes se Ti dostává po sedmé a snad naposledy do rukou číslo těchto mimořádných novin, které vydávala Krkonošská pravda za spolupráce dalších novinářů a pracovníků kulturních institucí pod názvem ‚Všem věrným!‘. Není naší vinou, že se vždy nedostaly do všech obcí a rodin. Sedm tisíc výtisků naprosto nemohlo uspokojit obrovský zájem o nejnovější zprávy a informace z osudových dnů a o statečném počínání většiny občanů Trutnovska. Kapacita a technické možnosti tiskárny jsou však nedostatečné a přes všechnu obrovskou snahu nemohli tiskaři udělat víc. Distribuce rovněž nebyla snadná a bez nebezpečí. Také materiálně se dostala redakce do složité situace, protože nevydávala jen tyto mimořádné noviny, za které nepřijímala úhradu. Máme za to, že se však Krkonošská pravda a její spolupracovníci mohou s hrdostí ohlédnout zpět za svou prací a účastí v osudových dnech. Naše okresní noviny si získaly důvěru širokých vrstev občanstva, kterou ani v budoucnu nezklamou. Upřímné díky patří všem, kteří se podíleli na jejich tvorbě, výrobě i distribuci.“²³⁴

---

²³² Stanovisko pléna OV KSČ, Okresní kontrolní a revisní komise a přítomných delegátů XIV. sjezdu KSČ. *Sedmé mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

²³³ O pozitivěch naší situace. *Sedmé mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 2; dostupné v archivu autorky.

²³⁴ *Sedmé mimořádné číslo Krkonošské pravdy*, srpen 1968. s. 1; dostupné v archivu autorky.

5. 3 Řádné vydání Krkonošské pravdy 29. srpna 1968

Řádné vydání týdeníku Krkonošská pravda vyšlo 29. srpna 1968 s fotografiemi představitelů státu na titulní straně a velkým titulkem *Sraženi na kolena, se zármutkem v srdcích, se slzami v očích přijeli. My, v pevné jednotě, svorně, jako jeden muž však budeme stát za nimi!*.

Hlavní článek s názvem *Cesta naší demokracie* je podepsaný Radou ONV v Trutnově. Autor textu popisuje obtížnou cestu českého státu k demokracii. Vždy o ni ale bojoval a bojovat nadále bude. „*Demokratičnost našich národních tradic je pro naši povahu i minulost tak příznačná, že tvoří vlastně smysl českých dějin.*“²³⁵ Na závěr pak ONV zdůrazňuje své stanovisko k jednání v Moskvě. „*Plně se stavíme za usnesení i rezoluce přijaté XIV. mimořádným sjezdem KSČ a věříme, že jak vláda, tak i Národní shromáždění nás nezradí.*“²³⁶

V celém vydání jsou otištěna hesla, která mají ve čtenářích vzbudit naději. Například NEBOJME SE – BÁT SE MUSÍ TI DRUZÍ! nebo I NADÁLE NEKOMPROMISNĚ!

Článek *V hodině pravdy* opět vyzývá čtenáře k tomu, aby se s okupací nesmiřovali a proti vojskům bojovali jakýmkoliv způsobem. „*Hodina pravdy na trutnovském okrese udeřila. Nevíme, co bude za několik málo hodin. Jedno je však zcela zřejmé. Musíme se připravit na akty násilí ve všech jeho formách, ať již fyzického nebo psychického. V jednom však musí být většina národa za jedno: že se s okupací NIKDY A ZA ŽÁDNÝCH OKOLNOSTÍ NESMÍŘÍME! Pišeme o většině národa, protože nepochybujeme při všem optimismu a víře, že i v této chvíli se najdou mezi námi zrádci. Historie našich národů nás v tomto směru dostatečně poučila. Apelujeme v této hodině pravdy na svědomí každého z nás a na jeho vlastenecké citění. V každé civilizované společnosti se nutně projeví různosti v názorech, ale dnes je musíme řešit sami a demokraticky.*“²³⁷

Na titulní straně listu je otištěna fotografie zachycující hořící barikádu na novém mostě v Trutnově.

V tomto řádném vydání je pak znovu publikován komentář Jiřího Rumla Mechanismus zrady, který redakci otiskla už v šestém mimořádném vydání Krkonošské pravdy. Tehdy ale nebyl zcela kompletní.

²³⁵ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu.* 29. 8. 1968, roč. 9, č. 35. s. 1

²³⁶ *Cesta naší demokracie. Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu.* 29. 8. 1968, roč. 9, č. 35. s. 1.

²³⁷ *V hodině pravdy. Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu.* 29. 8. 1968, roč. 9, č. 35. s. 2.

Na stránkách Krkonošské pravdy se také znovu objevuje anekdota směřující na okupaci. Otištěna je fotografie nevěsty a ženicha s popiskem: „*Jistě nesmazatelnou vzpomínku bude mít tento novomanžel: ztratil dvakrát svobodu.*“²³⁸

Redaktoři ale v tomto čísle už dali prostor i dalším zprávám. Informují například, že sběrna mléka JZD Třebihošť byla vyhodnocena jako nejlepší a nejčistší sběrna v okrese Trutnov. Otištěna je také zpráva o odjezdu žáků středních škol na chmelovou brigádu apod.

5. 4 Další vývoj okupace v následujících vydáních Krkonošské pravdy

I v následujícím vydání Krkonošské pravdy z 5. září 1968 je na titulní straně otištěn povzbuzující článek *Vzhůru teď hlavu, národe!*, ve kterém stojí: „*Naše soudruhy bylo možné na čas zlomit. Mohla být zlomena i ta žerd' smuteční vlajky, která teď trčí do modře nebe jako vykřičník. Nelze však zlomit vůli kulturního národa, který jediný může, musí a bude řídit dění ve svém státě.*“²³⁹ Na první straně se nachází také citát Josefa Smrkovského „*Zachovejme klidnou hlavu, rozum a hlavně svou jednotu!*“²⁴⁰

V podobném duchu se nese i číslo následující z 12. září 1968. Článek s názvem *Jednotu a podporu* vyzvedává srpnovou jednotu, která vznikla z pocitu ohrožení státní, národní a stranické suverenity, stejně tak „*z ohrožení naší specifické cesty k socialismu – k socialismu s lidskou tváří.*“²⁴¹ Postupně se začínají redaktoři pod příspěvky podobného rázu podepisovat. Například Bohuslav Šerák napsal pro toto číslo článek *Hlavy vzhůru a vytrvat.*²⁴²

Další vydání Krkonošské pravdy poté stále více informují především o aktuálních událostech. Vlastenecká hesla se postupně ze stránek vytrácejí. Prakticky ale v každém vydání až do června roku 1969 jsou otištěny polemické příspěvky, které se zamýšlejí nad tehdejšími politickými i sociálními problémy. Pod takovými články je podepsán například Rudolf Jičín, Bohuslav Šerák, Zdeněk Vašíček, Vladimír Wolf, Josef Odl nebo Vladimír

---

²³⁸ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu.* 29. 8. 1968, roč. 9, č. 35. s. 2.

²³⁹ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu.* 5. 9. 1968, roč. 9, č. 36. s. 1.

²⁴⁰ *Vzhůru teď hlavu, národe! Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu.* 5. 9. 1968, roč. 9, č. 36. s. 1.

²⁴¹ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu.* 12. 9. 1968, roč. 9, č. 37. s. 1.

²⁴² *Jednotu a podporu. Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu.* 12. 9. 1968, roč. 9, č. 37. s. 3.

Junek. V Krkonošské pravdě se i v první polovině roku 1969 vyskytovala rubrika s názvem *Polemika – glosy – diskuse*.

Například rok 1969 zahájili redaktoři Krkonošské pravdy nejen novou grafickou úpravou, ale také úvodními články s názvy *Nová tvář* a *Na rozcestí*. První zmíněný napsal Vladimír Junek, který připodobňuje leden roku 1968 k novému vzhledu novin: „...právě před rokem v těchto prvních lednových dnech se progresivní českoslovenští komunisté rozhodli dát socialismu správnou, době a našim podmínkám odpovídající lidskou tvář. Vzniklo tím nesmírně množství nových, předpokládaných i nečekaných problémů, které se také nedaly vyřešit naráz a bez chyb. Chcete-li, vznikla také ta prvá, titulní strana, které vtiskl novou podobu akční program. Mnohé potřebovala dotvořit, dobře promyslet a realizovat a tím výtvarníkem byla Komunistická strana Československa a pracovitý, čestný a programu demokratického socialismu nesmírně fascinující československý lid.“²⁴³ Dále autor přechází k srpnovým událostem: „Až snad na několik málo lidí nikdo nečekal tak bouřlivý konec léta a tvrdý a chmurný podzim. Na základě této skutečnosti se mnohé změnilo. Přesněji řečeno – mnoho ze zamýšlených změn se neuskutečnilo, mnohé ze zamýšlených změn se oproti dřívějším představám změnilo.“²⁴⁴ Vladimír Junek dále oceňuje věrné čtenáře listu: „Především se opíráme o důvěru našich čtenářů. S nimi se nám podařilo v rozhodujících okamžicích najít společnou řeč. Nedokázaly nás rozdělit ani ojedinělé výpady přísluhovačů předletových dogmatiků, které stejně zdravé síly obrodného procesu budou dříve nebo později izolovat.“²⁴⁵ V závěru pak zdůrazňuje důležitost svobody tisku, která je „nezadatelným právem každého kulturního národa. Bez svobody tisku nelze si žádný opravdový socialismus představit.“²⁴⁶

Redakce se také věnovala na titulní straně čísla ze dne 23. ledna 1969 sebeupálení studenta Jana Palacha, a to hned v úvodním článku: „Snad se probudí ti, kteří mají zastřeny oči klidem a spokojeností. Snad poznají, že člověku není život dán jen pro hodnoty vnější. Čin byl dokonán, ale plný smysl mu můžeme dát jen my, kteří jsme zůstali, kteří jsme udělali každý den jen málo, méně než jsme mohli...“²⁴⁷

---

²⁴³ Nová tvář. *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu*. 2. 1. 1969, roč. 10, č. 1. s. 1.

²⁴⁴ Tamtéž

²⁴⁵ Tamtéž

²⁴⁶ Tamtéž

²⁴⁷ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu*. 23. 1. 1969, roč. 10, č. 4. s. 1.

6. Hodnocení Krkonošské pravdy po roce 1968

Hodnocení práce a postupu redaktorů Krkonošské během a po srpnových událostech roku 1968 se zabývala řada lidí. Dokonce i samotnou redakci zajímalo, co si o jejich obsahu čtenáři myslí. Ve vydání ze 14. listopadu 1968 byla otištěna *Výzva redakce čtenářům*, ve které redaktori žádali, aby jim čtenáři listu zasílali své názory na obsah týdeníku.²⁴⁸ Podle tehdejšího člena redakční rady Vladimíra Wolfa i přes nejrůznější kritiku listu ze všech stran byla Krkonošská pravda po srpnu 1968 mezi obyvateli Trutnovska obrovsky žádaná a její výtisky se prodaly prakticky okamžitě.²⁴⁹

Oficiální hodnocení, která po ONV a OV KSČ v Trutnově požadovali vedoucí špičky strany, nakonec ale vedla k odstoupení redakční rady Krkonošské pravdy v čele s Vladimírem Junkem.

6. 1 Zhodnocení Krkonošské pravdy zadané ONV Trutnov a OV KSČ Trutnov

Předsednictvo Ústředního výboru KSČ dne 6. 5. 1969 uložilo komunistům v institucích, které vydávají noviny a časopisy nebo provozují rozhlas, aby provedli rozbor politického působení těchto sdělovacích prostředků a kádrové obsazení redakcí z hlediska požadavků vyplývajících z politické linie nového vedení strany a státu. Především měli prověřit chování médií po listopadovém plénu ÚV KSČ. Hodnocení Krkonošské pravdy požadoval Krajský národní výbor nejprve od vydavatelů (do 11. 6. 1969) a následně od Okresního výboru KSČ (do 20. 6. 1969). Autorce se podařilo v plném znění dohledat pouze hodnocení Krkonošské pravdy, které si zadalo ONV v Trutnově. Hodnocení OV KSČ nebylo nalezeno.

Podle Zhodnocení Krkonošské pravdy od 7. 11. 1968 do 29. 5. 1969 měl čtenář „všeobecně málo možností se dovídat o kladech a záporech postupného prosazování prvků nové soustavy řízení na pracovištích v rámci okresu. Mnoho se diskutovalo o poslání podnikových rad pracujících, ale pouze jeden článek se konkrétněji zabýval tímto

---

²⁴⁸ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu*. 14. 9. 1968, roč. 9, č. 46. s. 1.

²⁴⁹ Rozhovor s pamětníkem prof. PhDr. Vladimírem Wolfem, pořizeno 23. 12. 2015 v Trutnově. Záznam v archivu autorky.

námětem. Publikované zprávy ve své podstatě z ekonomického úseku se vyhýbaly kritice postupně vznikajících nežádoucích disproporcí zvláště mezi produktivitou práce a průměrnými výdělky, záporům v organizaci práce, vztahů lidí ve výrobě mezi sebou apod.²⁵⁰ Zpráva dále vytýká malou spolupráci s ekonomy a dopisovateli, kteří se na tento obor zaměřují. Dále je ale uvedeno, že redakci chyběly konkrétnější dokumenty od okresních orgánů, o které by se redaktoři opřeli. Zato články, které se zabývaly problematikou zemědělské výroby v okrese, podle zprávy převyšovaly informace z průmyslové výroby. „Zaměřovaly pozornost a informovaly o výsledcích práce a nových záměrech na úseku chovatelství, rozvíjení ovocnářství, nábory mládeže do zemědělství, ustavování společných orgánů a účinnosti jejich poslání, o výsledcích prospěšné rivality mezi JZD, pracovních výsledcích statku Trutnov, o časové otázce kolem pěstování brambor, využití luk na horách atd.“²⁵¹ Články se týkaly například i cestovního ruchu a také otázek prosazování ekonomické reformy nebo vývoji vkladů a úvěrů v okrese. „V úhrnu možno konstatovat, že se Krkonošské pravdě za hodnocené období nepodařilo z objektivních i subjektivních důvodů plánovitěji programovat publicitu z ekonomického úseku okresu Trutnov a prosazovat ji na stránkách tohoto týdeníku v žádoucí proporci a tím spolupomáhat a kladně ovlivňovat jejich vývoj. Aby KP měla větší vliv na zlepšení ekonom. situace bude nutné věnovat více pozornosti článkům, které pomohou svým obsahem řešit problémy a vychovávat a zvyšovat ekonom. znalosti.“²⁵²

Ve *Zhodnocení Krkonošské pravdy* v části „Politicko ideová problematika“ se pozornost zaměřuje směrem k „zásadním článkům představitelů veřejného a politického života“ a dále článkům „polemického charakteru“. U první zmíněné kategorie je uvedeno: „Listopadovou rezolucí se zabývalo celkem nejméně 20 článků vedoucích představitelů včetně členů redakční rady. (...) Máme za to, že zde nebylo plně využito možností a že listopadová rezoluce si zaslouhovala větší pozornosti a podpory i plánovitosti ve zveřejňování materiálů.“²⁵³ Ve druhé kategorii „...všeobecně je možno hodnotit, že v *Krkonošské pravdě* nebylo anti-socialistických článků. Nelze však popřít, že v některých z nich byla celá řada nejasností, které mohly vyvolávat různý výklad. Podle jednotlivých článků *Krkonošské pravdy* je zřejmé, že věnovala větší pozornost boji proti silám

---

²⁵⁰ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy*. s. 2.

²⁵¹ Tamtéž, s. 3.

²⁵² Tamtéž

²⁵³ Tamtéž, s. 4.

*dogmaticko-sektářským než pravicově oportunistickým.*²⁵⁴ Dalším obsahem týdeníku byly různé druhy aktuálních zpráv z okresu, pravidelná rubrika bezpečnosti a kriminální seriál. Poslední strana listu byla převážně věnována sportu a inzerci.

Součástí tohoto dokumentu bylo i hodnocení jednotlivých redaktorů. Šéfredaktor Vladimír Junek byl zhodnocen těmito slovy: *„Za jeho vedení stala se Krkonošská pravda novinami, které byly čtenáři přijímány s uspokojením a noviny se staly rentabilní. Jejich řízení se věnoval s vervou a bez ohledu na čas i názory na svou osobu. Vystupoval vždy nekompromisně, i když si tím nezískával na popularitě a měl proti sobě celou řadu oponentů. Noviny vedl v duchu linie strany a tím, že v KP poskytoval prostor pro výměnu názorů a polemiku, vytvářel podmínky pro utváření názorů. Úkoly plnil v souladu se schváleným statutem RONO a jeho snahou bylo získat pro spolupráci široký okruh dopisovatelů, radit se s redakční radou která byla ustanovena jako pomocný aktiv redakce. Nedostatkem bylo, že nezpracoval tematický plán, který by mu umožnil cílevědomější působení. Ve svém jednání a vystupování by měl být více sebekritický.*²⁵⁵ Zástupce vedoucího redaktora Josef Odl je hodnocen takto: *„Pod vedením šéfredaktora plnil svěřené úkoly a má spoluzásahu na dobré úrovni Krkonošské pravdy. Ve své činnosti vždy vystupoval jako člen strany a dbal, aby se plnily všechny úkoly a cíle, které jsou zakotveny v její registraci. Pracoval vždy obětavě a snažil se zabraňovat konfliktům či vyhraněným názorovým střetům. Nese odpovědnost za technickou stránku (úprava apod.) a v této práci se snažil, aby KP byla vždy poutavá, k čemuž mu pomáhá dlouholetá novinářská práce i fotoreportérské záliby.*²⁵⁶

Ze závěru zprávy vyplývá, že Krkonošská pravda *„plnila poslání, které bylo zakotveno do její registrace. Nedostatky, které jsou v hodnocení konstatovány, spadají jak na vrub redakce, tak i na vydavatele tím, že si nenechal předkládat tematický plán ani neprováděl pravidelná nebo průběžná hodnocení.*²⁵⁷ Autor doporučuje *„upustit od*

---

²⁵⁴ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy*. s. 4.

²⁵⁵ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Hodnocení vedoucího redaktora Krkonošské pravdy*.

²⁵⁶ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Hodnocení redaktora Krkonošské pravdy*.

²⁵⁷ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy*. s. 4.

přemíry polemických článků a věnovat toto místo zásadním článkům, které pomohou prosazovat a uplatňovat jednotnost v názorech a cílech, upevňovat politickou a státní moc a důvěru v jejich orgány. ²⁵⁸ Zároveň také navrhuje, aby byla redakce posílena o jednoho člena, který by se zaměřoval na ekonomické články a aby byla redakční rada listu jmenovaným orgánem. Toto hodnocení bylo projednáno a schváleno radou ONV v Trutnově dne 12. 6. 1969. Schválena byla následně tato opatření:

„1. Redaktorovi KP se ukládá:

- na ekonomickém úseku uveřejňovat více materiálů pomáhajících zvyšovat ekonom. znalosti a řešení problémů*
- omezit uveřejňování politicko-polemických článků*
- předkládat RONY čtvrtletní temat. plán hlavního zaměření KP*

2. Radě ONV se uložilo:

- provádět čtvrtletní hodnocení plnění temat. plánu a hodnocení obsahu KP.* ²⁵⁹

Přílohou Zhodnocení Krkonošské pravdy je i názor odborníka doc. dr. Jaromíra Dvořáka, CSc., profesora Univerzity Palackého v Olomouci a člena kulturní komise ONV v Olomouci. Ten dostal za úkol zhodnotit články od 24. října 1968 do konce května 1969. Ve svém hodnocení vyzdvihuje grafickou podobu listu a kvalitní fotografie. Zároveň velmi kladně hodnotí příspěvky historiků na stránkách Krkonošské pravdy, jmenovitě Vladimíra Wolfa, Rudolfa Jičina a Zdeňka Vašíčka. *„S jejich příspěvky se setkáváme ostatně pravidelně, a to nesporně ku prospěchu listu. Jmenovaní autoři dávají svým příspěvkům historickou perspektivu, konfrontací názorů vedou čtenáře k dialektičtějšímu pojetí smyslu našich dějin v kontextu obecných dějin a současné převratné události posuzují komplexněji.* ²⁶⁰ Jaromír Dvořák poukazuje i na příspěvky výrazných osobností veřejného i kulturního života na stránkách Krkonošské pravdy, například článek o 17. listopadu 1939

---

²⁵⁸ Státní okresní archiv Trutnov. KSC – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSC 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSC v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy*. s. 4a.

²⁵⁹ Tamtéž

²⁶⁰ Státní okresní archiv Trutnov. KSC – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSC 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSC v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy – Názor odborníka*.

od univerzitního profesora PhDr. Josefa Ludvíka Fischera²⁶¹ nebo stať *Sláva a bída kultury* od prof. PhDr. Oldřicha Králíka.²⁶² Tyto významné přispěvatele se Krkonošské pravdě podařilo získat díky Muzeu Podkrkonoší v Trutnově. To totiž například významně spolupracovalo s Univerzitou Palackého v Olomouci, kde část dopisovatelů působila.²⁶³

Na závěr Jaromír Dvořák sděluje: „...kritika Krkonošské pravdy, tohoto mladého organismu, jenž letos vstoupil do svého desátého ročníku, nemůže být necitlivá, nemůže nepřihlížet, poučena marxistickým historismem, k faktům, které utvářely podobu listu a činily z něho dobově podmíněný nástroj poznávání, osvětlování a propagování pravdy. Neboť o pravdu jde, v stranění pravdě tkvěla a tkví síla vědeckého socialismu naší epochy. Kdo se neangažuje, pochopitelně nedělal a nedělá chyby, leda chybu největší, že je pasivní. Z této lhůstivosti nelze KP obvinít, a to zárukou jejich perspektiv a nejlepším vysvědčením pro budoucnost.“²⁶⁴ Toto hodnocení bylo projednáno a schváleno radou ONV v Trutnově dne 12. 6. 1969.

Hodnocení Krkonošské pravdy v době od 7. listopadu 1968 do 22. května 1969 bylo uloženo i Vladimíru Ježkovi z Československého rozhlasu. Ten ve své zprávě sděluje, že pro regionální sdělovací prostředky je obtížné prosadit se v kontextu ústředních listů. Regionální média mají pouze dvě možnosti jak pracovat – buď mechanicky shromažďovat informace a následně vybírat ty nejzajímavější, nebo „se pustit daleko obtížnější a riskantnější cestou: metodickým zpracováním všech dostupných informací vytvářet obraz, z něhož by čtenář pochopil postavení regionu v celostátním kontextu a vliv širších politických, hospodářských a kulturních souvislostí na formování okresní politiky (ev. i naopak). Tento postup v sobě skrývá četná úskalí experimentu a předpokládá vysokou intelektuální úroveň redakčního kolektivu i externích spolupracovníků. Při důsledném uplatňování této koncepce se však obsah konkrétního týdeníku stává zajímavějším a přitažlivějším, čímž jednak vyrovnává handicap vůči ústřednímu tisku a jednak přispívá k podstatnému rozšíření okruhu pravidelných odběratelů a příležitostních čtenářů.

---

²⁶¹ Profesor J. L. Fischer (1894–1973) byl významným českým filosofem a sociologem. Řadí se k představitelům filosofického strukturalismu. Jeho článek byl v Krkonošské pravdě otištěn dne 14. listopadu 1968 na titulní straně.

²⁶² Profesor PhDr. Oldřich Králík (1907–1975) byl českým literárním historikem. Patřil mezi nejvýznamnější české znalce tvorby Petra Bezruče, Karla Hynka Máchy nebo Otokara Březiny. Jeho článek byl otištěn v Krkonošské pravdě dne 30. dubna 1969 na třetí straně.

²⁶³ Rozhovor s pamětníkem prof. PhDr. Vladimírem Wolfem, pořízeno 23. 12. 2015 v Trutnově. Záznam v archivu autorky.

²⁶⁴ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápis včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy – Názor odborníka.*

Z obsahu čísel, která jsem obdržel k nahlédnutí, jsem mohl usoudit, že se redakce *Krkonošské pravdy* vydala druhou cestou.²⁶⁵ I přesto, že se podle něho redakce vystavila četným rizikům, ve srovnání s ostatními týdeníky postupuje „neobyčejně odpovědně a obezřetně, přísně dodržuje zásady obecně platné novinářské etiky. Veškeré zprávy jsou formulovány nedvojznačně (pokud je to vůbec možné), precizně: přesnost a strážlivost předpokládaných informací vylučuje prakticky jakékoliv náběhy k uchvátané senzačnosti, již se ve zmíněném období nevyhnuly ani ústřední listy.“²⁶⁶

Vladimír Ježek se zaměřuje také na konkrétní autory článků v *Krkonošské pravdě*. Ve svém zhodnocení píše, že *Krkonošská pravda* má „dostatečně široký okruh fundovaných a intelektuálně vyspělých externích spolupracovníků.“²⁶⁷ Jako příklady takových autorů uvádí tajemníka OV KSČ Václava Dobeše, Bohuslava Šeráka, Zdeňka Vašíčka, Rudolfa Jičina nebo Vladimíra Wolfa. Zároveň se ale vyjadřuje i k autorům, kteří podle něho za pozornost nestojí. Jako příklad uvádí historika Jaroslava Metelku. V jeho článcích totiž Ježka „zaráží nedostatek citu pro chápání historie a historické skutečnosti jako takové, mezerovitá argumentace, která si vybírá pouze to, co se momentálně hodí, přehlížení jiných skutečností, které dokazují opak.“²⁶⁸

Vladimír Ježek na závěr svého hodnocení shrnuje svůj dojem z koncepce *Krkonošské pravdy* těmito slovy: „...vyrovnanost, koncepce, vysoká intelektuální úroveň příspěvků diskusního charakteru, v mnohých případech i překročení rámce regionu.(...) *Krkonošská pravda* představuje ve své kategorii okresních týdeníků jeden z mála případů, kdy se vydavateli podařilo úspěšně realizovat svůj záměr – vytvořit tribunu pro všechny strany a organizace *Národní fronty* a současně vyrovnaný informační prostředek.“²⁶⁹

S názory odborníků ale část předsednictva OV KSČ nesouhlasila. Na zasedání POV KSČ 19. června 1969 s názory Jaromíra Dvořáka například nesouhlasil Josef Janovec. K jeho hodnocení sdělil toto: „Nevím, jak přišli soudruzi na dr. Dvořáka, člena kulturní komise, mě se zdá jeho názor psaný jako na objednávku. Soudruh Dvořák v závěru říká, že

---

²⁶⁵ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy – Krkonošská pravda: čísla 45/1968 – 21/1969 v hodnocení Vladimíra Ježka z Čs. rozhlasu v Praze*. s. 1.

²⁶⁶ Tamtéž, s. 1.

²⁶⁷ Tamtéž, s. 2.

²⁶⁸ Tamtéž, s. 3.

²⁶⁹ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Podklady pro schůzi POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969. *Zhodnocení Krkonošské pravdy – Krkonošská pravda: čísla 45/1968 – 21/1969 v hodnocení Vladimíra Ježka z Čs. rozhlasu v Praze*. s. 3.

došel k závěru, že kritika KP je neobjektivní. Stanovisko našeho ideolog. oddělení by mělo dostat naší podporu.“²⁷⁰ Nesouhlasné stanovisko s názory odborníků přednesl i Milan Wait: „Když jsem si přečetl hodnocení a znám názory na KP, tak jsem si říkal, zda by nebylo dnes na POV dobré, abychom se redakci KP ‚omluvili‘. Říkám to ironicky, ale skutečně to tak vypadá. Nebylo by správné, aby dnešní POV bralo tento materiál na vědomí. Já jsem toho názoru, že tento materiál nebyl zpracován odpovědně. Chce se dokázat POV, že kritika, která byla v předchozích jednáních, nebyla oprávněná. Potom je na lopatkách řada závěrů ÚV strany. Tento materiál nemohu vzít jako postačující proto, aby se k tomu dalo zaujmout objektivní stanovisko. Nejsem pro trhání hlav, ale je třeba uvědomit si, kam až noviny mohou pozitivním působením pomoci. Anebo na druhé straně naši práci zcela negovat. Doporučuji, aby soudruzi pochopili, že nám jde o to, aby KP plnila svoje poslání. Jsou tam komunisti, tak by měli vědět, že musejí především napomáhat k upevnění a znovuobnovení důvěry v tuto KSČ a ne zanášet pochybnosti, zda tato strana má nebo nemá vedoucí úlohu, atd.“²⁷¹

6. 2 Kritické příspěvky Jaroslava Metelky a Hany Řehákové

Kromě oficiálních hodnocení Krkonošské pravdy se do kritiky tohoto týdeníku pustili také jednotlivci. Ve sborníku *Krkonoše – Podkrkonoší*, které vydávalo a dodnes vydává muzeum v Trutnově, vyšla v roce 1972 studie Jaroslava Metelky. Ta hodnotila práci redaktorů v letech 1968–1969. Jaroslav Metelka pocházel z Úpice a zabýval se regionální historií, v největší míře dějinami KSČ v okrese, jejím vznikem a odbojovou činností v době druhé světové války.²⁷²

Metelka ve studii velmi negativně hodnotí práci redaktorů Krkonošské pravdy, a to i přesto, že do týdeníku sám pravidelně přispíval jako dopisovatel. Podle něho: „*Krkonošská pravda jako okresní tiskový orgán sehrála v polednovém politickém vývoji na trutnovském okrese nemalou úlohu a její vliv přispěl k vytváření veřejného mínění, které se*

---

²⁷⁰ Státní okresní archiv Trutnov. KSČ – okresní výbor Trutnov, karton 81. Zápisy včetně podkladů ze zasedání předsednictva OV KSČ 7. 1. – 19. 6. 1969. Zápis ze 12. zasedání POV KSČ v Trutnově dne 19. 6. 1969 ve 13:00 hodin. s. 16.

²⁷¹ Tamtéž, s. 17-18.

²⁷² Příklad publikací Jaroslava Metelky: *Henleinovci a demokraté: Boj proti fašismu a za obranu republiky v pohraničí severovýchodních Čech 1935–1938* (Trutnov 1970), *Osudný podzim 1938 v pohraničí severovýchodních Čech* (Hradec Králové 1973), *Osvobození a vznik KSČ na trutnovském okrese: 1917–1921* (Trutnov 1967).

ve svých negativních rysech projevilo především v srpnových událostech r. 1968, kdy bylo v plné míře zneužito národních citů k rozpoutání antisovětské hysterie, dále se její negativní vliv uplatnil po listopadové rezoluci z r. 1968, kdy se na jejích stránkách objevovala série pravicově oportunistických článků, jejichž cílem nemohlo být v konečných důsledcích nic jiného než oslabování politiky konsolidace a normalizace poměrů.²⁷³

Mimořádná srpnová čísla, která Krkonošská pravda v roce 1968 vydávala, podle Metelky „zůstanou navždy otrěsným dokladem naprosté politické dezorientace, šovinistické hysterie a nenávistného antisovětismu, jaký se nikdy předtím v tisku neobjevil. Články jsou anonymní a sotva kdy najdou jejich autoři odvahu se k nim veřejně přihlásit.“²⁷⁴ Práci samotných redaktorů během srpnových událostí pak zhodnotil takto: „Srpnová krize byla velkou politickou prověrkou redaktorů a dopisovatelů Krkonošské pravdy. Je nutno konstatovat, že většina v ní neobstála a že se dali do služeb strůjců a organizátorů kontrarevolučního pučem aniž si mnozí dosah svého psaní a počítání domyslili. Část jejich viny nepochybně padá na bedra politických představitelů trutnovského okresu, kteří ve většině ztratili politickou orientaci a plně pluli na vlnách nacionalismu a antisovětismu.“²⁷⁵

Většinu redaktorů Krkonošské pravdy, kteří publikovali až do poloviny roku 1969 polemické články, nazývá Jaroslav Metelka jako skupinu pravicových intelektuálů.

Například prvomájové číslo Krkonošské pravdy v roce 1969 označil za ukázkou politické provokace. Redakce totiž na Svátek práce otiskla Všeobecnou deklaraci lidských práv a heslo Společnosti pro lidská práva: „Zbavit lidi strachu – nebýt lhostejní k osudu druhého.“²⁷⁶ V témže čísle také vyšel článek samotného Metelky *K letošnímu prvnímu máji*, ale podle něj „musil být autorem nejen podstatně zkrácen pro nedostatek místa, ale dostal své zařazení až na poslední straně mezi reklamami a sportem. Ani tam se neobešel bez odmítavé poznámky redakční rady a navíc jeho zveřejnění vyvolalo zběsilou reakci všech pravičáků v okrese.“²⁷⁷

Ostré kritice Krkonošské pravdy také věnovala přednášku, která následně vyšla ve *Sborníku přednášek k dějinám Komunistické strany Československa na Trutnovsku*, Hana Řeháková. „Jako jedno z prvních center pravice se v našem okrese projevilo a zformovalo

---

²⁷³ METELKA, Jaroslav. Polednový vývoj na trutnovském okrese v letech 1968–1969 na stránkách Krkonošské pravdy. In: *Krkonoše – Podkrkonoší*. Trutnov: Muzeum Podkrkonoší Trutnov, 1972. s. 72.

²⁷⁴ Tamtéž, s. 79.

²⁷⁵ Tamtéž, s. 83.

²⁷⁶ *Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu*. 30. 4. 1969, roč. 10, č. 18, s. 1.

²⁷⁷ METELKA, Jaroslav. Polednový vývoj na trutnovském okrese v letech 1968–1969 na stránkách Krkonošské pravdy. In: *Krkonoše – Podkrkonoší*. Trutnov: Muzeum Podkrkonoší Trutnov, 1972. s. 94.

kolem redakce a redakční rady ‚*Krkonošská pravda*‘. Ta sehrála velmi neblahou roli ve službách pravicových a antisovětských sil při destrukci hodnot socialismu a učení M-L. Tehdejší šéfredaktor V. Junek, jeho zástupce J. Odl a členové redakční rady především Z. Vašíček, V. Wolf, R. Jičín, B. Šerák, F. Jakubec, prof. J. Procházka a další nesou největší morální a policistkou odpovědnost za promyšlené, systematické zanášení revizionistických, pravicově oportunistických a antisovětských teorií a názorů mezi široké vrstvy pracujících trutnovského okresu. OV KSCŽ přestal být spoluvydavatelem KP. Přímé řízení a vydávání předal ONV v Trutnově. Tím ale přestal mít i vliv na obsah KP a tak vytvořil podmínky k tomu, aby se KP stala mluvčím a hlásnou troubou kontrarevolučních sil na našem okrese.“²⁷⁸

Svou myšlenku opřela o důkaz v jednom z mimořádných čísel Krkonošské pravdy, v kterém vyšla fotografie zobrazující svržení památníku sovětského tanku lidem v Trutnově. „*Tento kontrarevoluční vandalismus podpořila i Krkonošská pravda ve svém ilegálním vydání z 24. srpna 1968. Na titulní straně uveřejnila velký snímek zhanobeného památníku.*“²⁷⁹

Právě mimořádná srpnová vydání z roku 1968 hodnotí Hana Řeháková nejostřeji. „*Hanebnou kontrarevoluční úlohu plnila v této době Krkonošská pravda. Změnila se v plátek nejhorších a nejzrůdnějších antisovětských nacionalistických a šovinistických výplodů. Tak například číslo z 25. srpna vyhlásilo: ‚S nikým nejednáme‘. Vyhlásilo jménem OV KSCŽ a ONV statut mrtvého města Trutnova. V čísle z 26. srpna využívá KP protisovětské vlny k masovému náboru do strany pod titulkem ‚Vstupujeme do Dubčkovy strany‘. Ilegální vystupování KP skončilo 7. číslem ze dne 28. srpna, kdy srovnává rok 1938 s rokem 1968. Řádné číslo KP z 29. srpna vyvolávalo nacionalistické a protisovětské vášně a emoce v souvislosti s výsledky moskevských jednání. Uveřejnilo velké fotografie mužů ledna – Dubčeka, Černíka, Smrkovského a dalších a k tomu napsala: ‚Sražení na kolena, se zármutkem v srdcích se slzami v očích přijeli. V pevné jednotě, svorně jako jeden muž však budeme stát za nimi!‘ Uvedené příklady plně postačují k tomu, abychom si utvořili představu, jakou rozkladnou a kontrarevoluční úlohu ve službách pravice a kontrarevoluce KP sehrála.*“²⁸⁰

---

²⁷⁸ ŘEHÁKOVÁ, Hana. Vývoj ve straně a společnosti mezi XII. a XIII. sjezdem KSCŽ. Politická krize po XIII. sjezdu KSCŽ a boj za její překonání. In: ŠVEC, Jiří, Hana ŘEHÁKOVÁ a Luboš ZELENÝ. *Sborník přednášek k dějinám Komunistické strany Československa na Trutnovsku*. Dům politické výchovy OV KSCŽ TRUTNOV, březen 1987. s. 55.

²⁷⁹ Tamtéž, s. 61.

²⁸⁰ Tamtéž, s. 61-62.

Závěr

Tato diplomová práce měla za cíl ukázat na osudu konkrétního novináře Vladimíra Junka obrovský přelom, který způsobila okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968. Právě na příbězích konkrétních lidí je možné si představit (především pro generaci, která tuto dobu nezažila), jaké obrovské zklamání utrpěla značná část českého národa. Události mnoha lidem změnila celý život. A to jen proto, že hájili svobodu své země.

Vladimír Junek je příkladem takového člověka. V dětství si sice přál být učitelem, ale nakonec objevil své životní poslání v novinářině. Velmi brzy se stal vedoucím redaktorem okresního týdeníku Krkonošská pravda. A to v době, kdy ještě neměl příliš zkušeností se žurnalistikou. Tuto pozici si však udržel téměř sedm let. Srpen roku 1968 prověřil nejen jeho novinářské, ale i organizační schopnosti. S redakcí Krkonošské pravdy a dalšími spolupracovníky vydával mimořádná čísla týdeníku, která informovala občany na Trutnovsku v prvních dnech okupace. Pracovali v provizorních podmínkách, přesto se jim dařilo mezi lid rozšířit každý den sedm tisíc výtisků, které nestačily uspokojit poptávku.

V práci byla značná část věnována podrobné analýze těchto mimořádných vydání. Ty dokazují, že novináři byli velmi dobře informováni a měli k dispozici důvěryhodné zdroje. V jednotlivých číslech jsou ale kromě strohých informací také přítomny emoce. Ty jsou patrné z hesel, citátů, úryvků z literatury nebo článků, které se snažily posílit národní sebevědomí.

Jednou z věcí, která v mimořádných vydáních Krkonošské pravdy stojí za pozornost, je také fakt, že se pouze po několika dnech poté, co do země vtrhla vojska, na stránkách listu objevují anekdoty, které tuto událost karikují. Schopnost zlehčit tragické události historie českému národu zůstává dodnes. Je ale až těžko uvěřitelné, že redaktori s vtipy na invazi začali tak brzy. Možná právě i to jim pomohlo tuto velice obtížnou dobu přežít.

Hodnocení práce redaktorů Krkonošské pravdy, kterému se autorka věnuje v poslední kapitole, ukazuje na rozdílné pohledy. Přesto, že s úrovní listu byli až na výjimky spokojeni odborníci z řad akademiků nebo novinářů, předsednictvo OV KSČ v Trutnově mělo jiný názor. A právě ten byl rozhodující. Vladimír Junek sice sám odešel z postu vedoucího redaktora týdeníku. Podle všeho by ale o tuto pozici přišel, i kdyby ji dobrovolně neopustil. A i přesto, že následně v rámci okresního národního výboru pracoval

na méně viditelné pozici, z odboru vnitřních věcí dostal výpověď a byl vyloučen z KSČ. Do konce života se živil jako prodavač nebo skladník. Ačkoliv se snažil k novinářině vrátit, umožněno mu to bylo až po roce 1989. Plné občanské i morální rehabilitace se dočkal rok před svou smrtí.

Této práci v autentičnosti ve značné míře pomohlo zpracování také metodou orální historie. Výpovědi žijících pamětníků text obohatily například o detaily při práci redaktorů v srpnu roku 1968 a další přínosné informace a zajímavosti.

Summary

This thesis should aim to detail the journey of the journalist Vladimír Junek and the huge impact, which was caused by the occupation of Czechoslovakia by the Warsaw Pact in August 1968. From the stories of those who were affected, it is possible to imagine (mainly for the younger generation) what a huge disappointment was suffered by a significant portion of the Czech nation at the time. These events changed the entire lives of many people. And due to this many tried to defend the freedom of their country, one example being – Vladimír Junek.

While growing up Vladimír wanted to be a teacher, but eventually he discovered his mission in life as a journalist. Very soon he became a senior journalist in the district weekly “Krkonošská pravda”, that was in a time when he still had no journalistic experience. He managed to maintain this position for nearly seven years and in August 1968 challenged not only his journalistic skills but also organizational skills. Special newspaper editions had been drafted and printed with everyone’s help in the district newspaper, of which all information was aimed at people in the district of Trutnov. All this took place in the first days of the occupation and people worked in ad-hoc conditions, and yet they managed to produce and distribute seven thousand prints to people and still those numbers were not sufficient to meet the demand.

The work was a significant part of life, devoted to a detailed analysis of these extraordinary newspaper editions. They show that the journalists were very well informed and had trusted sources. Each article was written with and emotions. At context which is evident from the slogans, call-outs and snippets from the literature. This sought to strengthen the national self-confidence. One of the things that you can find amongst the

exceptional circumstances is sudden appearance of humour contained in the news articles. This was followed shortly, after by the troops invaded the country. This method of coping helped people to deal with the tragic events in this period of Czech history. However, it is hard to believe that the editors used humour so soon after the invasion began. Perhaps the fun and jocularities helped them to get by in this very difficult time. The author pays attention to the evaluation of the editors work at “Krkonošská pravda” in the last chapter, which shows different views. Despite the fact that the level of effort was deemed as satisfactory by the academic specialists and the journalists, the bureau OV KSČ in Trutnov had a different opinion. This was a decisive moment in which Vladimír Junek resigned from his post as “lead editor” of the weekly newspaper. Apparently he would have been forced to leave involuntarily either way. Also the District of the national committee, where Vladimír worked had served him a notice and he was also excluded from the KSČ party.

From then on he spent the end of his professional career working as a salesperson or store keeper. Although he actively tried to return to journalism, he wasn't allowed in until just after 1989. Thankfully he managed to re-gain his full civil and moral rehabilitation a year before his death.

Authenticity of this thesis is based on oral history methods. Testaments of living witnesses enhanced the text with details about the work of editors in August 1968 and more valuable informations.

Použitá literatura

Knižní publikace a studie

BEDNAŘÍK, Petr, Jan JIRÁK a Barbara KÖPPLOVÁ. *Dějiny českých médií: od počátku do současnosti*. Praha: Grada, 2011. ISBN 978-80-247-3028-8.

CABADAJOVÁ, Eva a kol. *Okresní národní výbor Trutnov 1945–1990*. Inventář archivního fondu. Trutnov, 2005. ev. č. 406.

JIRASEK, Franz Josef. *Heimatkunde des 'Hohenelber Bezirkes und der angrenzenden Gemeinden*. Hohenelbe: Verlag des Ausschusses der Heimatkunde, 1907.

KAPLAN, Karel. *Kronika komunistického Československa: kořeny reformy 1956–1968: společnost a moc*. Brno: Barrister & Principal, 2008. ISBN 978-80-87029-31-2.

KNAPÍK, Jiří a Martin FRANČ. Kulturní život a formování „socialistického životního stylu“ v poúnorovém Československu. In: *Průvodce kulturním děním a životním stylem v českých zemích 1948–1967*. s. 18-66. Praha: Academia. 2011. ISBN 978-80-200-2019-2.

KONČELÍK, Jakub, Pavel VEČEŘA a Petr ORSÁG. *Dějiny českých médií 20. století*. Praha: Portál, 2010. ISBN 978-80-7367-698-8.

KONČELÍK, Jakub. Mediální politika a srpen 1968; Zřízení Úřadu pro tisk a informace jako služba moskevskému protokolu. In: MAGÁL, Slavomír, Miloš MISTRÍK a Martin SOLÍK. *Masmediálna komunikácia a realita II*. Trnava: Fakulta masmediálnej komunikácie UCM v Trnave, 2009. s. 203-219. ISBN 978-80-8105-125-8.

LEŠIKAR, Miloš, Jaroslav JIŘIČKA, Otakar VLAČIHA a Zdeněk TAUCHMAN. *180 let tradice výroby papíru v Hostinném: 1835–2015*. 2. vydání. Hostinné: KRPA Paper, a.s., 2015. ISBN 978-80-260-7977-4.

METELKA, Jaroslav. Polednový vývoj na trutnovském okrese v letech 1968-1969 na stránkách Krkonošské pravdy. In: *Krkonoše - Podkrkonoší*. Trutnov: Muzeum Podkrkonoší Trutnov, 1972. s. 72-101.

OTÁHAL, Milan, Karel BOLOMSKÝ a Alena NOSKOVÁ. *Svědectví o duchovním útlaku 1969–1970: Dokumenty: "Normalizace" v kultuře, umění, vědě, školství a masových sdělovacích prostředcích*. Praha: Maxdorf, 1993. ISBN 80-85800-14-4.

PECKA, Jindřich, Josef BELDA a Jiří HOPPE. *Občanská společnost 1967–1970: sociální organismy a hnutí Pražského jara*. Praha: Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, 1998. Prameny k dějinám československé krize 1967–1970, d. 2, sv. 2. ISBN 80-7239-008-2.

ŘEHÁKOVÁ, Hana. Vývoj ve straně a společnosti mezi XII. a XIII. sjezdem KSČ. Politická krize po XIII. sjezdu KSČ a boj za její překonání. In: ŠVEC, Jiří, Hana ŘEHÁKOVÁ a Luboš ZELENÝ. *Sborník přednášek k dějinám Komunistické strany Československa na Trutnovsku*. Dům politické výchovy OV KSČ TRUTNOV, březen 1987. s. 51-67.

ŘEŘUCHA, Jiří a kol. *Východní Čechy 1962. Vlastivědný sborník prací o přírodě, dějinách a hospodářství východních Čech*. Havlíčkův Brod: Krajské nakladatelství, 1963.

ŠVEC, Jiří. *150 let papírenské výroby v Hostinném*. Hostinné: Krkonošské papírny, n. p., 1985.

WOLF, Vladimír. Soupis podnikových a závodních periodik n. p. Texlen Trutnov od roku 1945 (2. část). In: *K novým a novějším dějinám národního podniku Texlen Trutnov*. Trutnov, 1985. s. 245-255.

ZUMAN, František. *Podkrkonošské papírny*. Praha: Česká akademie věd a umění, 1940.

Periodika

Krkonoše – Jizerské hory: měsíčník o přírodě a lidech

Krkonošská pravda: týdeník trutnovského okresu

Pociunkulové noviny

Pochodeň: orgán východočeského KV KSČ

Postřehy: měsíčník pro všechny občany Hostinného a okolí

Srp a kladivo: orgán Okresního národního výboru ve Vrchlabí

Zpravodaj města Hostinné

Internetové zdroje

www.hostinne.info

www.czso.cz

Další prameny

Archivní fondy:

Archiv bezpečnostních složek

Archiv rodiny Junkových

Městské muzeum Hostinné

Národní archiv Praha

- Fond Archiv Syndikátu novinářů
- Fond ČÚTI
- Fond ÚV KSČ

Okresní archiv Trutnov

- Fond OV KSČ Trutnov

Kroniky:

Kronika města Hostinné

Kronika města Trutnov

Diplomové práce:

SLOVÁČEK, Petr. *Východočeská média na počátku normalizace*. Praha, 2007. Diplomová práce. Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. Vedoucí diplomové práce PhDr. Jakub Končelík, Ph. D.

Rozhovory:

Rozhovor s prof. PhDr. Vladimírem Wolfem (nar. 1942), tehdejší členem redakční rady Krkonošské pravdy.

Rozhovor s Vladimírem Junkem ml. (nar. 1951), synem Vladimíra Junka.

Rozhovor s JUDr. Věrou Votrubovou (rozenou Junkovou, nar. 1948), dcerou Vladimíra Junka.

Seznam příloh

- Příloha č. 1: Rodina Junkova (fotografie, přibližně z roku 1928)**
- Příloha č. 2: Rodný dům Vladimíra Junka v Dolní Kalné (fotografie)**
- Příloha č. 3: Novomanželé Věra a Vladimír Junkovi (fotografie, 18. srpna 1945)**
- Příloha č. 4: Vladimír Junek na vojně (fotografie, 1945)**
- Příloha č. 5: Manželé Vladimír a Věra Junkovi se synem Vladimírem a dcerou Věrou v Hostinném (fotografie, přibližně z roku 1960)**
- Příloha č. 6: Bratři Otakar, Vladimír a Václav Junkovi (fotografie, 1967)**
- Příloha č. 7: V doprovodném voze na trase cyklistického závodu „Velká cena Krkonošské pravdy“ (fotografie, přibližně z roku 1966)**
- Příloha č. 8: Věra Junková jako hlasatelka místního rozhlasu v Hostinném (fotografie, přibližně z roku 1963)**
- Příloha č. 9: Vladimír Junek v divadelní hře „Vinobraní“ (fotografie)**
- Příloha č. 10: Vladimír Junek v divadelní hře „Noc na Karlštejně“ (fotografie)**
- Příloha č. 11: Vladimír Junek v divadelní hře „Praha bude zase má“ (fotografie)**
- Příloha č. 12: Vladimír Junek na Václavském náměstí v Praze (fotografie, 1963)**
- Příloha č. 13: Soudní proces s Jaroslavem Ludvíkem, který v roce 1967 zavraždil Otakara Junka (fotografie)**
- Příloha č. 14: Vladimír Junek (fotografie, 1981)**
- Příloha č. 15: Vydání Krkonošské pravdy z 1. února 1968 s úvodním článkem šéfredaktora Vladimíra Junka (fotografie)**
- Příloha č. 16: Mimořádné číslo Krkonošské pravdy ze soboty 24. srpna 1968 (fotografie)**
- Příloha č. 17: Čtenáři prvního mimořádného vydání Krkonošské pravdy v srpnu 1968 v Trutnově (fotografie, zdroj: Trutnovinky.cz)**
- Příloha č. 18: Mimořádný porciunkulový expres vydaný Osvětovou besedou Hostinné u příležitosti slavnosti Porciunkule v roce 1968 (fotografie)**
- Příloha č. 19: Osvědčení Okresního národního výboru v Trutnově z 22. února 1990 (oskenovaný dokument)**
- Příloha č. 20: Postřehy – měsíčník pro všechny občany Hostinného a okolí, vydání z května 1991 (fotografie)**

Přílohy

Příloha č. 1: Rodina Junkova (fotografie, přibližně z roku 1928); nahoře Otakar a Václav, dole matka Anna Junková (rozená Kupková), Vladimír a otec Vojtěch Junek

Příloha č. 2: Rodný dům Vladimíra Junka v Dolní Kalné (fotografie)

Příloha č. 3: Novomanželé Věra a Vladimír Junkovi (fotografie, 18. srpna 1945)

Příloha č. 4: Vladimír Junek na vojně (fotografie, 1945)

Příloha č. 5: Manželé Vladimír a Věra Junkovi se synem Vladimírem a dcerou Věrou v Hostinném (fotografie, přibližně z roku 1960)

Příloha č. 6: Bratři Otakar, Vladimír a Václav Junkovi (fotografie, 1967)

Příloha č. 7: V doprovodném voze na trase cyklistického závodu „Velká cena Krkonošské pravdy“ (fotografie, přibližně z roku 1966)

Příloha č. 8: Věra Junková jako hlasatelka místního rozhlasu v Hostinném (fotografie, přibližně z roku 1963)

Příloha č. 9: Vladimír Junek v divadelní hře „Vinobraní“ (fotografie)

Příloha č. 10: Vladimír Junek v divadelní hře „Noc na Karlštejně“ (fotografie)

Příloha č. 11: Vladimír Junek v divadelní hře „Praha bude zase má“ (fotografie)

Příloha č. 12: Vladimír Junek na Václavském náměstí v Praze (fotografie, 1963)

Příloha č. 13: Soudní proces s Jaroslavem Ludvíkem, který v roce 1967 zavraždil Otakara Junka (fotografie)

Příloha č. 14: Vladimír Junek (fotografie, 1981)

Krkonošská PRAVDA

3
ČÍSLO

Sobota 24. srpna 1968

MOTO:

T. G. Masaryk:

Velké a malé národy - to konečně není dáno s platností nezměnitelnou - ti volci se časem mohou stát relativně malými, malí většími, většími až velkými

Vážení přátelé,

chtíme vás ujistit, že když jsme dali do čela tohoto listu, který vychází jako zvláštní vydání „Krkonošské pravdy“, heslo „Všem věrným Čechům“, měli jsme na mysli vás všechny. Víme, že na našem okrese nejsou pouze občané české národnosti, ale také Slováci, Němci, Poláci, Řekové, máme zde občany dalších národností. Jste a budete plnoprávní občany naší vlasti, stejně jako všichni ostatní od-suzujete věrolomnou okupaci. Náš list je určen vám všem, všem věrným občanům svobodné Československé republiky. Heslo „Všem věrným Čechům“ je heslo historické. Tak se na sebe obraceli v těžkých chvílích příslušníci českého národa a bylo těch chvílí hodně. Jsme šťastni, že dnes jsme všichni svorní a že se můžeme obracet na všechny. Naše slovo je určeno všem Čechům, Slovákům, Němcům, Polákům, Řekům, mužům, ženám, každému, všem.

Plně podporujeme nový ÚV KSČ

Plenární zasedání OV KSČ vyjadřuje plný souhlas s jednáním prvního dne mimořádného XIV. sjezdu strany, jenž přijal taková opatření, která jsou v souladu se zásadami akčního programu a citlivě všech našich občanů. Okresní výbor vyslechl zprávu o jednání delegátů z našeho okresu a schvaluje jejich postup.

Nové zvolené nejvyšší stranické orgány mají naši plnou důvěru a považujeme je za jedině právoplatné představitelky KSČ. Rezybradně se stavíme za komuniké vydané prvním plenárním zasedáním nového ústředního výboru KSČ.

Zádáme všem stranickým orgánům, organizacím a komunistům v našem okrese, aby se ve své činnosti řídily výhradně usnesením a pokyny nově zvoleného ústředního výboru a jeho předsednictva.

Důrazně žádáme, aby okupační mocnosti propustily všechny inter-nové est. představitelky - soudruha Duběčka, Černíka, Šarkovského, Krieglota, Špačka a další, aby mohli vykonávat stranické a státní funkce.

Trváme na okamžitém odchodu všech cizích vojsk z našeho území a na úplné náhradě všech škod, vzniklých nezákonnou okupací.

Vysocce oceňujeme první postoj představitelů nově zvoleného ústředního výboru, vlády republiky, Národního shromáždění a osobně předsedu Ludvíka Svobody a ujistujeme je svojí plnou podporou.

Okresní výbor KSČ ukládá předsednictvu OV a komunistům ve státních, společenských a hospodářských orgánech, aby v jednání s představiteli okupačních vojsk nepřistoupili na jejich požadavky, protože jejich přítomnost v naší vlasti odmítáme.

Okresní výbor vyzývá členy strany a funkcionáře národních výborů i společenských organizací, aby agitační práci působili na naše občany a mládež ko káží a klidu, aby nedošlo k vyprovokování vo-jenských jednotek, k použití zbraní a tím k dalším tragickým důsledkům pro nás lid i zřízení jednání presidenta republiky o dalších představitelích státního orgánu cizích vojsk.

V případě, že si cizí jednotky vynutí některé ústupky silou, nepo-pustíme a zabráíme neuváženým akcím našich občanů a mládeže. Řídte se prohlášením XIV. sjezdu KSČ, vládou republiky, Národním shromážděním a presidentem Ludvíka Svobody.

Vyzýváme občany našeho okresu, aby svůj souhlas a podporu vý-sledkům mimořádného XIV. sjezdu strany vyjádřili zvýšenou pracovní a občanskou aktivitou, v duchu sjezdového jednání.

Plenum OV KSČ, OKRK a příslušní funkcionáři
MěstV KSČ a Národní fronty

K tomu jste nás donutili „spojenci a přátelé“

NOVINÁŘI TRUTNOVSKA VŠEM VĚRNÝM ČECHŮM!

OTEVŘENÁ SLOVA

Agrese nám otevřela oči. Kromě jednoho se ukázalo, že samostat-nost našeho státu byla v posled-ních dvaceti letech pouhou fikcí, největším záním. Byla to jen tes-klá, ale bezcenná cočka, kterou děcku sobrali, jakmile přestalo poslouchat a chtělo se - jaká to opozdžilost! - Hdd vlastním roz-umem. Ukázalo se, že nejme dospělí kolegové ostatních ná-rodů, nýbrž malá děcka rodné ma-tičky Rusi, která sama ví, co je pro nás dobré a co špatné. Ho-lubkové ani nechcili pyletž z hntzdu, jenom zapplal a už dš-tal tůjku.

Chteme-li v budoucnosti obstát, máme jen jedno východisko: stát se opět silným, velkým. Jsme považováni za malé, protože jsme sami připustili a sami si o sobě myslíme, že malí jsme. Kdo je sám o sobě přesvědčen, že je ma-lý, nemůže být velký, kdo si o sobě myslí, že je slabý, nemůže být silný. To platí pro jednotlivce i pro národy. První podmínkou na-ší budoucí státní suverenity je te-

dy skoncovat s názorem, že jsme malý národ. Uč z této malocit-né představy, pevně za léta uzo-zené v našem vědomí plyme, že potřebujeme ochranu silnějšího, že nemůžeme žít samostatně. Tím-to názorem se tesly podvedomé vydáváme samostatnosti ještě dří-ve, než jsme o ni začali usilovat. Jak vypadá ochrana těch silněj-ších, pod jejichž křídla se neu-stále schovááme, jsme znou pa-znali v těchto dnech.

Malý je ten, kdo zná jen malý cíl, tak nějak to řekl Svatoopluk Čech. A naše cíle, to si přiznáme, ve vialitost za mnoho nestá-ly. Mnohé se zdá s odstupem vel-ké, ale ve skutečnosti nám to la-cino spadlo do klína. Například naše státní samostatnost před padesátí léty. Vykonalo se mnoho pro obrodu národa, ale o samo-statnosti si Čechové skoro dš po-slední chvíli zakazali i smít. Ne-že se přilís dítli, že se o ni za dvacet let dalt lacině připravít. Taková jsme byli my, Čechové: malé cíle, malí lidé a naopak.

Glazil jsme jen lit, třeba na ko-lenou, třeba i vleze, ale žít. Chlři jen žít však k životu nestali.

Dnes máme příležitost, zase jed-nou po mnohé letech, si trochu zvednout morálku. Tato příleži-tost nesmíme promarnit, neopakuje se každý rok. Zatím se držíme, naděrně se držíme. Vytrvajme! Bude to mít nezdravý význam pro naši budoucnost, a to bez ohledu, zda právě nyní hled zut-ěžíme.

Jednota našeho státu je naší silou

Svobodný výsluč Praha ozná-mil snahy některých provokatérů a kolaburujících komunitů zko-mě z hlitakova okolí o vytvoření samostatného slovenského státu. Konečně to není snaha obje-vující se v naší republice poprvé. Junomže v roce 1938-39 razbili naši republiku Hantleinoval a Hlinkovi fašisté.

Faktem zůstává, že mezi naši-mi národy za 50 let naší samo-statnosti zblatlo mnoho otevře-ných vývoj začal odpovédně, seriózně a klidně řešit. Faktem také zůstává, že oba naše ná-rody od let národního obrzení, od let boje za národní svobodu vět-ná protifašistického boje mají mnoho společného, že nás spoju-je celá řada tradic, zájmů a cílů. A jisté se všichni shodneme v tom, že právě dnes se naše národy potřebojí ještě více než kdy jindy sjednotit, protože v jednotě je sí-la. Není nás mnoho, naše národy jsou malé a to nás zavazuje. Po-cítei česli a slovenští lidé k sobě mají vždy blízkou. Všechny pokusy, zvláště pak deseti, musí vyzrát naprázdno.

Vývoj na Slovensku bude v těch-to dnech i tak problémovější než u nás. Blíak se svými kumpá-nu hanobně zradil a tím jistě slo-venské komunisty dezorientoval. Bratři Slováci, nedějte se! Zůsta-ňte věrni tradicím slovenského ná-rodního povstání, zůstaňte my Češi věrni tradicím husitské! Pravda vítězí! Mar ho!

Cesta naší demokracie

Náš společenský vývoj od jedna vzržel se zkušeností minulých 20 let, kdy jsme se poučili, že sku-tečný socialismus není možno nastolenit bez demokracie, která vylučuje režim osobní moci a dí-rektní způsób státní správy. Po-jem „demokracie“ stal se znovu aktuálním a našim občanů náro-dům stalo se letoch lálešně chá-paného internacionálního zřej-mým, že úspěšné budování socia-lismu je možné jen jeho organič-ky rozvíjením a demokratických tradic obrodních.

Demokratičnost našich národ-ních tradic je pro naši povahu i minulost tak příznačná, že tvo-

ří vlastně smysl českých dějin. A nemusíme přitom ukazovat ani na daba husitskou a její fašistickou demokracii, a Lipan ubitou, kdy jsme se pokusili o nastolení de-mokracie všennárodní revoluci, která uvedla i polihy nejřáží vrstvy lidové, které do té doby neměly nejmenší účasti na poli-tickém životě. Aby se lid (dšmas) stal znovu politickým činitelem, bylo pak v dalších stoletích pří-rodě pozmínkou národního vzkří-šení o nutným předpokladem ná-rodní samostatnosti. Je málo ná-rodů, pro něž by uskutečňování demokracie mělo tak výsočný vý-znam jako pro český i slovenský

národ. V lidu byla spása národa, když byl po Bíté hoře abaven své aristokracie. Jen tím, že se v jo-ho jazyce a tradicích udrželo ná-rodní vědomí do daby, kdy se francouzskou revolucí otevřela cesta k olivní lidských práv a svobod, byla dána možnost plno-krevného národního života.

Něli-li pak probuzený už národ dosáhnout politické samostatnos-ti, musel být přsvědčen o tom, že přílí československý stát bude demokratický, lidový. V tom byl také svér prvímho - a hled demokracického - presidenta republiky T. G. Masaryka. Demokracie ná-ší republiky datkou dospěla

ideálu Masarykovy demokracie a po násilném přerouení jejího or-ganického vývoje, zatleženého po-římí mládežho státu a tragickou světového politického vývoje, by-la po úspěšném budování socia-listického státu v Rusku a poráž-ce fašismu dána možnost dovést demokracii obnoveného českoslo-venského státu v socialistickém zřízení založeném na vídeckém socialismu Marxově a Leninově. Bylo spravedlivé na humanitních demokratických tradicích, když se mladý československý socia-lismus zdefinoval a znasilil přez-váním neilidských metod stalin-ského dogmatismu. Nás leden je rozhodnutím jít k socialismu vlastní československou cestou, na kterou se naše demokracie teprve může setkat s ušlechtilým huma-nismem ideového jádra pravého Marxova socialismu.

Takový Socialismus chce nás lid a žádný jiný!

Příloha č. 17: Čtenáři prvního mimořádného vydání Krkonošské pravdy v srpnu 1968 v Trutnově (fotografie, zdroj: Trutnovinky.cz)

**Příloha č. 19: Osvědčení Okresního národního výboru v Trutnově z 22. února 1990
(oskenovaný dokument)**

OKRESNÍ NÁRODNÍ VÝBOR V T R U T N O V Ě

na návrh rehabilitační komise a rady ONV vydává

O S V Ě D Ě N Í

panu Vladimíru J u n k o v i

který byl nucen z politických důvodů ukončit svoji
činnost ve funkci samostatného odborného referenta.

ONV hluboce lituje události, které vedly k poli-
tické a společenské diskriminaci, k postižení osobnímu
i rodinných příslušníků a omlouvá se za ně.

Veškerá politická činnost vlastníka tohoto osvědčení,
za kterou byl v minulých letech postižen, je
rehabilitována.

V Trutnově dne 22. února 1990

Osvědčení č. 8

Předseda ONV

Příloha č. 20: Postřehy – měsíčník pro všechny občany Hostinného a okolí, vydání z května 1991 (fotografie)

VÝZNAMNÉ VÝROČÍ SLAVNÉHO RODÁKA

150 let od narození K. Klíče

Postřehy

MESÍČNÍK PRO VŠECHNY OBCANY HOSTINNÉHO A OKOLÍ
 ČÍSLO 2 ● ROČNÍK I. ● KVĚTEN 1991 ● CENA 3 KčS

Z ČINNOSTI MĚSTSKÉ RADY A ZASTUPITELSTVA

Starosta má starosti

Dne 11. dubna 1991 se uskutečnila 10. schůze městské rady. Hlavně se jednalo o obecně závazné vyhlášení k čistotě, ochraně zeleně a veřejného pořádku v Hostinném. Členové rady podrobně projednali jednotlivá ustanovení navržená vyhláškou. Její návrh byl předán k připomínkovému řízení členům městského zastupitelstva, okresní prokuráturu, okresnímu úřadu, OHS, OVS a straně zelených v Hostinném. Konečná úprava pak byla projednána na zasedání městského zastupitelstva dne 2. května.

Dále byl projednán návrh na zařazení některých provozoven do privatizace. Jednalo se o galerii, Městský hotel, Odtěpy a taxi v Nádražní ulici. U objektu Městského hotelu doporučila jeho převedení do majetku města s tím, aby do dražby bylo zařazeno pouze zařízení hotelu. Obdobně bude postupováno v případě privatizace autodráhy v Husitské ulici.

Starosta seznámil radu s výsledky jednání na Úřadě práce v Trutnově ve věci zajištění pracovníků na veřejně prospěšné práce. V závěru rada projednala scénář oslav 150. výročí narození K. Klíče.

25. dubna t.r. se jednalo na mimořádné schůzi o zřízení gymnázia při ZŠ K. Klíče.

O NEBYTOVÝCH PROSTORÁCH A DALŠÍ PRIVATIZACI

Ve čtvrtek 2. května byla hlavním bodem jednání konečné znění návrhu vyhlášky o čistotě města, ochraně zeleně a veřejného pořádku před jeho projednáním v městském zastupitelstvu. Dále se jednalo o žádosti OPBH Hostinného o úpravu horní hranice nájemného u nebytových prostor. Bylo rozhodnuto, že nebytové prostory, které jsou volně a nebudou zařazeny do aukcí, byly veřejným oznámením nabídnuty k pronájmu. Rada si však vymínila právo stanovit druh prodeje nebo služeb, které budou u nebytových prostor vykonávány. Pokud bude o nebytový prostor více zájemců, zajistí OPBH před uzavřením nájemní smlouvy dražbu nájemného.

Dále byla projednána otázka prodeje rekreačního objektu v Horní Malé Úpě. Objekt byl převzat od Stavebního podniku v Hostinném a byl nabídnut k prodeji prostřednictvím realitní kanceláře. Dále byl předložen a schválen návrh na zařazení do privatizace prodejny Papírnická a prodejny Obuv.

O PORÁDKU, PARKU, GYMNAZIA A NOVINÁCH

Na pátém zasedání městského zastupitelstva byl na návrh starosty program rozšířen o otázku zřízení gymnázia, prodejny rekreačního objektu v Horní Malé Úpě a návrh „jednačeho řádu městského zastupitelstva“. Návrh vyhlášky o čistotě města, ochraně zeleně a veřejného pořádku v Hostinném máli všichni členové zastupitelstva měsic k dispozici. Ten byl také v rámci připomínkového řízení včas zaslán Straně zelených, okresní hygienické stanici, okresní veterinární správě, okresnímu úřadu v Trutnově, policii. Společně pro obnovu města, okresní prokuráturu a Sdružení soukromých podnikatelů v Hostinném. Kromě Společnosti pro obnovu města a Sdružení soukromých podnikatelů z návrhu vyhlášky. Bohatá diskuse, která se k návrhu vyhlášky rovinula, byla zejména na otázku využívání městského parku u sokolovny ke sportovní činnosti. Otázka volného pobíhání psa je ve vyhlášce jednoznačně řešena. K návrhu Strany zelených, aby v městském parku byla zakázána veškerá sportovní činnost, bylo provedeno hlasování. Návrh byl zamítnut. Současně však bylo radě uloženo zabývat se otázkou rekonstrukce veřejné zeleně v Hostinném včetně řešení městského parku jako zóny klidu ve spolupráci se Stranou zelených tak, aby v budoucnu mohl park sloužit k odpočinku občanů.

Dále bylo jednání o zřízení prvního stupně gymnázia při ZŠ K. Klíče. Výsledek je zveřejněn v samostatném článku. Zastupitelstvo dále projednalo a schválilo prodej rekreačního objektu v Horní Malé Úpě.

Jednání řad městského zastupitelstva. V diskuzi byla poskytnuta informace o problémech s vydáváním městských novin, byla vysvětlena otázka působnosti a kompetencí pracovníka MěÚ p. Střihavky při realizaci vyhlášky o místních poplatcích, přestupcích a dodržování vyhlášky o čistotě města. Starosta p. Klíma informoval zastupitelstvo o setkání se zástupci vytvářené umělecké školy z Prahy, které se uskutečnilo začátkem týdne a o postupu při řešení záležitosti na zřizování na náměstí. Poté byl předložen návrh usnesení, který byl členy zastupitelstva schválen.

Pamětní deska K. Klíče, vyndlezece Hlubotisku. Je umístěna na jeho rodném domě v Hostinném. Autorem desky je František Janata.

O RODU KARLA KLÍČE

Rod Karla Klíče se podobá vyhledávat až do druhé poloviny 17. století. Typickým rodovým znakem byla točavost, často měli rodu, kterého se podobá vypátrat daleko za hranicemi Čech, byl rodu 1828 v Hrádku u Klatov. Jeho německy psané české jméno napsávají, nebyl to staro- usudý Němec, ale zřejmě přistěhovalec, pravděpodobně potomek některého českého exulanta, kteří z náboženských důvodů opustili po prohrané bitvě na Bílé hoře roku 1620 Čechy. Tehdy odešli davy evangeliků do sousedních evangelických německých zemí. Jeho syn

Johann Klitsch
 narodil se v Bambergu 1727 v Ober-Franken nedaleko na západ od českých hranic. O jeho zaměstnání nic nevíme, jen to že se zas stěhoval, neboť jeho syn

Johann Georg Klitsch
 se narodil roku 1763 v bavorském Würzburgu. Tento člen rodu Klíčů dal se naverbovat do rakouské armády. Tehdy Rakousko vedlo čestné války s některými německými státy. Z katolických států jako bylo Bavorsko, byli přijímáni vojáci do rakouské armády. Zanedlouho byl raněn a dlouho si polezel ve vojenském špitále v Chebu. Někdy asi schopný další vojenské služby. Najednou se ocitl v Novém Bydžově, kde se oženil s

Alžbětou Hackelovou
 která byla zřejmě českého původu. Buď z nouze, nebo se jeho zdravotní stav natolik zlepšil, že se zas vrátil do armády, v níž dosáhl napřed hodnosti setníka a nakonec i hejtmána. Sloužil u posádky v pevnosti Josefově. V Josefově se oženil syn

Karel František Klitsch
 roku 1812. Ačkoli žil a pracoval v čisté německém prostředí, psal se zas po česku Klíč. Asi působením matky začíná u něho české národní uvědomění. Do české školy začal chodit v Novém Bydžově, kam rodiče po otcově odchodu z armády se přestěhovali. V Dobrušce se učil u lékařníka Eustacha Khlittele od 1. 11. 1830 do 6. 11. 1834. Po vyučení praktikoval v lékárně na Dobrušce u Přibramě, od 12. 3. 1835 do 11. 3. 1838 a další 2 roky do

85